PEGGY DERN

Secretul Cristinei

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Când mașina făcu brusc un salt într-o parte în scrâșnetul pneurilor și al frânelor, se auzi izbitura metalului de marginea trotuarului. Dar era deja prea târziu.

Sub lumina orbitoare a farurilor, incapabilă să se miște, îl zări pe șoferul bolidului care o lovise; înconjura capota în fugă. Tânăra fată îl văzu aplecându-se asupra ei și-i simți mâinile pe corp. Apoi bărbatul vorbi. Crezu că înțelege că-și reproșa accidentul. Totuși, dacă n-ar fi fost atât de îndemânatic, lovitura ar fi fost mult mai puternică. Oricum, nu fusese vina lui.

Privise în cealaltă parte a drumului și cum aceasta era liberă, pornise pe această stradă, strada principală din Paradisul surferilor, care era foarte aglomerată.

– Stați liniștită! îi strigă bărbatul.

Îi apărea ca o siluetă neclară. Își dădu totuși seama că un picior imaculat îngenunche alături de ea, în praf. Cuvinte al căror sens nu-l înțelegea, ajungeau cu greu la mintea sa învăluită în ceață.

„Oare de ce vorbește atât de greu?“ se gândi în timp ce încerca să se ridice și să respingă mâinile care o cercetau.

Când în sfârșit reuși să se miște, îl auzi că murmura cu o voce plină de gratitudine:

– Dar este o copilă! Domnul fie lăudat, trăiește!

Își adâncise privirea în ochii imenși ai tinerei fete. Aceștia păreau pierduți pe fața lividă, aureolată toată de șuvițe de păr blond.

Cuvintele ajungeau acum la ea destul de clar pentru a le înțelege și replică în grabă:

– Nu sunt o copilă și mă simt foarte bine.

Încercă încă o dată să îndepărteze mâinile care o cercetau. Gestul de respingere fu atât de violent, încât bărbatul se dădu imediat înapoi.

În timp ce făcea eforturi pentru a se îndrepta, nu înceta să repete pe un ton care se voia dur și taios:

– Mă simt foarte bine.

Dar vocea îi tremura încă. Ajutată de un braț solid, tânăra fată se întinse lângă bara de protecție a mașinii lungi, gri. Privi pe rând bărbatul și somptuoasul Jaguar care o trântise. Durerea o făcu să țipe când vru să se ridice în picioare.

– Ascultați, spuse bărbatul, vă voi duce la un doctor, numai în cazul în care...

Tânăra fată notă o ezitare și avu impresia că nu voia să-și termine fraza. Dar brusc, reluă...

– Numai în cazul în care nu vreți să semnalați accidentul la poliție.

– Nu! exclamă ea atât de brutal, încât bărbatul se întrerupse și strânse ochii pentru a o observa mai bine.

Tânăra fată se îndreptă cum putu, întinzându-și trupul plăpând și subțire. Trebuia să-și regăsească siguranța cu orice preț.

Primind privirea sa piezișă, bărbatul reluă:

– Vă găsesc prea tânără pentru a vă plimba singură noaptea. Mai ales în această stațiune unde se poate întâmpla orice. Ar trebui să fiți de mult timp acasă, în pat.

O privea cu intensitate.

– Și de ce acest refuz categoric?

Vocea îi devenise brusc mult mai fermă, aproape autoritară.

– Dacă nu vreți să semnalați accidentul la poliție, adăugă, ar trebui să vă vadă cel puțin un doctor. Nu vreau să rămân cu greutatea asta pe umeri.

– Vă spun că mă simt foarte bine, insistă tânăra fată. Puteți să plecați. Oricum, vă mulțumesc că ați oprit și m-ați ajutat.

Bărbatul înțelese că aceste cuvinte însemnau concedierea, dar nu se mișcă.

– Permiteți-mi să vă spun, draga mea copilă, că nu voi pleca. Fie vă voi duce la un doctor, fie vă voi duce acasă. Ați înțeles? Apropo, unde locuiți? La Surferi sau la „Gold Cast?“

Se opri brusc, cu ochii ațintiți asupra unei mașini retrase, al cărui șofer îi privea curios.

– Ce se întâmplă? întrebă acesta din urmă cu brutalitate. Aveți necazuri?

Privirea bărbatului se îndreptă asupra Jaguarului, apoi asupra tinerei fete.

Oare îi auzise întrebarea? Nu putea fi sigur. Dar ea se întoarse calmă și exclamă:

– Nu, mulțumesc, totul este în regulă. Am vrut doar să prind o pisicuță care era gata să fie strivită.

Vorbise cu degajare, cu zâmbetul pe buze, dar el o văzu încordându-se lângă bara de protecție. Cei doi bărbați se măsurară o clipă, apoi mașina se îndepărtă în vâjâitul motorului.

Penumbra o împiedica să vadă expresia uimită a interlocutorului său:

– Bine imaginată povestea dumneavoastră, remarcă acesta. Este pentru a-mi dovedi talentele de actriță, sau pentru a ascunde adevărul? Pentru că, dacă asta este situația, cu mine nu va merge. Vă las la doctor, sau în fața ușii dumneavoastră. Alegerea vă aparține, încheie pe un ton care nu admitea nici o replică.

Când vru să se îndepărteze de mașină, tânăra fată se strâmbă de durere, dar cuvintele îi fură la fel de ferme ca cele ale bărbatului:

– Nu locuiesc aici și vă repet că mă simt foarte bine. Nu se pune problema să merg la un doctor. Vreau să prind

autobuzul pentru Brisbane.

– La ora asta? se miră el. Dar este aproape ora unu dimineața!

În clipa când se întoarse, îi văzu piciorul. Scoțând o exclamație, o trase sub lumina farurilor.

Rănită, tânăra fată sângera abundent. Fără o vorbă, o luă în brațe și o duse până la mașină, unde o așeză cu atenție pe scaunul din față. Apoi se strecură alături.

– Nu insistați, este încuiată, exclamă când degetele pasagerei căutară pe pipăite să deschidă ușa.

Din tonul vocii, aceasta înțelese că nu glumea.

– Ați face mai bine să stați liniștită, continuă bărbatul. Pentru că nu aveți domiciliu, vă voi duce la mine. Vom vedea ce vom face, după ce vă voi examina.

Mașina puternică demară încet și se angajă pe drumul național, depășind centrul Paradisului surferilor. Luminile orașului se stingeau una câte una. Vehiculul rulă cu viteză pe esplanada care mergea de-a lungul oceanului. Brusc, zgomotul și culorile celebrei stațiuni balneare dispărură; tocmai intraseră într-un parcaj subteran. O centură de siguranță pocni și cu o ușurință foarte sportivă, bărbatul se ridică din scaunul său. Deschise portiera pasagerei și, cu o mână fermă, vru s-o ajute să coboare. Dar aceasta îl respinse cu violență.

– Sunt cunoscut aici, și nu vreau necazuri, îi spuse el, cu o voce glacială. Eu sau poliția, de acord?

În timp ce vorbea, întinse brațul spre un telefon situat între ascensoare. Cum tânăra fată continua să tacă, se îndreptă spre el în pas sprinten. Îl urmă, împotriva voinței ei.

Bărbatul folosi una din numeroasele chei din legătură și ușile ascensorului culisară fără zgomot. Se strecurară înăuntru și se lăsară duși în cea mai deplină liniște. Ea nu îndrăznea să-l privească. Mocheta groasă care acoperea podeaua înăbușea cel mai mic sunet. Pe pereții lucrați cu migală observă o oglindă și un pastel foarte frumos, reprezentând plaja surferilor, în plin soare. Ansamblul era de o mare și strălucitoare eleganță.

Brusc, ascensorul se opri. Tânăra fată se afla în fața unui vestibul cu lumina filtrată, unde se găsea o singură ușă pe care bărbatul o deschise grăbit. Fără o vorbă, îi făcu semn să treacă. Știa că trebuie să-l asculte. Luxul și frumusețea complet orientală a salonului în care pătrunse, o lăsară fără grai. Dar nu avu răgazul să privească mai mult.

Bărbatul își lăsă cheile pe o masă mică și-și aruncă neglijent haina pe un fotoliu. Apoi se întoarse spre ea.

– Bine, declară, mă numesc Ashley Carlton, dar dumneata?

Vorbea din nou ciudat, fără să articuleze cu adevărat. Rămase tăcută. El făcu gestul de a se îndrepta spre telefon.

– Am uitat, exclamă tânăra fată, pro... probabil m-am lovit la cap când m-a izbit mașina.

Uluit, lăsă să-i scape ceea ce ea bănui a fi o înjurătură, deoarece limba îi era necunoscută.

– Ascultă, încep să mă satur până peste cap, șuieră printre buzele strânse. O prinse cu violență de umăr. Reținându-și un țipăt, tânăra fată se strâmbă de durere.

– Ești rănită, nu? Nu mă înșel?

Simți că-și stăpânea cu greu mânia, dar nu răspunse. Bărbatul puse mâna pe telefon cu un gest furios.

– Mai întâi îl voi suna pe doctorul meu, apoi la poliție, o anunță. Am avut o noapte infernală și fără să mai am pe cap și toată această poveste.

– Vă rog, nu faceți asta, îl imploră.

Degetele bărbatului se opriră pe cadran și o observă. Expresia pe care i-o citi în ochi îl făcu să șovăie și închise.

– Vă rog, nu sunați doctorul, insistă tânăra fată. Sunt doar puțin julită.

Privirăîmpreună piciorul pe care curgea încă sângele.

– Oh, mai ales n-aș vrea să vă murdăresc mocheta, se scuză ea.

Stupiditatea observației îl făcu să zâmbească. Pentru prima dată, Ashley apăru ca o ființă normală. Apoi, fără ca tânăra fată să poată reacționa, o luă în brațe. Aceasta făcu un efort puternic pentru a se elibera și Ashley, privind-o, înțelese că era înspăimântată.

– Te duc doar în baie. Nu te neliniști, nu mă gândesc să te seduc.

Cu un zâmbet ironic pe buze, împinse o ușă care dădea spre un culoar lung.

– Oricum, ar trebui să fii mai atrăgătoare decât ești acum, adăugă.

Cuvintele șfichiuitoare păreau să iasă dintr-un coșmar în care tânăra fată plonjase de ore. Aruncă o privire rapidă în oglindă și constată dezastrul oftând.

Părul auriu, de obicei atât de mătăsos și strălucitor, cu cascada sa de bucle, nu mai era decât niște bețișoare țepene și pline de praf. De când părăsise plaja, nu-l mai spălase. Pe fața de o paloare înspăimântătoare, doar o pată de sânge aducea o tentă de culoare. Cu siguranță, își atinsese obrazul cu mâna însângerată. Cât despre ochii imenși în care se reflecta strălucirea aurie a chihlimbarului, erau și mai mari de teamă.

Dar teama fu deja înlocuită de mânie. Oare cum putuse face o remarcă atât de puțin măgulitoare? Se încordă jignită și-l fulgeră cu privirea.

– Vino, spuse Ashley, îți voi curăța rana.

Un zâmbet larg îi lumina chipul bronzat de soare, dezvelindu-i dinții foarte albi. Intimidată, tânăra fată își plecă ochii.

– Pot s-o fac și singură, murmură, cu spatele rezemat de perete.

– Nu fi ridicolă. Scoate-ți sandalele.

Ashley se aplecă pentru a pune mâna pe ele și reuși în

ciuda mișcării sale rapide de a se da înapoi.

În fața acestei atitudini, trăsăturile bărbatului se înăspriră, iar ochii albaștri se întunecară. Dar chiar înainte de a-și lăsa mânia să izbucnească, o voce blândă, vorbind într-o limbă străină, îi întrerupse.

Tânăra fată se întoarse atât de energic, încât nou-venitul rămase nemișcat. În acea clipă, Ashley Carlton vorbi. Se începu o discuție. Tânăra fată ar fi vrut atât de mult să fugă. Îi observa temătoare.

Oare era posibil să-ți imaginezi doi bărbați mai diferiți? Ashley, cu părul blond presărat de șuvițe aproape albe și ochii adânci albaștri, care puneau în evidență nuanța arămie a tenului, putea fi suedez, în timp ce însoțitorul său, brunet și scund, era asiatic, fără îndoială chinez... Discuția dintre ei era foarte animată. Oare ce-și puteau spune? Dacă măcar ar putea înțelege! Ashley gesticula cu o sanda încă în mână. Apoi, brusc, privirea i se îndreptă spre cea pe care o avea încă în picior și, ridicând ochii, întârzie îndelung asupra siluetei sale. Fără să știe de ce, obrajii tinerei fete deveniră stacojii.

„Tânăra noastră necunoscută cu siguranță nu este săracă“, se gândi Ashley. Cumpărase foarte multe haine feminine în ultimii zece ani pentru a ști că rochia și sandalele proveneau de la cele mai bune firme.

În acea clipă, vorbi chinezul:

– Îmi permiteți să vă examinez rana, domnișoară? Nu aveți de ce să vă temeți, am profesat în țara mea. Vocea îi

era foarte melodioasă și vorbea aproape fără accent.

Tânăra fată se dădu înapoi la perete, cu ochii ațintiți asupra acelui bărbat cu chipul atât de puțin familiar. Dar vorbise cu atâta blândețe, încât acceptă. Ashley ridică din umeri și părăsi baia.

– Așezați-vă pe acest scaun și puneți piciorul pe genunchiul meu.

Împinse un scaun pentru ea și se așeză pe marginea căzii. Cu foarte multă atenție, curăță piciorul murdar.

– Iată.

Înălță capul și-i zâmbi.

– Nu este nimic, veți vedea. Treabă doar de câteva zile. Nu veți avea nici măcar o cicatrice.

Se ridică și se îndreptă spre un dulap de toaletă ticsit cu sticluțe și cutii. Negăsind ceea ce căuta, o părăsi câteva clipe.

În timp ce-l aștepta, tânăra fată își lăsă privirea să rătăcească în jur. Ca și restul apartamentului, baia era luxoasă. O iluminare indiscretă făcea să strălucească părțile cromate și pardoseala în culori discrete. Printr-o ușă întredeschisă, zări o cameră.

Dar durerea o aduse la realitate și își plecă ochii asupra piciorului. Acesta fusese curățat perfect și cu excepția câtorva julituri, într-adevăr, părea nu prea distrus. Bărbatul se întoarse și unse rana cu un unguent brun, al cărui miros

o făcu să se strâmbe.

– Neplăcut, nu-i așa? observă chinezul, surprinzându-i expresia. Dar veți vedea, este foarte eficace.

O pansă cu nesfârșită blândețe și se ridică.

– Veți dormi aici. Domnul Ashley dorește asta

Își adună medicamentele și părăsi încăperea la fel de tăcut cum părea că face orice.

Tânăra fată pătrunse în cameră și dintr-o singură privire cuprinse ansamblul decorului care, de data aceasta, era tipic australian. Un covor verde deschis și draperii asortate puneau în valoare culoarea crem a cuverturii din dantelă de pe pat. Se duse până la ușă, pentru a o încuia cu cheia.

Apoi se întoarse în baie și scotoci printre flacoanele din dulapul de toaletă. Cuvintele lui Ashley îi răsunau încă în minte „ar trebui să fii mai atrăgătoare"... Evident, nu voia să atragă atenția bărbaților, dar avea totuși datoria de onoare de a părea prezentabilă.

Își spălă rapid părul. Când fu uscat, își scoase din poșetă o perie și începu să-l coafeze. Cu bretonul care-i cădea peste ochii căprui-aurii și buclele care-i aureolau chipul fin, semăna cu un paj din Evul Mediu.

Cu o strâmbătură de dispreț pe buze, făcu inventarul poșetei: pudrieră, ruj de buze, batiste și un portmoneu cu... un amărât de dolar și niște mărunțiș. Brusc, i se făcu din nou teamă și se repezi în fotoliul adânc, de lângă măsuța de toaletă. Oare ce era pe cale să facă și mai ales ce

tocmai lăsase în urma ei? Trupul îi fu străbătut de un lung fior de gheață. Și dacă...? Ușoare bătăi în ușă o făcură să tresară. Ridicând fața cuprinsă de teamă, tânăra fată aștepta. Se ciocăni din nou.

– Da? întrebă în șoaptă, fără să facă nici o mișcare.

– Este Han, domnișoară. Vă aduc un bol cu ciocolată.

Clătinându-se, se îndreptă spre ușă pentru a trage zăvorul. În spatele ei se afla Han, cu o tavă cu un bol aburind într-o mână și cu niște haine împăturite în cealaltă.

– Este o pijama a domnului Ashley, îi spuse chinezul. Este nouă... Și beți acest amestec, adăugă arătându-i tava cu un aer complice. Vă va ajuta să dormiți.

Trecu pe lângă ea și se duse s-o așeze pe noptieră. Apoi, lăsând în jos plapuma de puf, la picioarele patului, puse pijamaua pe pernă. „Noapte bună, domnișoară“, murmură.

Îl urmări cu privirea, fără să răspundă. Ușa se închise încet și știu că, de data aceasta, nu va avea rost s-o încuie.

Își scoase rochia care, deși roasă și murdară, rămăsese un model original de bună calitate și făcu să alunece costumul de baie de-a lungul trupului bronzat. Când îmbrăcă bluza de la pijama, observă că nu era din mătase, ci din bumbac foarte fin, cu o bandă albă care se întindea pe margini. În timp ce o încheia, se privi în oglindă și văzu că-i cobora până la genunchi.

Tânăra fată se strecură cu voluptate între cearșafurile curate. Vrând să stingă lampa de pe noptieră, privirea îi

căzu pe ceașca de ciocolată. Se făcuse atât de mult timp de când nu mâncase nimic! Își privi ceasul mic din aur și, constatând că era deja ora două, bău repede lichidul uleios până la ultima picătură.

Cu lumina stinsă, se ghemui sub pătură. „Nu voi reuși să adorm vreodată“, se gândi. Seara aceasta fusese cu adevărat îngrozitoare! Dar în ciuda ei, pleoapele i se îngreunară și totul dispăru; fără să-și dea seama, căzuse imediat în cel mai profund somn. Somniferul nu dăduse nici un gust băuturii. Așa că nu auzi conversația care avea loc în camera vecină. Conversație a cărui subiect arzător era.

Capitolul 2

Numai o rază de soare ilumina camera cufundată în penumbră. Când tânăra fată deschise ochii, avu o clipă de ezitare. Oare unde era? Apoi, brusc, își aminti. Se ridică dintr-o săritură. Era deja puțin trecut de ora nouă! Tocmai își dădu seama că se adâncise într-un somn profund în clipa în care se culcase. Privirea i se opri asupra ceștii goale și înțelese că fusese drogată.

Părăsi patul și se îndreptă încet spre fereastră. Perdele se deschiseră încet când apăsă pe un buton aflat pe perete.

– Oh! exclamă.

Vederea care i se oferea ochilor, o lăsă mută de admirație. Doar câteva vile superbe o despărțeau de oceanul ca turcoaza, ale cărui valuri înspumate veneau să se spargă pe nisipul galben al unei plaje imense.

Fascinată, tânăra fată rămase nemișcată. Dar reveni foarte repede la realitate și se duse în baie. Un duș rece o revigoră și observă că piciorul deja n-o mai durea. Când fu

îmbrăcată, se pieptănă și își lumină buzele pline cu o urmă de ruj. În timp ce se privea în oglindă, inspiră profund, apoi părăsi camera.

Pe culoarul mic se aflau în față două uși. „Cu siguranță, un apartament“, se gândi. Trebuia să fie mult mai vast decât al său. Probabil aparținea stăpânului acelor locuri... Brusc, se întoarse și-și îndreptă pașii spre salon.

Noaptea trecută, pe jumătate inconștientă, nu făcuse decât să-l observe. Dar acum, în lumina strălucitoare a zilei, putu să-l contemple pe îndelete. Pereții erau acoperiți cu un tapet auriu pe care erau desenate plante și păsări colorate și necunoscute. Pe jos era întins un covor gros în nuanțe de cafeniu-auriu.

Privirea îi fu atrasă de un tablou care reprezenta doi țărani chinezi. Se părea că ochii le erau pentru vecie întorși spre salonul luxos cu mobile sculptate și încrustate în fildeș și cu canapele noi. O fereastră cu geamuri se deschidea spre o terasă inundată de soarele care domina oceanul.

Coborî câteva trepte și după ce străbătu sufrageria, pătrunse într-o bucătărie al cărei stil contrasta cu cel al celorlalte încăperi: era ultramodernă, cu o pardoseală strălucitoare și o mulțime de roboți electrici pentru menaj. Lângă masă, Han o privea cu veșnicul zâmbet pe buze.

– Bună ziua domnișoară, exclamă, pe un ton vesel. Micul dejun este pregătit. Doriți ceai, sau cafea?

Îi arătă cu un gest o masă mică ascunsă într-o firidă. Rafturi din sticlă o despărțeau de bucătărie.

Nesigură, vru să-i pună întrebări. Dar îi mulțumi și se așeză pe scaunul pe care i-l oferi.

– Mulțumesc, repetă cu voce înceată.

Ridică ochii spre el.

– Cum vă numiți?

– Han, domnișoară, îi răspunse. În realitate, numele meu este mai complicat, dar domnul Ashley preferă să mă numească astfel...

O privi cu intensitate.

– Oare pot să-l cunosc pe-al dumneavoastră?

Tânăra fată știa că aștepta un răspuns. Dar în tulburarea sa, se sustrase privirii chinezului, lăsând să-i scape furculița.

– Foarte bine, murmură acesta, vom vedea mai târziu.

Pe trăsăturile bărbatului se citea amuzamentul și ea se simți roșind. Ofensată, își luă furculița și începu să mănânce cu poftă. Han îi aduse o ceașcă de cafea. Fără să îndrăznească să-l privească, îl întrebă cu voce timidă:

– Han... În ciocolata de aseară a fost oare un somnifer?

– Oh nu, domnișoară, se miră chinezul. Erau doar ierburi care provin din țara mea. M-am gândit că vă vor ajuta să dormiți.

– Este adevărat, am dormit foarte bine, recunoscu tânăra fată. Mulțumesc pentru tot.

Păru că ezită.

– Acum, îmi poți arăta oare cum voi putea ieși de aici, te rog.

– Îmi pare rău, dar nu este posibil, replică Han ferm. Domnul Ashley dorește să vă vorbească și nu se va întoarce înainte de prânz.

– Dar trebuie să plec, exclamă ea.

Se simți cuprinsă de teamă.

– Unde vreți să mergeți? întrebă Han, cu o voce care redevenise liniștită. Dacă doriți să vă întoarceți acasă, vă va conduce domnul Ashley.

– Destinația mea nu vă privește, strigă tânăra fată. Și de altfel, plec imediat.

Își luă poșeta și alergă spre ușă.

– Este încuiată cu cheia, domnișoară, o preveni Han pe un ton hotărât. Haideți, luați ziarul continuă el și mergeți să vă instalați pe terasă în așteptarea domnului Ashley.

– Nici nu se pune problema, plec, șuieră tânăra fată. Totul este ridicol.

Și arătând spre salon, adăugă:

– Până la urmă voi crede că m-ați răpit. Aspectul acestui loc se pretează foarte bine acestui gen de istorie.

Chinezul schiță un zâmbet ironic.

– Nu vă neliniștiți, o asigură. Este casa domnului Ashley.

Îi arătă încăperea cu un gest larg și reluă:

– A adus totul din Vietnam. Toate acestea îi amintesc o perioadă... și de o persoană...

Se întrerupse și o privi.

– Vă rog, așteptați-l.

Acceptă, împotriva voinței sale. De altfel, avea oare de ales? Și apoi, prin minte îi trecu un gând. Luă ziarul și se duse pe terasă. Citi superficial titlurile mari și parcurse toate paginile, vizibil în căutarea unui anumit articol. Era atât de absorbită, încât nu-și dădu seama că este observată din umbră.

Vădit decepționată de a nu fi găsit nimic, tânăra fată se ridică și, cu coatele rezemate de balustradă, se pierdu în contemplarea peisajului. Nu auzi ușa de la intrare deschizându-se și nu-i observă pe cei doi bărbați care pătrunseră în încăperea imensă. Ceea ce-i atrase atenția fu vocile lor.

– Este un noroc că te-am întâlnit, Ashley. Cu ascensorul acesta personal și blestematul de robot telefonic, nu te pot găsi niciodată!

– Edmond, știi bine că răspund întotdeauna mesajelor.

Recunoscuse vocea bărbatului cu Jaguar.

– Întotdeauna... când îți convine, replică interlocutorul său. Mă întreb ce cred prietenii tăi când nu reușesc să te păcălească. Din fericire, rămâne biroul.

– Dragul meu Edmond, secretara mea este și mai eficientă decât robotul. Nu-mi dă decât apelurile profesionale.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Acum, spune-mi ce te aduce, continuă Ashley pe un ton ferm. Știi sigur că nu-mi pot permite să fiu permanent deranjat.

– Înțeleg.

Toată iritarea dispăruse din vocea celuilalt bărbat. Tânăra fată percepu în ea tristețe când vorbi din nou.

– Mă îngrijorează mătușa ta... Tu nu-i dai vești niciodată! se lamentă. Trebuie să vii neapărat diseară la un grătar.

– Uitasem, exclamă Ashley.

Cuvintele unchiului nu păreau să-l fi supărat. Continuă pe un ton amuzat:

– Oricum, liniștește-o pe mătușa Beth: nu veți mai avea de ce să vă îngrijorați de extravagațele mele. Cel puțin pentru un timp...

– Ce vrei să spui? întrebă Edmond, surprins. N-am remarcat să-ți fi redus cheltuielile.

– Imaginează-ți că am părăsit-o aseară pe cea care era cauza nebuniilor mele!

Edmond făcu o pauză înainte de a răspunde.

– Oare chiar asta îți doreai?

Vocea îi era fals compătimitoare.

– Era atât de frumoasă.

Ashley izbucni în râs.

– Da, superbă, dar puțin prea pretențioasă. Oricum, acum este de domeniul trecutului.

– Este păcat, murmură Edmond. Consideram să formați perechea ideală. Și apoi, este timpul să-ți aranjezi valizele și să-ți formezi un cămin.

– Oare mă vedeai căsătorit cu Delice?

Ashley părea că se distrează bine.

– Este ultimul lucru pe care l-aș face.

Apoi tăcu și reluă brusc, gânditor:

– Este adevărat că nu-mi displăcea să fiu cu ea...

Tonul i se schimbase. Tânăra fată se întrebă dacă exprima regret sau indiferență. Nuanța era interpretabilă.

Edmond schimbă brusc subiectul.

– Voiam să-ți vorbesc despre asta mâine, dar mai bine să știi imediat. Există câteva probleme pe șantier și la birou. Secretara lui Fenton a plecat, dar va fi ușor de înlocuit. Nu, problema cea mai importantă este șantierul... Sunt prea multe comenzi, Ashley. Trebuie să te ocupi de asta.

– De acord, voi încerca să trec mâine, promise Ashley.

Apoi se lăsă tăcerea. Tânăra fată îi observa cu atenție și nu-l văzu pe Han pătrunzând în încăpere.

– Acum te voi lăsa, anunță Edmond. Dar promite-mi că vii diseară...

– Vei bea un pahar înainte să pleci, îl întrerupse Ashley. Dacă vrei, rămâi la prânz.

– Nu mulțumesc, ești amabil, îi răspunse unchiul. În schimb, voi bea cu plăcere un scotch.

Han îl servi și Edmond se îndreptă spre terasă. În timp ce admira vederea, își duse paharul la buze. În acea clipă o văzu pe tânăra fată retrasă într-un colț. Aceasta se ridică și

rămase nemișcată. Cei doi bărbați schimbară cuvinte rapide în acea limbă pe care n-o înțelegea.

– Cine sunteți? o întrebă Edmond, măsurând-o cu un aer suspicios.

În acea clipă apăru o mână și o prinse de încheietură. Se simți trasă în interiorul salonului.

– Cine este, Ashley? îl întrebă unchiul. Credeam că nu era nimeni aici.

– Problema, Edmond, este că nu sunt în stare să-ți răspund. Tânăra mea necunoscută jură că și-a uitat numele, de când am lovit-o cu mașina.

Tânăra fată încercă fără succes să se desprindă din menghina care-i strângea brațul. „Pare că se amuză", se gândi furioasă. Într-adevăr, în ochii albaștri întunecați ai lui Ashley, strălucea o licărire de ironie.

– De când ai lovit-o cu mașina? se miră Edmond.

– Da, aseară.

– Dar ce face aici? De ce nu s-a întors acasă? continuă stupefiat. Ai luat legătura cu Sedgwick?

– Oh nu, unchiule Edmond, răspunse Ashley râzând. Sunt sigur că mica mea necunoscută n-ar vrea să iau legătura cu avocatul meu. Nu-i așa, frumoaso?

Îi legănă mâna pe care i-o ținea prizonieră. Tânăra fată încercă încă o dată să se elibereze.

– Nu voia nici doctor, nici poliție. Așa că, nu te gândi la avocat...

– Dar... insistă Edmond. Nu crezi că dat fiind averea ta?

– Oh nu, unchiule! În nici un caz nu cred că a fost premeditat. Nimeni nu știa că mă întorceam acasă. Mai întâi a avut loc o petrecere foarte plictisitoare și apoi Delice...

Vocea avea din nou acea nuanță ciudată.

– Intenționam să rămân, dar lucrurile s-au desfășurat neplăcut. Mă întorceam când a avut loc accidentul, îți jur că este o întâmplare.

– Cum vă numiți, draga mea copilă?

Bărbatul cu părul cărunt se întorsese spre ea. Nu semăna deloc cu Ashley.

Oare ce trebuia să răspundă? Putea să spună pur și simplu că voia să plece? Strânsoarea lui Ashley deveni mai puternică și știu că nu va putea părăsi acest loc... decât dacă dădea un răspuns.

– Cristina, murmură, Cristina Seaton.

Privirea sa o întâlni pe cea a lui Ashley și înțelese imediat că acesta n-o credea. Încheietura mâinii îi rămăsese prizonieră.

– Ei bine, Cristina, propuse Edmond, cred că ar fi mai bine să vă conduc acasă. Absența dumneavoastră probabil îi neliniștești pe părinți. Sunteți încă o copilă...

Brusc, privirea i se înăspri și întrebă pe neașteptate:

– Dar ce vârstă aveți?

Ashley izbucni în râs. Tânăra față nu înțelegea.

– Și dacă îți spun că are șaisprezece ani, întrebă, te-ar deranja atât de mult?

Se întoarse spre ea.

– Ei bine, spune-ne... Cristina, ce vârstă ai cu adevărat?

Ezitase intenționat să-i rostească numele, era sigură de asta.

– Tocmai am împlinit optsprezece ani, șuieră ea. Și sunt destul de mare pentru a ști ce vreau să fac. Tot ce-mi doresc, este să ies de aici.

– Da, aveți absolută dreptate, aprobă Edmond. Nu are nimic de făcut aici, continuă adresându-se lui Ashley. O voi duce la mătușa Beth... până când vom lămuri situația.

De data aceasta strânsoarea fu atât de violentă, încât tânăra fată lăsă să-i scape un strigăt. Totuși Ashley vorbi foarte calm:

– Nu, Edmond, nu va pleca nicăieri. Eu am găsit-o, este a mea.

– A ta, exclamă unchiul năucit. Dar ai înnebunit! Nu spune asemenea prostii, dragul meu. Mătușa ta și cu mine vom elucida problema și o vom trimite pe această copilă de unde vine.

– N-o vei lua nicăieri, insistă Ashley. Va rămâne aici. Oricum, cunoaște condițiile plecării sale. Nu-i așa?

Acum i se adresa ei, ținând-o încă prizonieră.

– În acea clipă te voi conduce acasă, frumoasă necunoscută... oh, iartă-mă... Cristina!

Cei doi bărbați așteptară răspunsul, dar aceasta rămase mută. Brusc, fără să se aștepte la asta, Ashley îi eliberă mâna.

Edmond vorbi:

– Singurul lucru care nu este în ordine la tine, Ashley, este că ai avut întotdeauna tot ceea ce ai vrut. Prea mulți bani, prea multe femei...

Vocea sa era un amestec de mânie și dezamăgire.

– Ba nu, exagerezi, unchiule.

Replicase foarte calm, dar cu o urmă de tristețe în voce, tânăra fată ar fi putut jura. Totuși, când o privi, își spuse că era imposibil. Era atât de arogant, atât de sigur de el...

Han îi murmură câteva cuvinte și Ashley i se adresă din nou unchiului.

– Știi, îi voi telefona mătușii Beth pentru a-mi cere iertare. Nu se pune problema să-mi las invitata singură diseară. De altfel, nu este decât un grătar, o persoană în plus sau în minus...

Brusc, Cristina înțelese că era singura ei șansă. Va fi multă lume acolo diseară și nu va putea fi supravegheată. Poate va avea ocazia să scape?

– Oh, dar ador grătarele, exclamă. Domnule?

– Domnul Blythe, răspunse Edmond prompt.

Apoi pe un ton mai stăpânit, adăugă:

– Da, desigur, veți putea veni, draga mea. Dacă Ashley este de acord. Îl întrebă pe acesta din urmă, din privire.

– Dacă aceasta este dorința Cristinei, fie, vom veni. Dar, adăugă întorcându-se spre ea, îmi pare rău să-ți spun că va trebui să te abții să faci baie în piscină, dacă tinerii doresc asta. Bandajul s-ar putea să-i intrige.

„Îl detest", se gândi Cristina. „Este odios". Știa totuși că nu putea face nimic, Ashley era stăpânul. Se dădu înapoi brusc, când degetele sale se îndreptară spre umerii goi, acoperiți de hematoame.

– Va trebui de asemenea să-ți acoperi umerii.

Apoi se întoarse spre Edmond și adăugă cu un zâmbet larg:

– Îți las timp să-i povestești toate astea mătușii Beth, o voi suna mai târziu.

Își luă unchiul de braț și îl conduse spre ușa de intrare.

Mânia clocotea în Cristina, dar era neputincioasă. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse spre fereastra cu geamuri și nu auzi pașii înfundați care se apropiară. Doar un ordin dat în ceea ce presupunea a fi limba chineză, o aduse la realitate. Niște mâini o îmbrățișară, dar nu vru să le privească și închise pleoapele.

– Han îți va trata loviturile, frumoasă copilă, murmură Ashley cu voce blândă. După aceea, vom merge să mâncăm de prânz.

Se îndepărtă și Cristina simți niște degete calde pansându-i umerii care o dureau.

– Du-te și te spală pe mâini înainte să trecem la masă, exclamă Ashley pe un ton vesel.

Tot fără să-l privească, tânăra fată părăsi salonul. Când înțelese că o urma, făcu o mișcare înapoi.

Ajunși la ușa camerei sale, bărbatul își trecu brațul înaintea ei, pentru a o deschide. Cristina se întoarse brusc și în aceeași clipă, Ashley își duse mâna la părul său bogat. Îi mângâie șuvițele blonde cu nesfârșită blândețe. Speriată, ridică ochii spre el.

– Ai un păr splendid, Cristina, îi șopti.

Strălucirea ochilor albaștri o înfioră, dar făcu un efort pentru a nu părea tulburată. Ashley îi adresă un zâmbet fermecător și dispăru brusc în camera sa. Gânditoare, tânăra fată închise ușa. Se duse să contemple câteva clipe oceanul, apoi, hotărâtă să asculte de ordinele primite se îndreptă spre baie pentru a se spăla pe mâini. Oricum, într-o zi va primi permisiunea să părăsească aceste locuri. Acest bărbat arogant nu va putea face nimic pentru a o împiedica. La amintirea acelor cuvinte incredibile, „eu am găsit-o, este a mea“, se simți din nou cuprinsă de mânie, iar Cristina își jură să-i demonstreze că nu aparținea nimănui. Cu un gest furios, luă peria și își netezi buclele rebele. Apoi ieși.

În bucătărie, Ashley o aștepta.

– Ah, bine! Iată-te, Cristina, exclamă când o zări. Vino și ia loc, Han ne-a pregătit una din specialitățile sale.

Se instală și Han îi servi. Prânzul se desfășură într-o tăcere aproape totală. Cristina detesta ceea ce avea în farfurie, dar după prima îmbucătură, îi adresă un zâmbet lui Han, spunând:

– Este delicios!

Când masa fu terminată, acceptă o ceașcă de ceai. De-abia asculta conversația dintre cei doi bărbați. Pierdută în gânduri, tresări când Ashley i se adresă:

– Ce intenționezi să faci în această după-amiază? Cu soarele acesta, sper că nu vei rămâne închisă.

Stupefiată, îl privi o clipă, apoi întoarse repede privirea și se ridică.

– Cum îndrăznești să-mi pui o asemenea întrebare? exclamă. Dar pentru că ai întrebat, îți voi răspunde: lasă-mă la stația de autobuz pentru Brisbane.

Ashley zâmbi.

– Și se poate ști cum îți vei plăti biletul, frumoasă necunoscută? remarcă. Știi că în acest încântător oraș există numeroase modalități de a procura bani, dar...

Cristina îl săgetă cu privirea. Dacă ar fi putut, l-ar fi lovit! Dar se hotărî să-i facă jocul.

– Nu m-am gândit la asta, admise pe un ton tăios, dar pentru așa ceva ar trebui să adaug puțină culoare machiajului meu, nu-i așa?

– Dacă asta vrei, frumoaso, îi răspunse fără s-o scape din ochi, n-are rost să mergi în oraș. Sunt aici.

Expresia neînduplecată a lui Ashley o înspăimântă, dar își depăși foarte repede teama și izbucni.

– N-am nevoie de dumneata, domnule Carlton! exclamă cu violență. Lasă-mă să plec. Și dacă vrei să știi totul, află că-mi voi vinde ceasul. Este foarte scump și îmi va ajunge cu ușurință să-mi plătesc biletul pentru Brisbane. Acolo voi munci. Nu mă sperie asta!

Ashley n-o scăpă din ochi.

– Ai mai muncit deja, Cristina?

Aceasta îi susținu privirea, dar rămase tăcută.

– Oare, din întâmplare, nu ești încă la liceu?

După câteva clipe de nehotărâre, Cristina se hotărî să vorbească.

– Nu, am părăsit școala anul trecut și am urmat cursuri de secretariat.

– În acest caz, știi să bați la mașină? o întrebă cu o urmă de interes în voce.

– Da, în sfârșit, nu foarte bine încă, mărturisi tânăra fată. Dar există deja posturi pe care le voi putea ocupa.

– Bine.

Punând capăt acestei conversații, însoțitorul său se ridică.

– Nu mi-ai răspuns în legătură cu această după-amiază. Oare ce ai spune de o baie bună?

Era gata să continue, când văzu scuturându-se părul blond și des.

– Nu? În acest caz, dă-mi o sugestie.

Cristina vru să răspundă, dar Ashley i-o luă înainte, ca și când îi citise gândurile.

– Nu te neliniști Cristina, te voi conduce acasă. Dar deocamdată, vom ieși.

Vorbise cu o voce fermă și tânăra fată înțelese că nu avea rost să protesteze. Ashley se îndepărtă apoi, brusc, făcu stânga-mprejur.

– Și să nu te gândești s-o ștergi englezește îndată ce voi întoarce spatele, exclamă pe un ton amenințător. Altfel, anunț un prieten ziarist și povestea dumitale se va afla mâine dimineață pe prima pagină a tuturor ziarelor! Toată lumea va fi încântată să aibă un articol despre mine... Apropo, când vom ieși, mi-ar plăcea să nu mergem alături.

Cristina nu-și putu stăpâni mânia. Sări de pe scaun, furioasă.

– Te urăsc! îi strigă. Dacă eram bărbat, te-aș fi ucis.

Amuzat, Ashley râse sonor.

– Grăbește-te să te duci să te pregătești, scorpie mică. Te iau cu mine.

Apoi se întoarse spre Han.

– Te poți întoarce acasă. Pentru această seară, ne vom descurca.

Han se înclină, zâmbind.

– Mulțumesc, domnule. Soția mea va fi încântată să mă vadă.

Cristina tresări. Așadar, era căsătorit. Totuși, îl crezuse celibatar. Brusc, gândurile i se întrerupseră. Oare Ashley era și el căsătorit? Începu să-l observe cu atenție.

Înalt, de aproximativ treizeci de ani, avea pielea tăbăcită de soare. Părul, de un blond strălucitor, îi înconjura fața cu trăsături regulate. Era teribil de seducător. Poate trăia cu o femeie... Observațiile lui Edmond îi reveniră în memorie. Oricum, puțin îi păsa.

O voce dură o scoase din meditație.

– Te duci să te pregătești, da sau nu?

Cristina îl fulgeră cu privirea și alergă în camera sa. Oare cine se credea? Dar îi va arăta cine era ea. Nimeni nu-i va influența viața! Se coafă rapid și-și luă poșeta. Ashley o aștepta la ușa de intrare.

Capitolul 3

Soarele dispăruse deja în spatele colinelor când Jaguarul se angajă pe strada principală din Paradisul surferilor. Pentru prima dată de când părăsiseră apartamentul, Ashley se întoarse spre Cristina. Nemișcată în scaun, aceasta privea mulțimea pestriță care invadase trotuarele. Îi urmări direcția privirii și observă două tinere fete bronzate, încântătoare în costumele de baie minuscule, roz. Hoinăreau fără să se preocupe de agitația pe care o producea trecerea lor.

– Porți și dumneata acest gen de lucruri, Cristina? întrebă Ashley cu un zâmbet amuzat pe buze.

– Oh da, bineînțeles, răspunse aceasta, roșind... dar nu așa sexy, se grăbi să adauge. Sunt frumoase, nu-i așa?

– Da, dar dacă vrei părerea mea, replică Ashley, prefer să se lase mai mult loc imaginației...

Tânăra fată îl observă pe furiș, apoi întoarse privirea. Acum, mergeau de-a lungul oceanului și Cristina admira spectacolul în tăcere. Razele aurii ale soarelui care apunea mângâiau valurile, iluminând suprafața strălucitoare a apei. Curând, Ashley se angajă pe un drum opus, care urca pe coline. Oare unde o ducea? se întrebă tânăra fată. Curiozitatea, amestecată cu teamă, o împiedică să profite de peisajul strălucitor. Arbori uriași care se conturau pe cerul ca flacăra, lăsau să apară în depărtare oceanul cu reflexe irizate. Seara de vară era atât de plăcută...

Jaguarul rula cu viteză și curând ajunseră la un portal larg, deasupra căruia Cristina putu citi o inscripție: „Fabrica de cherestea Carlton". Pneurile scrâșniră pe pietriș când Ashley opri în fața unei clădiri mici din lemn, înconjurată de o peluză cu eucalipți cu frunzișul des.

Tânăra fată nu se mișcă, dar când el îi deschise portiera își puse, firesc, mâna în cea care i se întindea. Un zâmbet fugitiv lumină fața lui Ashley.

– Așteaptă-mă, exclamă îndreptându-se spre o clădire mai îndepărtată.

Un bărbat cu părul cărunt îi venea în întâmpinare. Fără îndoială, auzise mașina sosind. Se salutară. Cristina rămase lângă Jaguar observându-i și începuse să-și piardă răbdarea când ei se apropiară.

– Ți-l prezint pe Alan Fenton, directorul nostru.

În timp ce-și strângeau mâna, Ashley o luă de umeri.

– Și iat-o pe Cristina Seaton, Alan, declară strângând-o lângă el.

– Încântat, domnișoară.

Vocea lui Fenton avea intonații calde și el îi plăcu imediat Cristinei.

– Cristina este fiica unui prieten al mătușii Beth, reluă Ashley. Este aici pentru câteva zile.

Tânăra fată strânse pumnii. Oare cum putea minți atât de nerușinat?

– O voi duce înapoi, continuă el cât mai natural posibil. Acum, că am rezolvat mica noastră problemă, am o treabă de terminat.

Fenton scutură din cap. Oare era într-adevăr mulțumit? Cristina nu era sigură.

– Sunt de partea dumitale, Ashley, dar ești cu adevărat fără milă, declară.

În taină, Cristina îl aprobă.

În timp ce îi ținea portiera mașinii și ea se așeza pe scaun, Ashley se aplecă și scoase capul prin fereastra sa. Exclamă pe un ton zeflemitor:

– Ești prea serios, Alan. Vino săptămâna viitoare acasă, să mâncăm de prânz.

– Fără ceremonie, îți mulțumesc, răspunse acesta ferm. Nu-mi permit niciodată mai mult de o jumătate de oră pentru masă și este deja prea mult!

Ashley scutură din cap zâmbind.

– Asta te privește, Alan, dumneata ești patronul... Și chiar cel mai bun din regiune! Cunosc foarte mulți care ar fi încântați să te aibă... dar nu voi face niciodată prostia să te las să pleci! Oricum, vino miercuri, este un ordin!

Motorul mașinii puternice vui și demară în trombă.

Doar o licărire portocalie mai strălucea încă la orizont și penumbra cuprinsese deja pădurea. Ashley rupse brusc tăcerea.

– Dacă mi-ai vorbi puțin despre dumneata, Cristina? Dacă te numești astfel, lucru de care încă mă îndoiesc.

Tânăra fată privea strada fără să răspundă.

– Sunt gata să te ajut, să știi, reluă el.

Vorbise cu o extraordinară blândețe. Cristina tresări când își puse mâna peste a sa. Lăsă capul în jos.

– Este imposibil, murmură, imposibil...

Ashley își retrase mâna și tăcerea dintre ei se prelungi. Când vorbi din nou, bărbatul nu mai avea aceeași voce.

– Am avut impresia că l-ai apreciat pe Fenton. Mă înșel?

Cristina îl privi uimită.

– Ce-ai spune să lucrezi pentru el?

– Să lucrez pentru el. Dar... cum?

– Am crezut că înțeleg că știi să bați la mașină, îi răspunse fără să-și ia ochii de la drum, iar noi avem nevoie de o tânără secretară.

Vocea îi deveni brusc mai puternică.

– Dar te previn. Dacă accepți, vei face ceea ce ți se va spune.

Îi aruncă o privire rapidă.

– Nu știu de ce, reluă, dar am impresia că ai fost obișnuită să asculți ordine.

Tânăra fată nu reacționă. În schimb, începuse să se gândească la propunere. Fabrica de cherestea era departe de coastă. Era la nord și Cristina voia cu orice preț să fugă din sud. Ei bine... Și apoi, trebuia să-și găsească o ocupație până la... O străbătu un fior. Dacă măcar ar fi știut până când!

Vocea lui Ashley o aduse brusc la realitate.

– Ei bine?

– Da, de acord, șopti Cristina.

Nu era destul de aproape de el pentru a-i simți corpul relaxându-se brusc.

– Va trebui să găsesc o locuință, reluă tânăra fată încet.

Ashley lăsă să-i scape o exclamație.

– De ce? Nu te simți bine la mine?

– Nu fi ridicol.

Cristina căpătă siguranță.

– Știi foarte bine că nu pot rămâne la dumneata.

– Și de ce? o întrerupse Ashley cu o voce ascuțită.

– Pentru că... nu ar fi corect. Înțelege-mă.

Îi văzu degetele crispându-se pe volan.

– Poți să-mi explici de ce? În zilele noastre nu se mai miră nimeni să vadă o femeie împărțind apartamentul cu un bărbat.

Cristina știa că avea dreptate, dar nici nu se punea problema. Nu pentru că o jena, ci pentru că nu voia.

– Îmi pare rău, declară pe un ton aspru, dar nu am mijloacele de a împărți un asemenea apartament, domnule Carlton.

Ashley izbucni în râs.

– Am putea totuși aranja, îi replică, vizibil foarte amuzat. Ce crezi oare?

Cristina era jignită. Dar se abținu să răspundă prea violent. Atitudinea pe care o avusese față de ea cu o ocazie similară îi rămăsese în memorie.

– Este imposibil, asta-i tot.

– Nimic nu este imposibil, remarcă Ashley. Vom mai vorbi. Deocamdată, ce ai spune să mergem să hoinărim la Surfer?

Cristina scutură din cap.

– Sunt membru la „Twin Club“, de cealaltă parte a fluviului, continuă el, am putea merge să bem un pahar.

– Nu.

De data aceasta, refuzul era categoric.

– Nu ești foarte amabilă, Cristina, oftă Ashley. Poate ai prefera clubul de golf „Trast River“?

În sinea sa, tânăra fată zâmbi. „Și grătarul?“ se gândi. Repede îl uitase! Dar preferă să tacă.

– Te rog, domnule Carlton, oftă, mă doare încă piciorul. Nu doresc nimic.

– De acord, ne întoarcem acasă, acceptă Ashley.

Așadar, nu voia să meargă în sud, își spuse el. Refuzurile succesive îl convinseseră.

Rulară în tăcere pe drumul în serpentină. Când ajunseră la primele case, Ashley vorbi din nou.

– Vom trece prin fața unuia din șantierele mele, Cristina. Nu te superi dacă mă opresc o clipă?

Ce dezinvoltură în voce! Se comporta ca și când o cunoștea dintotdeauna!

Opri mașina în fața unui teren imens unde fuseseră săpate primele fundații ale unui imobil. O lăsă câteva minute singură. Apoi reveni, gâfâind.

– Te vei supăra dacă dau un telefon?

Era într-adevăr absurd!

– Și dacă aș răspunde da? îl ironiză.

Ashley avu un gest de surpriză.

– De când te cunosc, am tot ascultat, fără nici o reacție, continuă Cristina, cu o urmă de enervare în voce.

– Îmi pare rău, draga mea copilă, că te inoportunez, exclamă bărbatul, așezându-se pe scaun. Dar dacă vrei să pleci, lămurește-mi misterul dumitale. Ți-am spus-o deja de o sută de ori!

Cristina tresări. Oare de ce îi vorbea atât de aspru? Întoarse capul și-i întâlni privirea.

– Du-te și rezolvă-ți treburile, șopti ea cu o voce indiferentă. Te voi aștepta.

Ochii albaștri aruncară fulgere și Jaguarul se avântă în vuietul motorului. Ashley conducea repede, prea repede. Cristina se ghemui pe scaunul său. Trebuia să rupă tăcerea apăsătoare, să spună ceva, orice...

– Construiești imobile, domnule Carlton?

Acesta păru că se destinde.

– Nu. Societatea mea are interese în a furniza terenuri. Și vindem toate materialele de construcții.

Depășiseră centrul orașului și mergeau din nou de-a lungul coastei.

– Ai terenuri pe aici? întrebă Cristina, arătând țărmul.

– Desigur, le-a cumpărat tatăl meu, sunt ani de atunci... cu mult înainte de invazia turiștilor.

Un zâmbet nostalgic îi apăru pe buze.

– Nu eram născut încă. Știi, Cristina, murmură el, viața este ciudată...

Lăsă fraza neterminată, ca și când era incapabil să rostească urmarea. Acum, noaptea îi învăluia, izolându-i de lumea exterioară. Era o clipă propice confidențelor.

– Tata a făcut al doilea război mondial, reluă Ashley. A participat la cele mai sângeroase lupte și a scăpat mereu... Imediat după întoarcere s-a căsătorit, iar eu m-am născut foarte repede. Și apoi, a dus-o pe mama în Europa. A fost... ca o călătorie de nuntă! Nu s-au mai întors niciodată. Au murit într-un cutremur care a devastat Balcanii și de care nimeni n-a auzit vorbindu-se vreodată!

Ashley tăcu, cu un suspin în voce. Cristina avu o dorință irezistibilă de a-i lua mâna. Dar își reveni foarte repede.

– Aveam trei ani și o avere! Avocatul și unchiul Edmond au administrat totul până la majoratul meu.

Un zâmbet plin de tristețe îi lumină fața.

– Erau înnebuniți! Toate prețurile urcau și era imposibil să vândă înainte să împlinesc douăzeci și unu de ani. A sosit în sfârșit marea zi și, ironia sorții, am fost chemat în Vietnam. Doi ani de serviciu militar!

Cristina nu-și lua ochii de la el. Trebuia să recunoască faptul că era teribil de seducător!

– La întoarcere, am vândut destul de multe terenuri. Cele din Paradisul surferilor mi-au adus milioane. Dar nu-mi pasă cât de multe, adăugă pe un ton dezamăgit.

Era oare sincer, sau voia să pună capăt conversației? Tânăra fată îl observa cu curiozitate. Tocmai oprise mașina în fața unui imobil în construcție. Îl privi gânditoare coborând și dispărând în clădire.

Deodată, realiză că era singură. Și dacă ar profita de absența lui? Cu un gest rapid, deschise portiera și se strecură cu suplețe afară din mașină. Se îndreptă în fugă spre o cabină telefonică pe care o zărise în trecere. Cu mâna tremurând, tânăra fată luă receptorul și formă un număr. Nu răspunse nimeni. Lăsă să sune de vreo zece ori, apoi închise cu nervozitate.

Era oare un semn bun, sau dimpotrivă... Când se pregătea să formeze din nou numărul, îl văzu pe Ashley

lângă Jaguar, în conversație cu un alt bărbat. Se strecură rapid afară din cabină și se întoarse la mașină. Oare o observase? Ashley nu-i acordă nici o atenție și se instală la volan fără s-o privească.

Câteva clipe mai târziu, intrară în parcajul subteran al imobilului lor. Nu-și adresaseră nici o vorbă și pătrunseră în apartament tot în tăcere.

– Și dacă te-ai duce să prepari câte o ceașcă de ceai, Cristina? exclamă Ashley întinzându-se pe o canapea.

Aceasta îi adresă un zâmbet stereotip și răspunse încet:

– Cu plăcere, dar... nu cunosc obiceiurile lui Han...

– Ei bine, ar fi timpul să te descurci puțin, micuțo, o ironiză Ashley. Dacă nu știi unde să găsești un ceainic, este încurajator pentru mai târziu!

Într-adevăr, avea talentul de a o exaspera. Se repezi furioasă în bucătărie. Va vedea el! Găsi imediat serviciul de ceai așezat pe o superbă tavă de argint. După ce-și îndeplini sarcina, i se alătură în sfârșit lui Ashley în salonul mare.

Acesta privea atent la televizor și părea absorbit de o partidă de golf. De-abia dacă o remarcase. Cristina așează tava pe o măsuță joasă, lucrată cu migală, și umplu cești-le.

– O lacrimă de lapte și un cub de zahăr pentru mine, șopti Ashley.

Cristina se execută. Oare de ce îl asculta astfel? Cu ceașca în mână, se duse pe terasă. Luna era sus și oceanul

sclipea sub licărirea sa argintie. Pierdută în visare, nu-l văzu pe Ashley apropiindu-se și tresări când îi puse mâna pe umăr.

– Îl voi suna pe Edmond, Cristina. Prefer să-i vorbească el lui Fenton despre dumneata...

În timp ce se rezema cu coatele de balustradă, continuă:

– Mâine dimineață, Han te va conduce la Sundale. Îți trebuie neapărat o altă ținută pentru a merge la serviciu.

Vârî mâna în buzunar și scoase o sută de dolari.

– Ține, cred că vor ajunge.

Cum Cristina scutură din cap în semn de negare, insistă:

– Nu fi ridicolă, te rog!

– Nici nu se pune problema, protestă Cristina, cu o urmă de mândrie.

– De acord, dacă ții, mi-i vei înapoia!

În voce i se percepea iritarea.

– Dar încep să mă satur până peste cap de manierele dumitale! Ce înseamnă asta? Nu te-aș putea cumpăra cu...

– Poate, îl întrerupse prompt Cristina, dar ți-i voi înapoia îndată ce voi încasa primul salariu.

Se gândi deodată că nu va rămâne destul de mult timp pentru a-l încasa. Nu se punea problema să lucreze la fabrica de cherestea. Dar nu avea importanță. Va găsi un mijloc de a-i plăti. De altfel, mâine dimineață, va telefona.

– Pot să duc tava înapoi? îl întrebă pentru a pune capăt acestui dialog jenant.

În loc de răspuns, Ashley ridică din umeri și se îndepărtă de balustradă. În acea clipă se ciocniră. Prin materialul subțire al cămășii, tânăra fată îi simți căldura trupului. Tresări, incapabilă să lupte împotriva tulburării care o cuprindea. Brusc, el se îndepărtă:

– Voi lipsi o oră sau două, o anunță pe un ton tăios. Vei găsi cărți în bibliotecă, lângă salon.

Fără să-i lase timp să răspundă, Ashley părăsi terasa și Cristina auzi trântindu-se ușa de la intrare. Oare de ce se retrăsese atât de brusc? Nu reușea să-l înțeleagă.

Oftă și se duse să se ghemuiască într-unul din fotoliile adânci din salon. Cât de plăcută era noaptea... Se simțea aproape bine...

În minte îi apărură niște imagini.

Tinerețea sa strălucitoare, petrecută între serate, grătare, zile întregi la piscină... Pe buze îi apăru un zâmbet amintindu-și de tinerii bărbați care o însoțeau seara... Niciodată după miezul nopții! Înainte să plece, îi săruta tandru pe obraz!

Oh, desigur, avusese și adoratori! Dar nu se gândise încă niciodată la marea poveste de dragoste, căsătoria. Oricum, nu avea decât șaptesprezece ani. Așa că avea tot timpul...

Brusc, chipul lui Ashley le înlătură pe cele ale admiratorilor. Își reproșă că se gândea la el. Era atât de

arogant, plin de el, amator de femei frumoase, era sigură de asta. De altfel, îl auzise pe Edmond vorbind despre ultima sa cucerire, o frumusețe! Și vor mai fi și altele! „Dar nu eu“, își jură Cristina. Totuși, amintirea trupului său lângă al ei o făcu să se înfioare și i se abandonă cu melancolie.

Începuse să bată vântul și răcoarea care se lăsase o scoase din gândurile sale. Brusc, se simți obosită. Cu lacrimi în ochi, făcu un efort pentru a ajunge în cameră. Câteva clipe mai târziu, adormi.

Când Ashley se întoarse, toate luminile erau încă aprinse.

– Cristina?

Nici un răspuns nu veni să tulbure liniștea. Așa că se îndreptă spre camera tinerei fete, a cărei ușă nu era încuiată cu cheia. O întredeschise încet și se apropie tiptil de pat. Dormea, cu părul auriu împrăștiat pe pernă și mâna fină depășind cearșafurile mătăsoase. Tabloul era fermecător. Și totuși, când Ashley părăsi încăperea, chipul său căpătase o duritate neașteptată.

Capitolul 4

Când Cristina deschise ochii, soarele intra în valuri în cameră. Sub mângâierea razelor calde, se întinse cu voluptate. În această dimineață, lumea îi zâmbea... Nostalgia îi dispăruse în noapte. Auzi în depărtare valurile izbindu-se de țărm.

Ferestrele cu geamuri îi ofereau spectacolul întotdeauna minunat al oceanului scânteind în lumina dimineții. Cerul azuriu se topea la orizont în albastrul pur al apei. Dar Cristina nu-și pierdu vremea.

Plecând privirea văzu că nu-și dăduse osteneala să se dezbrace, când se culcase în ajun. Rochia deja șifonată, avusese mult de suferit.

„Haide“, își spuse, „pentru a începe ziua, nimic nu se compară cu un duș bun“!

Lăsă jetul de apă rece să șiroiască îndelung pe trupul subțire și izbucni în râs privindu-se în oglindă. Teama de

a-și uda piciorul rănit o făcuse să ia o pauză complet caraghioasă! Râsul îi răsună foarte limpede, copilăresc încă.

Înfășurată într-un cearșaf de baie în culori vii, se șterse cu grație. „Ce ghinion“, se gândi îmbrăcându-și rochia. Cristina detesta să poarte haine murdare.

„Noroc că am acceptat suta de dolari“, se felicită. În dimineața aceasta, scrupulele o părăsiseră. Se bucura la gândul de a devaliza magazinele și un zâmbet radios îi lumină trăsăturile delicate.

Cu o mișcare energică, își perie părul ud și, încruntată, își studia imaginea în oglindă cu o mină care exprima îndoiala. Brusc, se bătu la ușa camerei. Cristina își luă timpul de a-și sublinia ușor buzele cu ruj, apoi traversă încăperea însorită pentru a merge să deschidă.

– Bună ziua, domnișoară, salută Han.

Căra o tavă plină cu flacoane și bandaje.

– Îmi permiteți? adăugă schițând un pas pentru a intra.

Cristina îl lăsă să treacă și-l văzu îndreptându-se spre baie. Îi făcu semn să-l urmeze.

– Apropiați-vă, domnișoară Cristina. Vă voi examina rănile.

Han făcu să alunece delicat rochia pentru a-i descoperi umerii și scoase pansamentele cu nesfârșită blândețe.

– Oh, dar sunt aproape vindecate! exclamă cu o voce prietenoasă.

Tânăra fată îndrăzni o privire în oglindă și oftă ușurată. Avea dreptate. Umerii rotunzi nu mai lăsau să se vadă decât un bronz perfect.

– Nu mai merită osteneala să-i acoperiți acum. Nu se mai văd prea mult.

Han îi arătă un scaun, adresându-i un zâmbet larg.

– Acum, arătați-mi piciorul.

Cristina se execută, dar de data aceasta se strâmbă când văzu rana. O găsea urâtă, încă foarte infectată. Totuși, servitorul o liniști.

– Este perfect! exclamă acesta.

Luă un flacon care conținea o pudră albă, pe care o presără pe rană.

– Câteva zile încă și veți alerga ca mai înainte! îi spuse ridicându-se. Dar dacă vreți, vă veți putea scălda încă de astăzi.

În timp ce-și aranjă unguentele pe tavă, Han continuă:

– Vă pregătesc micul dejun, domnișoară Cristina. Grăbiți-vă. Nu uitați că în dimineața aceasta trebuie să mergem să facem cumpărături.

Cum era deja gata, Cristina porni pe urmele sale, gândindu-se că nu-i era deloc foame. Un suc de portocale și niște pâine prăjită îi vor fi mai mult decât suficiente.

– Han, murmură ea, de ce vrea domnul Carlton să mă țină aici? Nu reușesc să-i înțeleg motivele...

În sinea sa, Cristina era convinsă că nu era cu „intenții rele“. Nu era destul de bine pentru el! Han o scoase din gânduri.

– Domnul Ashley vrea doar să se asigure că nu vor fi complicații în urma accidentului. Atâta tot.

Oare cum putea să-l creadă? Evident, cei doi bărbați își băteau joc de ea. Totuși, tânăra fată tăcu. Ce i-ar fi putut spune lui Han? Era atât de amabil.

***

O jumătate de oră mai târziu, ascensorul îi cobora în parcaj. Cristina observă imediat absența mașinii lui Ashley. Oare unde era? Oricum, nu avea nici o importanță.

Dorința de a-și reînnoi garderoba o făcu să alerge în urma lui Han care tocmai dispăruse într-un cupé gri deschis. Merseră de-a lungul țărmului în direcția Paradisului surferilor. Soarele era deja sus pe cer și ziua promitea să fie minunată. Cristina își rezemă confortabil capul pe spătarul scaunului și nu se mai gândi la nimic. După ce parcară, Han îi adresă un zâmbet călduros.

– Am de făcut niște cumpărături, domnișoară. Ne întâlnim în două ore, la intrarea centrului comercial. Să faceți alegeri bune!

Uimirea i se întipări pe față. Oare nu se temea că va profita de aceste clipe de libertate pentru a fugi? Ceea ce o surprinse și mai mult fu că nu simțea această dorință.

Nu, ceea ce voia, era doar să telefoneze. Se îndreptă în pas vioi spre magazine și pătrunse în prima cabină telefonică. Formă numărul cu febrilitate.

– Oh nu! gemu.

Ca și ieri, telefonul rămase mut. Oare ce se întâmplase? Desigur, putea suna la birou. Dar în acest caz trebuia să-și dea numele... Era imposibil. Va încerca din nou mai târziu, orice ar fi. Deocamdată, cea mai dragă dorință a sa era să uite tot, fie și doar pentru câteva ore...

Cristina se hotărî să înceapă cu lenjeria. Petrecu acolo o mulțime de timp. Ce plăcere să alegi dintre încântătoarele bustierele de mătase și sutienele brodate cu dantelă. Era pentru prima dată... Întotdeauna i se cumpărase lenjeria, fără să fie consultată.

„La pantofi, acum!“ își spuse cu entuziasm. Niște pantofi albi eleganți, cu puțin toc, se adăugară pachetelor deja numeroase. Ce bine era să hoinărești...

În timp ce căsca ochii la vitrine, se gândea la ce va cumpăra pentru a merge la serviciu. Trebuia să fie impecabilă. După lungi ezitări, se hotărî în cele din urmă pentru o fustă strâmtă de culoarea nisipului și câteva bluze

în tonuri calde și ca ambra, care se armonizau de minune cu pielea sa cu reflexe aurii.

Deodată, Cristina zări pe un manechin o rochie încântătoare, de un albastru strălucitor. Nu putu să reziste tentației de a o încerca. Ce scurtă era! Nu îndrăznise încă niciodată să poarte ceva asemănător.

În timp ce se dădu un pas înapoi pentru a se studia în oglindă, își dădu seama că trupul îi devenise brusc provocator. Picioarele i se lungiseră, se formaseră frumos...

Cu atât mai rău dacă nu-i mai rămâneau bani, rochia îi plăcea prea mult. Fără să vrea, obrajii i se îmbujorară. Totuși, nu se gândi la Ashley! Nu pentru el făcuse această achiziție!

Brusc, își privi ceasul. Deja prânzul! Han o aștepta probabil de mult timp. Cu brațele încărcate de pachete, îl găsi în locul stabilit. Când o văzu sosind în fugă, izbucni în râs.

– N-ar rost să precizez că v-ați găsit fericirea, se amuză Han.

Întoarcerea la apartament se făcu cu bună dispoziție. Când pătrunse în salonul inundat de soare, un sentiment ciudat o cuprinse pe Cristina. Avea impresia că acest loc îi era cunoscut dintotdeauna. Cumva ca și cum era acasă.

Cu un mic gest prietenesc, tânăra fată îl salută pe Han și o șterse în camera sa. După ce desfăcu pachetele,

incertitudinea puse stăpânire pe ea. Oare cum își va putea ocupa după-amiaza? Îi veniră în minte cuvintele lui Ashley în legătură cu biblioteca și Cristina se îndreptă spre ea.

Luminate de o imensă fereastră cu geamuri, sute de opere acopereau pereții. Privirea îi rătăci în căutarea unei cărți care ar putea s-o intereseze. Exista aici orice... în afară de romane de dragoste. „Evident, Ashley prefera să trăiască aventurile“, bombăni Cristina. După o rapidă examinare superficială a rafturilor, unde descoperi exemplare superbe, se hotărî în sfârșit pentru o operă istorică.

Cu picioarele întinse pe balustrada balconului, tânăra fată nu reușea să se concentreze asupra lecturii. Chipul lui Ashley venea să se suprapună peste toate paginile pe care le întorcea. Maxilarele hotărâte și puternice, gura senzuală, șuvițele blonde și ochii ca marea... „Dar sunt nebună“, se gândi brusc. Nu va ceda farmecului acestui domn Carlton!

Briza îi mângâia umerii goi. Pe cerul de un albastru foarte curat se învârteau niște pescăruși. Cu ochii pe jumătate închiși, tânăra fată îi observa, când niște bătăi în ușă o scoaseră din amorțeală.

– Am pregătit câteva sandvișuri, domnișoară Cristina, vreți să veniți?

Han era foarte plăcut și Cristina fu încântată să prânzească alături de el pe terasă. Masa se desfășură cu voioșie sub soarele torid.

– Dacă am merge să ne scăldăm? propuse brusc Han. Apa de mare va face foarte bine piciorului dumneavoastră.

Ideea o încântă pe tânăra fată. Îi plăcea atât de mult să înoate! Urmată de însoțitorul său, coborî aleile mărginite de salcâmi în floare care duceau spre mare, cu o bucurie cu totul copilărească.

Baia în valurile înspumate o epuiză și o oră mai târziu, se bronză la soare pe nisipul auriu. Han fu cel care dădu semnalul de plecare. Când pătrunseră în apartament, Ashley era deja acolo. Cu siguranță îi aștepta, deoarece se întoarse brusc când ușa de la intrare pocni.

– Ah, iată-vă! Unde ați fost?

Nu le aștepta răspunsul.

– Ei bine, Cristina, povestește-mi puțin cum ți-ai cheltuit suta de dolari.

Aceasta enumeră foarte conștiincios seria de cumpărături, în timp ce Ashley o privea jumătate amuzat, jumătate iritat. Ridică mâna pentru a o întrerupe.

– Se poate spune că nu ți-ai pierdut timpul! Haide, șterge-o și te îmbracă frumos, te iau la cină.

– Dorințele dumitale sunt ordine, domnule Carlton, șuieră Cristina și-l fulgeră cu privirea.

„Totuși, este incredibil“, gândi ea, în timp ce Ashley izbucni în râs.

– Al naibii caracter ai, frumoasa mea.

În timp ce vorbea, o privi adânc în ochi. Degetele îi atinseră tandru obrazul și în acea clipă tânăra fată simți o dorință necunoscută urcând în ea. Ce i se întâmpla oare? Brusc, timpul se oprise.

Rămaseră nemișcați un timp și Cristina își dori ca această clipă să dureze veșnic. Dar vraja se risipi la fel de brusc cum apăruse.

Ashley părăsise salonul, lăsând-o singură și descumpănită în mijlocul imensei încăperi. De ce oare o trata astfel?

Se duse în camera sa asemenea unui robot. Trebuia să părăsească această casă cât mai repede, să se îndepărteze de acest bărbat...

Năucă, și cu privirea pierdută spre oceanul care vuia în depărtare, Cristina înțelese brusc că va fi incapabilă s-o facă. Capcana se închisese, și acum nu mai putea să ignore emoțiile care o cuprindeau îndată ce se gândea la el.

Tânăra fată trebui să cedeze în fața evidenței. Nu mai avea decât o dorință: să-l revadă. Acest gând o făcu să iasă din visare. N-o invitase oare la cină? Soarele își arunca deja razele oblice la orizont. Nu mai avea timp de pierdut! Câteva clipe mai târziu, puse stăpânire pe baie.

Cristina acordă o grijă cu totul specială toaletei sale. Era convinsă că Ashley trebuie să se arate foarte pretențios față de înfățișarea partenerelor sale. Și în seara aceasta, tânăra fată nu va suporta nici o critică. În timp ce se îndrepta spre dulapul cu haine, se bucură că-și cumpărase acea minunată rochie albastră.

Când o îmbrăcă, se învârti în fața oglinzii cu o grație absolut feminină. În vârtej, jupa se ridică, descoperind picioarele cu contur perfect. „Ce bine am făcut că am ales albastrul“, constată. Culoarea îi punea încântător în valoare pielea de culoarea caisei și părul blond care i se revărsa pe umerii descoperiți. Agitația făcea să-i strălucească ochii căprui-aurii. Îl putea înfrunta pe domnul Carlton!

Ashley aștepta pe terasă, cu un pahar în mână. Un fluierat măgulitor îi scăpă de pe buze când se apropie de el.

– Superbă! Iată ce numesc eu farmec și seducție.

Cu obrajii îmbujorați, Cristina lăsă ochii în jos și se lăsă condusă când Ashley o luă de braț. Era atât de aproape de el, încât se îmbăta de parfumul de mosc pe care-l emana trupul bărbatului. Ashley o urcă în mașină și murmură cu o licărire de amuzament în privire:

– De data aceasta, cred că este inutil să-ți încui portiera cu cheia.

Obrajii Cristinei deveniră stacojii. În timp ce bărbatul se așeză alături, fu străbătută de fiori.

Rulară cu viteză, cu ferestrele deschise, și Cristina închise ochii, abandonându-se mângâierii vântului.

Îl revăzu pe Ashley așa cum îi apăruse pe terasă, în lumina aurie a apusului. Îmbrăcat într-un costum gri ca perla a cărui croială impecabilă îi sublinia trupul musculos, era pur și simplu irezistibil.

Când Cristina reveni la realitate, erau deja departe de Paradisul surferilor și de aglomerația sa. Cu siguranță, o ducea într-un mic local ascuns printre coline. Brusc, Ashley părăsi drumul principal și se afundară pe o alee mărginită de arbuști.

Aerul era înmiresmat de parfumuri diverse, sporite de apropierea serii. O briză ușoară agita frunzișul înconjurător. Toate simțurile Cristinei erau treze și în acea clipă știu că viața îi putea oferi încă fericirea perfectă. Tinerețea o sfătuia chiar s-o prindă bine, fără nici o restricție, fără teama zilei de mâine. Oare nu se va revanșa asupra trecutului atât de apropiat, la care nu voia să se mai gândească?

Ashley opri Jaguarul sub o salcie și Cristina simți mângâierea ramurilor fremătătoare pe față când însoțitorul său o ajută să coboare. Zări printre frunze o cabană încântătoare, cu pereții din lemn. Dispărea aproape în

întregime sub nenumărate flori colorate. Ashley își trecu brațul în jurul taliei sale fine și o conduse până la veranda unde sclipea o lumină.

– Bună seara, domnule Carlton!

Șeful personalului părea să-l cunoască foarte bine, ceea ce o întristă profund pe Cristina. Cu siguranță, nu era prima care venea aici cu el! O masă ascunsă într-o firidă îi aștepta. În timp ce se instalau, tânăra fată aruncă o privire în jur asupra meselor rustice și a plantelor verzi care cădeau în cascadă din tavan, adăugând și mai mult farmec locului. Decorul era încântător, o ridicare de cortină pentru o scenă de dragoste. Acest gând o încântă și o sperie în același timp pe Cristina.

Ashley conversă câteva clipe cu chelnerul, apoi se întoarse spre tânăra fată cu un zâmbet luminos pe buze.

– Mi-am permis să comand un platou cu fructe de mare. Sunt sigur că vei fi încântată. Este specialitatea lor!

Cristina era teribil de intimidată. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Totul era atât de confuz. Oftă îndelung. De ce oare o dezarma astfel, acest bărbat? Când își puse mâna peste a sa, tânăra fată susținu cu greu privirea insistentă cu care o învăluia.

– Cristina, îi spuse în șoaptă, lasă-mă să te ajut, te rog...

Aceasta se încordă, dar presiunea de pe mâna sa deveni mai puternică.

– Nu, eu... este imposibil, bâigui.

Cum oare i-ar fi putut spune?

– Nu insista, domnule Carlton.

Cristina trebui să facă un mare efort pentru a-și redobândi siguranța.

– Să ne gândim mai bine la clipa prezentă.

Ashley își retrase încet mâna apoi, brusc, întoarse capul și îi făcu semn celui care se ocupa de vinuri.

– Bei puțin vin, Cristina?

– Oh nu, răspunse aceasta prompt. În sfârșit, beau atât de rar...

– În acest caz, lasă-mă cel puțin să-ți ofer o cupă cu șampanie! Asta nu-ți va putea face rău.

Cristina acceptă, cu un zâmbet timid. Câteva clipe mai târziu, ridicau paharele, la lumina lumânărilor.

Capitolul 5

Conversația era foarte veselă. Ashley se dovedea a fi un bărbat fermecător, plin de spirit și Cristina se lăsă pradă fericirii sale. Era greu de crezut că, în urmă cu două zile, nici nu se cunoșteau.

– Să ținem un toast pentru prietenia noastră, Cristina, murmură brusc Ashley.

N-o slăbea din ochi. Sub căldura ochilor albaștri, irizați ca mătasea, tânăra fată se simțea topindu-se de plăcere. Dădu pur și simplu din cap și duse cupa la buze. Oare de ce asemenea clipe trebuia să se termine?

– Și dacă mergem să dansăm?

Această întrebare neașteptată o surprinse pe Cristina, care avu o secundă de ezitare. Ar fi fost atât de minunat! Se imagina învârtindu-se în brațele acestui bărbat. Dar privirea i se întunecă brusc și lăsă capul în jos.

– Nu, domnule Carlton, eu...

Acesta o întrerupse.

– Te rog, spune-mi Ashley.

– Iartă-mă...

Ardea de dorința de a accepta, dar nu va îndrăzni niciodată.

– N-aș putea, Ashley. Ești obișnuit să ieși cu femei... mult mai frumoase decât mine...

Însoțitorul său izbucni într-un râs zgomotos.

– Dar ești nebună!

Se aplecă tandru spre ea.

– Te-ai privit deja într-o oglindă, Cristina?

Tânăra fată se înfioră la sunetul vocii calde. Bătăile inimii i se accelerară și ridică ochii spre el.

– De ce? murmură.

– Pentru că ești încântătoare...

Un zâmbet trist lumină chipul tinerei fete. Cu un deget, Ashley îi atinse obrazul și Cristina îi citi în privire cea mai înfocată sinceritate.

– Ei bine?

Ashley o privea cu intensitate, pândindu-i răspunsul.

– Mulțumesc, dar... oricum, sunt prea obosită.

Totuși, asta era ceea ce-și dorea cel mai mult pe lume, dar nu va fi în stare în acea seară. Totul mergea prea repede.

– Promite-mi să-mi accepți invitația, o rugă Ashley. Când vei dori...

– Poate, șopti Cristina.

Chipul lui Ashley se lumină. Cristina nu reușea să înțeleagă. Cum oare un bărbat atât de seducător își putea

dori să danseze cu ea? Conștient de tulburarea pe care i-o provoca, Ashley își strecură ușor mâna peste a sa. Degetele lungi și fine o mângâiau și Cristina își simți inima gata să zboare.

Câteva clipe mai târziu, era așezată în Jaguar, fără să înțeleagă foarte bine ce i se întâmpla. Capul i se învârtea. Era oare șampania? Era atât de puțin obișnuită să bea... Mașina gonea pe străzile pustii îndepărtate de coastă. Ce plăcere să se lase dusă astfel! Ashley conducea repede, foarte repede. Dar Cristinei nu-i era frică. Își lăsă privirea să alunece peste mâinile puternice care strângeau volanul și închise ochii, fericită.

Când pătrunseră în apartament, Ashley i se adresă pentru prima dată de când părăsiseră restaurantul.

– Acum, ar trebui să te culci. Nu uita că mâine dimineață te scoli devreme. Te așteaptă Fenton.

Tânăra fată încuviință, puțin surprinsă de această bruscă revenire la realitate. Pentru că rămăsese nemișcată, Ashley o conduse spre camera sa.

– Noapte bună, Cristina, îi murmură când se opriră în ușă. Mulțumesc pentru această seară...

Tânăra fată simți că o părăsesc puterile. În acea clipă, Ashley o îmbrățișă. Se cuibări lângă el, răspunzând apelului imperios. Cu un gest tandru, bărbatul îi ridică fața și cu o nesfârșită blândețe, îi atinse ușor buzele cu ale sale.

Poate mai târziu își va regreta rătăcirea, dar acum era incapabilă să mai reziste dorinței pe care o trezea în ea.

Contactul trupului musculos cu al său, mâinile de pe umerii goi, o făcură să se înfioare și se abandonă acelei blânde îmbrățișări.

Rămaseră un timp îmbrățișați. În sfârșit, Ashley se îndepărtă de ea și păru că o întreabă din privire. Cristina nu se mai putea gândi la nimic... cu excepția acelui foc necunoscut pe care-l aprinsese în ea. Buzele li se întâlniră din nou, cu o pasiune năvalnică, înflăcărată.

Afundându-și fața în buclele mătăsoase, Ashley o sărută pe gât, făcând-o să geamă de plăcere. Inima Cristinei bătea să-i spargă pieptul și-l trase mai aproape de ea. Avea impresia că plutește pe un nor. Brusc, bărbatul îi luă mâna și o duse la buze. Murmură:

– Cristina...

Aceasta își afundă capul pe umărul lui. De ce vorbea?

– Cristina, repetă Ashley îndepărtându-se pentru a o vedea mai bine.

Ce-i va spune oare? Brusc, i se făcu teamă și își dori la nebunie să regăsească acea căldură a trupului său. Dar strângând-o de încheieturile mâinilor, bărbatul o împiedică.

– Iartă-mă, Cristina. Nu... știu ce m-a apucat. Nu voiam...

Lumea se prăbuși în jurul ei.

– Ești frumoasă, Cristina, îi șopti Ashley. O clipă, am avut dorința nestăpânită de a te îmbrățișa. Te rog, iartă-mă.

Vocea îi deveni mai dură.

– Nu se va mai întâmpla; îi dădu drumul și se îndepărtă brusc.

Cu o tresărire de revoltă, Cristina se lamentă:

– Dar de ce?

– Ești tânără, mult prea tânără. N-ar fi trebuit niciodată...

Tânăra fată era incapabilă să reacționeze. Avea lacrimi în ochi.

– Du-te la culcare, oftă Ashley.

În ochi i se citea stânjeneala. Oare ce putea adăuga? Liniștea apăsătoare o aduse pe tânăra fată la realitate. Cum putuse crede în această dorință atât de nebună?

Ridică mândră capul și dispăru în cameră. Picioarele îi tremurau și rămase cu spatele rezemat de ușă. Emoția care o sufoca o făcu să izbucnească în plâns. Nimic nu-i mai putea opri valul de lacrimi care îi invadau obrajii.

Cristina dădu frâu liber disperării. Va pleca imediat mâine dimineață. Nu se va mai putea afla niciodată în fața lui Ashley... Bărbatul acesta nu era bun decât s-o facă să sufere.

Oare n-a lăsat-o să înțeleagă că era prea tânără? N-ar fi trebuit să uite că, în ochii lui, nu era decât o fetiță. Cum l-ar fi putut interesa altfel decât pentru cinci minute de rătăcire, ca în această seară?

Foarte hotărâtă să șteargă totul din memorie, Cristina făcu o baie fierbinte. Fusese atât de stupidă! Când ajunse în cameră, înfășurată într-un prosop alb, era liniștită.

Rochia îi zăcea pe pat și o luă de acolo oftând îndelung. „Probabil este prima și ultima dată când o port“, se gândi. Dar îi va aminti întotdeauna, în ciuda voinței sale, această seară minunată.

Draperiile nu erau trase și lumina lunii scălda camera în reflexe argintii. Cristina se apropie de fereastră și simți brusc o dorință irezistibilă de a fugi, de a părăsi acest loc care fusese teatrul unei asemenea tulburări în viață.

Își reveni brusc, hotărâtă să nu cedeze confuziei. „Mâine, totul va fi mai bine“, se liniști. Cearșafurile răcoroase îi oferiră un refugiu în care se strecură cu voluptate. Dar vai, somnul nu venea și amintirea sărutului lor o chinuia și mai tare.

Era prima dată... prima dată când dorința o copleșea, trezind în ea senzații necunoscute. Nu simțise încă niciodată o tulburare atât de mare... și o fericire atât de mare.

Deodată, bătăi ușoare în ușă o făcură să tresară. Ridică repede cearșaful peste pieptul gol. Era incapabilă să scoată un sunet. Se bătu din nou.

– Cristina?

Era el. Fără să aștepte răspuns, intrase. Cristina se ghemui sub cuvertura din damasc.

În timp ce se apropia, Ashley îi arătă o ceașcă din porțelan, așezată pe o tavă de argint.

– Este băutura pe care ți-a preparat-o Han în seara sosirii tale, îi explică zâmbind. Cred că îți va face bine.

Era îmbrăcat cu un halat bleumarin, întredeschis pe bustul puternic, bronzat de soare și Cristina nu se putu împiedica să arunce o privire aprobatoare spre picioarele lungi și suple. Scutură din cap.

– Înghite asta, Cristina, insistă el. Trebuie să dormi.

În timp ce vorbea, Ashley se aplecase spre ea și tânăra fată se strânse instinctiv spre perne. Îl observa cu inima bătând, dar acesta se mulțumi să pună ceașca pe noptieră, fără măcar s-o privească.

– Haide, bea... Fii rezonabilă!

Evident, nu era hotărât să plece înainte de a se supune. Acum, nu mai era decât la câțiva centimetri de ea și-i simțea suflarea caldă pe față.

Oare de ce nu se mai putea controla? Era încremenită de imaginile care i se învârteau prin minte, retrezindu-i amintirea îmbrățișării lor, încă atât de apropiată.

Cu obrajii îmbujorați, puse până la urmă mâna pe ceașcă și sub privirea lui sarcastică, înghiți băutura până la ultima picătură.

Secundele treceau, fără ca Ashley să rupă tăcerea. Oare ce voia? Era aici doar de două zile și suferise deja prea mult din partea lui.

„Dumnezeule, fă-l să părăsească această încăpere“, se rugă Cristina. Se afla în pragul unei crize de nervi. Dacă mai rămâne acolo privind-o astfel, va izbucni în plâns. N-avea dreptul să se joace cu ea în felul ăsta. Era inuman. Avea sentimentul că-i citea până în adâncul sufletului și că-și bătea joc de ea.

– Noapte bună, murmură Ashley brusc, fără să înceteze s-o observe.

Cu un mers suplu, se îndepărtă și ușa se închise în urma siluetei zvelte. De ce oare revenise după ce se petrecuse între ei?

Pândind cel mai mic zgomot, Cristina se așeză pe pat. Briza pătrundea prin fereasta întredeschisă, ridicând ușor perdelele sidefii. Trebuia să se calmee. Dar nu mai știa ce dorea cu adevărat. Gândurile i se învălmășiră în minte. Îi va exploda capul.

Își dorea să-l revadă sau dimpotrivă... să nu-l mai vadă niciodată?

– Oh nu, este imposibil, gemu, afundându-se mai adânc în pat.

În acea clipă, tânăra fată știu că nimic n-o va face să plece. La ideea că ar putea să nu-l mai vadă pe acest bărbat, trupul întreg i se revoltă.

O cucerise. Amintirea ochilor albaștri ca turcoaza ațintiți asupra ei, a părului de culoarea mierii o făcu să se înfioare. Și ea care se credea tare!

În timp ce-și lăsa gândurile să rătăcească, se lăsă pradă somnului care o cuprindea încet. Cristina nu voia și nu putea să mai lupte. Brusc, încăperea începu să se învârtească în jurul ei. Tânăra fată nu avu decât timpul de a observa bara verticală din lemn masiv și o parte a cuverturii care părea și mai deschisă la culoare sub lumina lunii. Când se adânci în somn, chipul lui Ashley o însoți în visuri.

Capitolul 6

Han era deja în bucătărie când Cristina apăru la primele ore ale dimineții. Oboseala i se citea pe față. Obsedată de amintirea sărutului lui Ashley, avusese un somn foarte agitat.

– Ce faceți, domnișoară Cristina? întrebă Han bine dispus. Luați loc, vă aduc ceaiul.

În timp ce-i ținea scaunul, exclamă:

– De fapt, domnul Ashley v-a lăsat un mesaj. A fost obligat să plece foarte devreme.

„Un mod oribil de a mă evita", se gândi tânăra fată.

Cu inima strânsă, nu-i adresă lui Han un zâmbet mai puțin radios.

– Mulțumesc, spuse luând loc.

În timp ce-și bea sucul de portocale, Cristina nu-și putea desprinde ochii de la biletul pe care tocmai i-l pusese pe masă. Și dacă Ashley nu mai voia s-o vadă? Luă micul plic alb, cu mâna nesigură. Câteva cuvinte fuseseră mâzgălite în grabă.

„Iartă-mă Cristina, dar a trebuit să ies devreme în dimineața asta. Te va conduce Han la birou. O zi bună și pe diseară.

P.S. Să nu fugi... te rog!“

Așadar, îl va revedea! Inima îi tresări în piept și atacă veselă micul dejun. Han o observa cu un aer amuzat. Părea atât de tânără în acea clipă...

Părăsiră apartamentul când soarele apăru în spatele colinelor, luminând plajele încă pustii la acea oră matinală. Îmbrăcată cu jupa de culoarea nisipului și cu o bluză într-un ton cald, aleasă în ajun, Cristina era foarte elegantă. Ținuse să fie impecabilă în această primă zi de muncă.

Han o lăsă la intrarea clădirii din lemn în fața căreia se oprise Ashley cu două zile mai înainte. Ezită o clipă, apoi pătrunse în birou într-un pas care se voia vioi. Două tinere femei se aflau deja aici.

– Bună ziua, mă numesc Cristina Seaton. Sunt noua secretară, spuse cu o voce puțin prea tare.

Ele ridicară ochii și tânăra fată se simți măsurată din cap până în picioare. Jenată, fu incapabilă să-și continue fraza.

– Intrați, făcu una dintre secretare ridicându-se. Sunt Jenny Condon și ea este Julia Sydney.

Aceasta îi adresă Cristinei un zâmbet larg.

– Sper că știți să munciți, continuă Jenny îndreptându-se spre un dulap plin cu dosare. Aici nu se pune problema să pierzi timpul!

În timp ce vorbea, așeză un vraf de formulare pe masă, în fața Cristinei.

– Trebuie ca totul să fie bătut la mașină într-o oră. Aveți modelele la stânga mașinii.

Ei bine, va vedea ea, această înțepată! Cu siguranță, își imagina că are de-a face cu o mică incapabilă! Șaizeci de minute mai târziu, foarte exact, Cristina îi aducea foile lui Jenny.

– Este perfect, admise secretara, cu o urmă de enervare în voce.

Ziua trecu în cel mai deplin calm. Cristina lucră repede și bine. Trebuia să-și dovedească priceperea cu orice preț. Pentru nimic în lume nu voia să-i dea lui Ashley ocazia s-o critice. Când Han veni s-o ia la ora cinci, cele două femei tocmai plecau. Se mirară că n-o vedeau luând autobuzul cu ele.

– Mătușii Beth îi este teama că mă pierd, minți Cristina. Dar nu este decât pentru primele zile!

Privindu-le plecând, turbă de furie. Ar fi vrut atât de mult să telefoneze astăzi. Dar Julia nu lipsise nici măcar o clipă... Și acum, sosise Han. Poate mâine...

În timp ce coborau drumul în serpentine pentru a ajunge la Paradisul surferilor, vorbiră ca niște prieteni vechi. Cristina fu foarte surprinsă să afle că Han avea un mic restaurant în oraș.

– Dar, îl întrerupse ea, de ce... de ce lucrezi în acest caz la domnul Carlton?

– Oh, știți, am o soție și o fiică de hrănit.

– O fiică! exclamă Cristina.

– Da, are doi ani, spuse Han cu mândrie.

– Acest restaurant nu este de-ajuns pentru a vă întreține? insistă tânăra fată.

– Ba da.

Fața lui Han se lumină.

– Afacerile merg bine acum.

După o scurtă tăcere, adăugă:

– Dar nu-l voi părăsi niciodată pe domnul Carlton, Cristina.

Uimită, aceasta îl întrebă din priviri. Părea brusc pierdut în gânduri îndepărtate.

– Ne-am întâlnit în Saigon. În acea perioadă aveam șaptesprezece ani... și de atunci, nu l-am părăsit niciodată, murmură el întorcând spre Cristina o față pe care se întipărise o mare blândețe. Soția mea și cu mine îi datorăm totul... Datorită lui am putut cumpăra acest restaurant.

Tăcu câteva clipe.

– Este un om extraordinar domnișoară... extraordinar.

Cristina rămase tăcută. Oare ce putea adăuga? Această conversație îl aduse pe Ashley în centrul gândurilor sale. Este adevărat că le părăsise foarte puțin astăzi... Adâncită în scaun, tânăra fată începu să viseze... Oare Ashley uitase îmbrățișarea lor pasionată? Când se revăzu în brațele sale, abandonată lângă trupul lui, se înfioră toată. Oare cum o va întâmpina? Era atât de nerăbdătoare.... Dar Han se angajase deja în parcajul reședinței.

Cheia se învârti în broască și Cristina năvăli în apartamentul adâncit în penumbra înserării. Făcu ochii mari și-l zări brusc pe terasă. Silueta i se contura pe orizontul luminat încă de licăriri roșiatice și stătea nemișcat. În timp ce se apropie încet de el, se întoarse cu suplețea unei feline.

– Oh, bună seara, Cristina, exclamă. Nu te-am auzit intrând.

Privirea sa profundă o străpungea și tânăra fată trebui să facă un efort pentru a nu-și arăta tulburarea care o cuprindea.

– Ziua s-a desfășurat bine?

– Oh da, răspunse Cristina grăbită. Sunt încântată.

– Este perfect!

Ashley continuă apoi pe un ton voios.

– Și dacă am merge să ne scăldăm, Cristina? În grădinile reședinței există o piscină.

Tânăra fată ezită un timp, dar ochii rugători ai lui Ashley o făcură să cedeze. Câteva clipe mai târziu, i se alătură cu trupul bronzat înfășurat într-un prosop de culoarea caisei.

Ashley era acoperit doar cu un halat alb de baie. Degaja o asemenea seducție, încât Cristina simți că leșină.

O conduse prin grădinile somptuoase și ajunseră curând la o piscină înconjurată de flori multicolore, cu parfum amețitor. Doar o briză ușoară agita suprafața apei ca turcoaza, luminată de două proiectoare submarine. În

timp ce Cristina își scotea prosopul, Ashley se aruncă într-un plonjon perfect. O așteptă râzând de cealaltă parte a piscinei.

– Haide, Cristina, puțin curaj!

Își ațintise privirea asupra siluetei admirabil pusă în valoare de un costum de baie negru, dintr-o piesă, care îi sublinia formele armonioase. Teribil de jenată, tânăra fată se aruncă la rândul său în apa rece.

Nu observă admirația sinceră care se citea pe fața lui Ashley când i se alătură într-un craul elegant. Plutiră mult timp unul lângă celălalt și Cristina și-ar fi dorit ca vraja acestor clipe să nu dispară niciodată. Totuși, Ashley o aduse la realitate ieșind brusc din apă.

– Cred că acum este timpul să ne întoarcem. Probabil Han ne așteaptă pentru a servi cina.

Împotriva voinței sale, tânăra fată se supuse și-l urmă pe aleile cu pomi. Ce se va întâmpla acum? Cristina nu îndrăzni să-și imagineze.

După ce se schimbă, se privi în oglinda ovală din baie. Chiar mâine îi va cere lui Han s-o însoțească pentru a-și cumpăra câteva produse de machiaj. Își netezi cu peria părul auriu și își strânse buclele cu o fundă albastră.

„Cu siguranță, Han a pregătit masa în bucătărie“, se gândi părăsind încăperea. Străbătu apartamentul pustiu și se opri brusc. O masă împodobită cu o față de masă din dantelă fusese aranjată lângă ferestrele cu geamuri, deschise spre noaptea calmă. Tânăra fată admiră vesela din

porțelan fin, decorată, și se înfioră când observă lumânările aprinse între cele două tacâmuri. Flacăra pâlpâitoare se reflecta la nesfârșit în fațetele paharelor de cristal. Așadar, vor cina singuri în acest cadru superb... și atât de romantic.

În timp ce se pierduse în gânduri, Ashley pătrunse în salon. În seara aceasta îmbrăcase niște pantaloni de culoare albastru deschis care-i puneau în evidență șoldurile înguste. Pielea cu tentă arămie era avantajos reliefată de cămașa albă. Când îl văzu, Cristina își spuse că nu întâlnise niciodată un bărbat atât de frumos. Înaintă spre ea, cu zâmbetul pe buze.

– Ești încântătoare, Cristina, exclamă în timp ce-i ținea un fotoliu.

Tânăra fată se așeză, fără să răspundă la compliment. Tulburarea îi era prea mare. Ca și în ajun, Ashley se dovedi o companie extrem de plăcută. O făcu să râdă mult și fiecare minut care trecea, o relaxa mai mult. Han le servi niște mâncăruri atât de rafinate, încât tânăra fată nu se oprea din elogii față de el.

Își băură cafeaua pe terasă, pe jumătate întinși în șezlonguri confortabile. Liniștea nopții îi învăluia și întunericul o împiedica pe Cristina să distingă trăsăturile însoțitorului său. Acesta fuma o țigară și rotocoale de fum alb se pierdeau în vârtejuri în părul său des, pe care luna îl aureola cu reflexe argintii.

Rămaseră astfel mult timp flecărind, și Cristina își jură să nu uite niciodată această seară încântătoare. În timp ce-i aducea un coniac lui Ashley, Han îi spuse câteva cuvinte la ureche pe care tânăra fată nu le înțelese. Fără îndoială, se exprimau în vietnameză, și nu în chineză cum crezuse până atunci. Han îi explică faptul că niște prieteni veniseră în acea zi din Vietnam. Cristina zâmbi.

– Probabil îți lipsește mult țara dumitale, declară.

Apoi, se întoarse spre Ashley:

– Povestește-mi viața voastră acolo...

Cei doi bărbați își evocară amintirile cu multă nostalgie. Dacă războiul care distrusese acele locuri minunate îi marcase pentru totdeauna, Cristina înțelese că regretau că le părăsiseră. Pasionată, tânăra fată era foarte atentă și știu să le încurajeze confidențele. Plăcerea pe care o simțea ascultându-i o făcu să uite timpul care trecea. Așa că fu uimită să-l audă pe Han spunând că trebuia să plece.

– Noapte bună, exclamă el, salutându-i.

Ashley răspunse leneș cu un ușor semn din mână. Lucrul de care se temuse și în același timp și-l dorise Cristina, se întâmplase. Rămăsese singură cu el. O melancolie ascunsă o cuprinse și se afundă mai adânc în șezlong, cu privirea pierdută spre stele.

Cuvintele lui Ashley o scoaseră cu brutalitate din visare. Nu-l auzise ridicându-se.

– Acum trebuie să mă duc să lucrez, Cristina. Dar tu poți să te uiți la televizor. Programul este pe masă.

Tânăra fată făcu un efort pentru a nu arăta cât de dezamăgită era. Totuși, seara aceasta începuse atât de bine... Nu-i venea să creadă că și-o va termina singură, în fața televizorului.

Cu o voce foarte rece, replică:

– Mulțumesc, nu doresc deloc asta. Prefer să mă duc să mă culc. Noapte bună.

Când pătrunse în salon, se opri brusc.

– Ashley...

– Da? întrebă acesta apropiindu-se încet.

– Cred că nu mai am nimic de făcut aici. Mi-ai găsit o slujbă... de altfel, îți mulțumesc pentru ea... dar acum, mă pot întreține eu însămi...

Înainte de a-și fi putut termina fraza, Ashley o prinse cu violență de braț. Cristina se strâmbă, înăbușindu-și un țipăt. O durea. Trăsăturile sale crispate și expresia care i se citea în privire îi făcură teamă. Cristina se zbătu, dar strânsoarea era prea puternică.

– Nu-mi place să-și bată cineva joc de mine, șuieră Ashley.

– Lasă-mă să plec.

Un geamăt îi scăpase de pe buze. Era ca o căprioară tânără încolțită, înspăimântată. Ashley o atrase brusc spre el și, cu ochii în ai săi, îi aruncă niște cuvinte șfichiuitoare.

– Nu te reține nimeni. Pleacă! Dar înainte, lasă-mă să-ți spun un lucru. Nu-mi plac puștoaicele care au când șiretenie de femei, când capricii de copile.

Cristina deschise gura. Dar nu ieși nici un sunet. „Este prea nedrept“, se gândi. De zile întregi Ashley juca jocul crud de-a șoarecele și pisica și ea, victima, era cea acuzată. Bărbatul continuă, sarcastic:

– De ce te temi frumoaso, de a fi violată?

Cuvântul o lovi ca un bici și deveni foarte palidă.

– Nu, nu de asta, murmură.

Ashley nu-i dădu importanță și continuă.

– Este adevărat, în definitiv poate sunt un domn indecent. Nu știi nimic despre mine.

Făcu gestul de a o îmbrățișa, cu brutalitate. Era prea mult. Cristina, înnebunită de durere și de ciudă, se lăsă încet în jos pe mochetă, cu capul afundat în brațe, gata să plângă.

În acea clipă, Ashley se dezmetici. Ce făcuse oare? Mânia i se domoli brusc și se așeză în fotoliul adânc lângă care suspina Cristina și tandru, îi înălță capul. Lacrimile curgeau pe fața ei frumoasă. Citi acolo atâta durere, încât îi fu rușine de el. Ashley așeză capul tinerei fete pe genunchi și îl legănă încet.

– Nu știu ce m-a apucat, îi mărturisi. M-am comportat ca un mojic. Totuși, nu vreau pentru nimic în lume să-ți fac rău. Îmi placi Cristina, să știi. Dar, din păcate, ești atât de tânără, iar eu atât de puțin liber...

Tânăra fată se lăsă legănată de vocea bărbătească având accente profunde și, mai mult decât puteau spune

cuvintele, sunetul acestei voci o îmbătă. Așa că, încet, printre două suspine, vru să se scuze, ascunzându-se la rândul său.

Fusese cu adevărat inconsecventă în acea seară, dându-i dovada propriei dorințe. Astfel, îl încurajase s-o iubească. Cu un gest, Ashley o opri.

– Ei bine, Cristina, și unul și celălalt suntem victimele unei atracții reciproce. Nimic de condamnat în asta. Totuși, trebuie să fiu suficient de tare pentru amândoi. Nu trebuie, micuțo... Îți cer să rămânem prieteni, nu pleca.

Cristina sorbea acele cuvinte atât de tandre, murmurate lângă buzele sale, dar trupul încordat de dorință le respingea. Ea cerea stăruitor dragoste, el îi oferea tandrețe. Totuși, acceptă cu gratitudine. Un lucru era sigur, Ashley nu voia să-l părăsească... viitorul va decide pentru ei.

Ashley se voia degajat pentru a îndepărta tensiunea simțurilor lor. Îi propuse, jumătate încordat, jumătate gânditor:

– Cristina, să mergem să ne împăcăm în fața unei cești cu ciocolată.

Ceea ce făcură în bucătăria mare cu decor liniștitor. Încăperea aceasta era domeniul lui Han și se reflecta acolo seninătatea sa. De la sosirea în apartament, Cristina apreciase deseori armonia și calmul absolut care domnea aici. În acea seară, mai mult ca niciodată, atmosfera fu benefică pentru simțurile lor exacerbate.

Capitolul 7

A doua zi păru interminabilă. Totuși, nu munca fu cea care-i lipsi Cristinei. Dar trebuia să telefoneze și nu avu nici măcar o ocazie. Biroul lor părea să fie locul de adunare al fabricii de cherestea.

În sfârșit, pe la cinci, Jenny și Julia își strânseră lucrurile. „Cu puțin noroc, Han nu va fi aici înainte de câteva minute“, se gândi tânăra fată. Când ușa se închise după colegele sale, se repezi la telefon. Soneria răsună și Cristina se rugă să i se răspundă. Brusc, dorința i se împlini.

– Alo?

Vocea foarte calmă îi era cunoscută:

– Marion... eu sunt....

– Cum... Tu ești, Elizabeth? Unde ești?

Tânăra fată zâmbi, erau multe zile de când nu mai fusese numită astfel.

– Ne-ai îngrijorat foarte mult, draga mea. Martin mi-a spus că te vei întoarce luni...

– Ce face el? o întrerupse Cristina.

O notă de teamă se percepea în vocea melodioasă.

– Oh, mult mai bine! Dar este adevărat, nu ești la curent... A fost atacat.

Cristina trebui să se așeze. Tremura toată.

– Eu mi-am petrecut weekendul la Sydney cu Franck și cu Edna, și când m-am întors am aflat vestea. Am crezut că mor!

Marion își recăpătă respirația.

– Niște hoți l-au lovit cu telefonul, îți dai seama?

Trebuia să închidă. Dacă sosea Han?

– Dar acum se simte bine? întrebă cu o voce îngrijorată.

– Da, da, nu te neliniști, scumpo. Dar tu, unde ești? Ar trebui să te întorci. Să mergi cu mine să-l luăm de la spital. Iese în această după-amiază.

Cristina izbucni.

– Dar, bineînțeles! Trebuie ca întotdeauna să fiu la dispoziția sa. Numai că de data aceasta, nu mai consimt, Marion.

Inspiră profund.

– Oricum, este imposibil... continuă. Am un serviciu...

– Cum? Am înțeles greșit!

– Nu, ai înțeles foarte bine. Ascultă, trebuie să te las. Sosește patronul. Salut!

Cristina tocmai zărise cupeul gri. Han nu va întârzia să intre.

Când i se așeză alături, tânăra fată simulă o mare oboseală și închise ochii. Nu dorea să vorbească. Încet, amintirile îi reveniră în memorie.

Tatăl său se căsătorise cu Marion cu opt ani mai înainte și între ele se stabilise imediat o legătură. Trebuia spus că Marion nu avea nimic din imaginea tradițională a mamei vitrege. Trăiseră toți trei fericiți până când îi lovise nenorocirea. Un accident stupid îl omorâse pe bărbatul pe care îl iubeau cel mai mult pe lume. Dezorientată, Marion se aruncase în brațele primului venit, o ființă care se dovedise teribil de ambițioasă. Cristina crezuse întotdeauna că afacerile înfloritoare ale tatălui său îl interesau înaintea oricărui alt lucru.

Apoi ea crescuse, devenind din zi în zi mai dezirabilă și Martin devenise interesat.

Sâmbăta trecută, în timp ce se întorsese pentru a se schimba după o zi petrecută pe plajă, tânăra fată îl găsise întins pe canapea în salon. Era singur. Marion plecase la Sydney în timpul dimineții.

– Bei un pahar? exclamase văzând-o.

– Mulțumesc, dar sunt grăbită.

O așteptau niște prieteni la clubul de noapte Sun Beach. Urcase în mare grabă treptele care duceau la etaj, fără să-și dea osteneala să se oprească mai mult. Dar Martin nu asta așteptase. O urmase în tăcere.

– Îți spun că ai tot timpul, șuierase prinzând-o cu violență.

– Nu fi ridicol, Martin, eu...

Dar nu avusese timp să-și termine fraza. Martin o împinsese în interiorul camerei sale. La evocarea clipelor care urmaseră, Cristina își simți sufletul tulburat.

Cu un gest brutal, o răsturnase pe pat în timp ce îi smulgea rochia de plajă. Frica o făcu să țipe și Martin se aruncase asupra ei pentru a o face să tacă. Buzele îi fuseseră prinse cu forța. Nu mai putea să se miște, bărbatul era mult prea puternic! Cu singura mâna liberă, reușise totuși să apuce telefonul. Fără să stea pe gânduri, îi trăsese o lovitură puternică în cap.

Martin se prăvălise greoi pe covor. Timp de câteva secunde care i se păruseră o veșnicie, Cristinei îi fusese imposibil să reacționeze. Dar își revenise foarte repede. Era îngrozitor. Un singur gând o ținea să fugă. Chiar dacă nu era mort, Marion n-ar fi iertat-o niciodată. Și tânăra fată alergase, ore se pare, pentru a fugi de oroarea trăită în acea frumoasă zi de vară.

– Am ajuns, domnișoară Cristina, spuse Han.

Ce se întâmplase oare? Tânăra fată deschise ochii și recunoscu parcajul reședinței.

Când pătrunseră în salon, Cristina oftă îndelung. Măcar dacă ar putea rămâne aici! Dar știa bine că era imposibil. Într-o zi sau alta, cineva o va recunoaște pe stradă... și apoi, oricum Marion va face cercetări până la urmă.

Și cum va putea să-i povestească toate astea lui Ashley? La ideea de a-i evoca acele clipe îngrozitoare, Cristina se înfioră. Nu va reuși asta niciodată. Nu, trebuia să plece, fără să mai aștepte...

– Cristina!

Când recunoscu vocea lui Ashley, tânăra fată rămase nemișcată, cu membrele paralizate.

– Bună seara.

În timp ce vorbea, se apropia de ea. Cristina era gata să i se arunce în brațe.

– Ce se întâmplă? Ai străbătut salonul cu viteza fulgerului...

Ashley îi ridică bărbia pentru a o vedea mai bine.

– Nu te simți bine?

Cu ochii încețoșați de lacrimi, Cristina zâmbi trist.

– Ba da, ba da, mă simt foarte bine. Sunt doar puțin obosită, atâta tot.

– Vino, murmură Ashley luând-o de braț.

În timp ce o conducea spre salon, Cristina îl observă. Nu era ca de obicei. Tânăra fată nu reușea să precizeze ce-i dădea această impresie ciudată. Apoi, remarcă brusc că nu era îmbrăcat ca în alte zile.

În această seară era îmbrăcat cu niște blugi prespălați și cu o cămașă albastru deschis pe care o lăsase descheiată pe bustul bronzat. Această ținută ușoară îl schimba teribil. El care era de obicei atât de elegant! Dar poate era și mai frumos... și mai deziderabil.

Când întoarse capul și-și ațintì asupra ei privirea luminoasă, Cristina își simți inima bătând mai puternic. Tresări auzindu-l pe Ashley izbucnind în râs.

– De ce mă privește astfel? exclamă.

Apoi se examină.

– Te șochez?

– Oh, nu, se grăbi tânăra fată să răspundă, roșind.

Își reproșa atât de mult că nu se putuse stăpâni!

– Am făcut turul tuturor șantierelor, îi explică Ashley. Din acest motiv nu sunt... foarte prezentabil!

Ajunseră în salon și Cristina se adânci cu totul într-o sofa moale. Încăperea strălucea în lumina apusului într-o splendoare cu totul specială. Ashley i se păru și mai bronzat. Își aprinsese o țigară și Cristina se strânse ușor când veni să se așeze alături.

– Va trebui să te iau cu mine într-o zi.

Vorbise pentru el însuși. Se întoarse încet spre tânăra fată.

– Dacă te-ai duce să pregătești un ceai Cristina? îi propuse cu un zâmbet tandru. Han trebuia să plece și apoi, acum cunoști casa...

În timp ce aceasta se ridică pentru a merge la bucătărie, o opri.

– Iartă-mă... Vei crede că îmi petrec viața dând ordine, se scuză. Dar sunt în stare să mă descurc complet singur, să știi. Aș putea chiar să-ți prepar o masă pe o ambarcațiune...

– Practici sportul cu vele? îl întrerupse Cristina.

Văzu apărându-i pe față un zâmbet plin de nostalgie.

– Era pasiunea mea... șopti. Eram un fanatic al regatelor...

Brusc, între ei se lăsă tăcerea și Cristina nu îndrăzni să se mai miște.

– Haide, spuse Ashley scuturând din cap, să nu mai revenim asupra trecutului.

Părăsi canapeaua ca și când voia să pună capăt definitiv conversației lor.

– Și ceaiul acela, sosește oare?

Tonul devenit mai tăios o scoase pe Cristina din amorțeală. Bucătăria nu mai avea într-adevăr secrete pentru ea și ceaiul fu pregătit în câteva minute. Înainte de a pleca, Han lăsase pe masă ceea ce să pună la cină. Cristina căută o tavă pentru a așeza ceea ce fusese pregătit minuțios pentru o masă perfectă. Neavând timp nici măcar să mănânce de prânz la fabrică, era flămândă.

Când împinse ușa salonului, Ashley se repezi în întâmpinarea sa, pentru a-i lua din mâini tava încărcată cu mâncăruri.

– Trebuia să-mi spui, Cristina, te-aș fi ajutat.

În timp ce aranja cina pe o masă joasă, era încântat dinainte. Murmură mulțumit.

– Hmm... Toate astea mi se par excelente! Vino repede și te instalează, Cristina.

Se așezară amândoi pe mocheta groasă și atacară cu mare poftă acel picnic îmbelșugat. Râsetele li se auzeau în întunericul care se lăsa. Ashley era un însoțitor fermecător și Cristina ar fi petrecut ore întregi ascultându-l vorbind cu vocea gravă și melodioasă.

Din nefericire, masa se apropia de sfârșit și brusc, tinerei fete i se făcu teamă. Poate o va lăsa pentru a se duce în birou unde cu siguranță trebuia să-l aștepte niște treburi! Dar teama îi dispăru aproape imediat.

– Lasă toate astea, Cristina, și du-te să-ți îmbraci un costum de baie... Aud de aici chemarea oceanului, adăugă cu o voce malițioasă, ducându-și mâna la ureche.

Cristina se schimbă imediat și Ashley scoase o exclamație de surpriză când o văzu venind atât de repede.

– Ce iuțeală! exclamă închizând televizorul.

Probabil îl deschisese crezând că nu se va întoarce înainte de mult timp.

– Femeile au întotdeauna obiceiul să se lase așteptate, continuă măsurând-o.

Privirea sa o tulbura mereu la fel și nu se putea împiedica să lase ochii în jos. Dar deveni agresivă, pentru a nu-și dezvălui confuzia.

– Este un mit, Ashley, se strădui să răspundă.

Pentru nimic în lume n-ar fi lăsat tăcerea să se instaleze între ei. Ashley izbucni în râs.

– Nu sunt cu adevărat convins, frumoaso.

Se ridică dintr-o săritură.

– Haide, destul cu discuția. Vino repede!

Cristina îl urmă pe drumul pe care o luase cu câteva zile înainte cu Han. Mergea repede și tinerei fete îi era foarte greu să rămână în urmă.

Acum soarele apusese și ultimele licăriri ale zilei luminau plaja aproape pustie la acea oră târzie. Oceanul în mii de culori vuia, iar valurile veneau să se spargă la mal, într-un zgomot asurzitor. Cristina se așeză cu genunchii strânși sub bărbie și se adânci în contemplarea acelui peisaj de o frumusețe impresionantă.

Ashley, care începuse să alerge ca un copil, se întoarse din drum și îngenunche în fața ei.

– Nu vrei să te scalzi?

Cristina nu avu timp să răspundă. Un necunoscut tocmai li se alătură.

– Salut, Ashley, exclamă acesta. Nu crezi că este puțin cam târziu pentru baie?

Era foarte înalt, bronzat, cu umeri lați. Cristina simți ațintită asupra ei privirea admirativă a bărbatului. Ashley zâmbi și-i întinse mâna.

– Bună ziua, Franck. Nu te neliniști pentru noi, știu la fel de bine ca tine să fac respirație gură la gură!

Bărbatul nu se mișcă, iar Ashley se apropie de Cristina și o luă de mână. Fără să înceteze să-și privească prietenul, îi șopti câteva cuvinte la ureche.

– Este maestru înotător... Este o ființă redutabilă.

Apoi i se adresă lui Franck, care nu-și luase ochii de la Cristina.

– Nu aștepta să te prezint! Te cunosc prea bine, continuă, ducând-o repede cu sine pe tânăra fată.

Franck îi privi îndepărtându-se. Se întreba cine putea fi acea creatură încântătoare cu picioare lungi și fine.

Răcoarea apei o surprinse pe Cristina, care scoase un strigăt. Nemilos, Ashley o atrase spre el, râzând sincer. Tânăra fată înghiți apă și se agăță instinctiv de gâtul însoțitorului. Părul „aspru“ de pe bustul său îi atinse ușor pieptul pe jumătate gol prin răscroiala adâncă a costumului. Tulburată, nu îndrăzni să se miște și Ashley o strânse puțin mai tare lângă el. Picături de apă șiroiau pe chipul său bronzat și în întunericul aproape total acum, ochii păreau și mai luminoși. Rămaseră astfel nemișcați, cu siguranță de teama de a nu destrăma vraja acelei clipe.

Dar Ashley se îndepărtă brusc și reluă jocul. O stropea cu apă, râdea în hohote, asemenea unui copil lipsit de griji, fericit că trăiește. Tânăra fată nu mai înțelegea. Va trebui oare să-i suporte mereu schimbările de dispoziție și să nu știe niciodată ce atitudine să adopte față de el?

Se îndepărtă înotând pentru a-și domoli dorința ce o trezise în ea. Când ieșiră din apă, Ashley era din nou un prieten îndepărtat și glumea ca și când nimic nu se întâmplase.

Tremurând, Cristina se înfășură în prosopul plușat roșu-închis. Luna răsărise peste ocean, disc uriaș de argint, care aureola plaja cu o lumină slabă. Seara era minunată și

îmbătătoare... De ce oare trebuia ca gândul permanent la Ashley s-o preocupe atât de mult încât să nu se poată bucura pe deplin de natură...

În timp ce reflecta, simți o mână așezându-i-se pe braț. Atingerea o făcu să se înfioare. Scutură din cap și-l zări pe Ashley. Era deja îmbrăcat și o aștepta.

– Grăbește-te Cristina, este târziu, ai să răcești, exclamă pe un ton fratern.

Așadar, avea grijă de ea. Tânăra fată își adânci privirea în a sa. O iubea, acum era convinsă. Altfel, clipe ca cele pe care tocmai le trăiseră n-ar fi putut exista și n-ar fi avut nici un sens.

În seara aceea, îl găsea mai frumos și mai seducător ca niciodată. Picăturile de apă irizate de pe fruntea bronzată și părul ciufulit dădeau chipului său un farmec irezistibil. Genele negre imense accentuau adâncimea ochilor albaștri, chiar mai albaștri decât azurul cerului. Acolo i-ar fi plăcut Cristinei să se înece.

Brusc, jenată de privirea sa pătrunzătoare, tânăra fată își adună lucrurile împrăștiate pe nisip și porni pe urmele lui. Dispărură printre dunele mărginite de drobiță, părăsind plaja pustie, unde doar niște perechi de îndrăgostiți mai hoinăreau în fața spectacolului feeric al oceanului. În timp ce mergea, Cristina începu să viseze din nou... îndrăgostiți ca... ea și Ashley, poate.

Capitolul 8

Cristina deschise brusc ochii și-i aținti asupra ferestrei prin care pătrundea ciripitul plăcut al păsărelelor. Probabil era încă foarte devreme, deoarece soarele tocmai intra în cameră. Totul era foarte liniștit. Tânăra fată se îndreptă încet și se întinse. „Ashley trebuie să fi plecat deja la Brisane“, se gândi, rememorând conversația lor din ajun.

Când se întorseseră de la plajă, Cristina își exprimase dorința de a merge să se culce. Nu că ar fi fost cu adevărat obosită, dar Ashley o descumpănea. În timp ce-i ura noapte bună, acesta îi amintise de cina prevăzută pentru weekend, cu mătușa Beth și unchiul Edmond.

– Oh nu, exclamase tânăra fată, te rog, Ashley, scutește-mă de asta, nu voi cunoaște pe nimeni.

– Ceea ce spui, nu este foarte amabil pentru mine.

Cristina fu uimită să vadă că părea sincer întristat și reluă foarte repede:

– Crede-mă, nu asta voiam să spun. Nu, doar că mă tem că n-am să fiu în largul meu în mijlocul tuturor prietenilor tăi.

Ashley îi zâmbi.

– Am uitat să-ți spun că se va afla acolo o tânără fată de vârsta ta... care îți seamănă foarte mult, încheie, mângâindu-i ușor obrazul.

– Ah da, ce înseamnă asta? îl întrebă, în defensivă.

– Că este aproape la fel de încântătoare ca tine, Cristina!

Nu se așteptase la acest răspuns și nu-și putuse ascunde stânjeneala.

– Poate, dar această asemănare nu ne va ușura conversația, exclamase imediat, simțindu-se puțin ridicolă.

Ashley se întoarse să se așeze pe canapea, cu o față veselă. Evident, îl amuza foarte mult!

– Ba da, la vârsta voastră se găsesc întotdeauna puncte comune. Veți vorbi despre ieșirile voastre... despre iubiți...

L-ar fi pălmuit! De ce oare o sfida astfel? Expresia sa îl surprinse probabil, deoarece deveni brusc atent.

– Cristina, vorbesc serios, trebuie neapărat să merg la această cină... și mi-ai face o mare plăcere să mă însoțești.

Privirea îi era plină de o asemenea tandrețe, încât Cristina se simți topindu-se.

– Fie, dar nu voi avea nimic de îmbărcat, murmură.

Această reflecție spontană și atât de feminină îl făcu pe Ashley să zâmbească.

– Te rog, Cristina!

Cu inima palpitând, aceasta înțelese că va ceda și această capitulare ușoară îi făcu teamă.

– Acum, du-te și te culcă, îi ordonase cu amabilitate Ashley, stingând luminile, și eu sunt obosit și plec în zori la Brisbane... Noapte bună!

***

O rază de soare veni să mângâie fruntea tinerei fete care se strecurase din nou între cearșafuri – era preocupată – mai devreme sau mai târziu va trebui să ia o decizie. Dar Cristina știa că va fi incapabilă să plece.

De acum, Ashley făcea parte din viața sa.

Parcurse cu ochii camera elegantă, în timp ce recrea în memorie decorul intim al celorlalte încăperi... Casa aceasta o fermecase atât de repede... încât îl bănuia pe Ashley de a fi vrăjitor...

O ușoară bătaie în ușă o făcu să tresară.

– Dumnezeule, cât este ceasul? exclamă sărind din pat.

Gândurile o făcuseră să uite timpul care trecea.

– Domnișoară Cristina, veți întârzia, striga Han din spatele ușii.

– Sosesc!

Ea, căreia îi plăcea atât de mult să întârzie sub duș, se coafă și se îmbrăcă fulgerător. „Rămâne pentru altă dată“,

se gândi, alergând spre bucătărie. Își bău sucul de portocale și luă feliile de pâine prăjită pe care i le pregătise Han.

– Le voi mânca în mașină, îi explică, strângându-și lucrurile.

Ziua trecu foarte repede. În timp ce se pregătea de plecare, Jenny se apropie de biroul său, cu un plic în mână.

– Salariul tău, exclamă întinzându-i-l.

Cristina nu se așteptase să primească atât de curând roadele muncii sale și surpriza fu excelentă.

Astfel, îi va putea plăti datoria lui Ashley și să facă unele cumpărături.

Han fu punctual la întâlnire și curând coborau drumul șerpuitor în direcția Paradisului surferilor. El fu cel care rupse tăcerea.

– Domnișoară Cristina?

Părea că ezită, apoi continuă încet:

– Ei bine, mă întrebam dacă...

– Dar vorbește, Han...

– Domnul Ashley se va întoarce probabil foarte târziu de la Brisbane, așa că m-am gândit că veți putea veni să cinați la restaurantul meu... șopti, aruncându-i o privire rapidă.

– Desigur, Han, cu plăcere.

Cristina îl găsea foarte plăcut, o fire constantă, mereu gata să facă un serviciu și foarte eficient. Nu exista în

comportamentul său nici o slugărnicie... și sub manierele lui amabile, ascundea probabil un temperament mândru... dar în bunul înțeles al cuvântului.

Fața lui Han se luminase la răspunsul tinerei fete și acceleră când mașina pătrunse pe aleea care ducea la parcaj.

– Încetișor, Han! exclamă Cristina izbucnind în râs. Ai să-mi lași totuși puțin timp să mă pregătesc.

Toată liniștea acelei seri de vară invadase apartamentul luminat de razele aurii ale apusului. Cristina era fericită. Era foarte hotărâtă să profite din plin de weekendul promițător care i se oferea. Două zile întregi cu Ashley, nici nu îndrăznea să creadă. Va fi destul de curând luni, pentru a face o alegere.

Până atunci, cum își promisese deja, va uita totul, cu excepția fericirii prezente!

Oglinda din baie îi oferi o imagine pe care o consideră absolut mulțumitoare. În seara aceea, se vedea frumoasă. Apoi îi reveni în memorie gândul la masa de la mătușa Beth. Se strâmbă.

Ar trebui să meargă mâine la un coafor bun, pentru că Ashley ținea atât de mult s-o ducă acolo. Ce fericire că mi-am încasat micul salariu, se gândi periindu-și cu energie părul.

Han o aștepta în salon; își scosese haina albă și îmbrăcase un pulover verde, larg... Ținuta aceasta ușoară nu dăuna deloc înfățișării sale distinse de asiatic.

Cristina îi adresă un zâmbet aprobator, pe care-l regretă imediat... dar Han nu-l văzu, prea ocupat fiind să încuie apartamentul.

Câteva clipe mai târziu, tânăra fată se lăsă dusă de cupeul gri.

Foarte repede, gândurile i se îndreptară spre Ashley. Oare ce făcea acum? Inima i se strânse: poate era însoțit de o fermecătoare tânără femeie... Scutură din cap pentru a alunga aceste idei ridicole. Nu fusese încă niciodată geloasă și fu uimită să vadă cât de rău îi făcea asta.

Han rula rapid pe un drum de coastă și Cristina se înfioră când își dădu seama că se îndreptau spre sud.

– Restaurantul dumitale nu este la Surferi? întrebă, brusc neliniștită.

– Oh nu, dar nu este decât la câțiva kilometri, la Brighton.

Se apropiaseră în mod periculos de casa ei și Cristina își alătură degetele, rugând cerul să nu întâlnească pe nimeni din cunoștințele sale.

Mașina se opri curând pe o străduță liniștită, nu departe de port... În spatele unei grădini se ridica o clădire veche, pe frontonul căreia se aflau pictate cu roșu, niște litere.

– Restaurantul meu, domnișoară Cristina!

Han vorbise cu o ușoară mândrie, care o amuză pe tânăra fată.

– Este încântător, Han, îl felicită ea urmându-l pe o alee acoperită cu pietriș.

Pătrunseră într-o sală foarte spațioasă, al cărei decor oriental nu făcea decât să amintească superbul salon al lui Ashley. Era vineri seara și oamenii ieșeau mult în acea perioadă a anului. Mesele erau toate ocupate și lui Han îi fu greu să găsească un loc liniștit.

Doi bărbați îmbrăcați în alb se apropiară și Han o prezentă pe Cristina. Începură să vorbească în vietnameză. Tânăra fată îi auzi rostind numele lui Ashley și se întrebă ce-și puteau spune. Han se întoarse în sfârșit spre ea și-i făcu semn unei femei care se afla în spatele sălii.

– Instalați-vă confortabil, domnișoară Cristina, și nu vă grăbiți să alegeți, o sfătui întinzându-i un meniu într-o culoare frumoasă, roșu închis.

– Când femeia ajunse lângă masa lor, Han o luă de mână.

– V-o prezint pe soția mea, Su-Lin.

Era o adevărată frumusețe. Pielea cu nuanță de ambră avea reflexe de porțelan; avea un păr atât de negru și mătăsos, cum Cristina nu văzuse vreodată, care-i încadra fața cu pomeți proeminenți luminată de ochi imenși, negri ca smoala. Buzele senzuale erau de un roșu firesc... femeia aceasta nu avea nevoie de nici un artificiu pentru a-i pune în vedere frumusețea naturală.

– Sunt încântată să vă cunosc, i se adresă ea Cristinei, soțul meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Vocea îi era foarte plăcută și se exprima fără accent.

– Și eu sunt foarte fericită, răspunse Cristina.

Apoi adăugă foarte sincer:

– Sunteți foarte frumoasă... Han este foarte norocos!

Tânăra femeie roși la compliment și se îndepărtă încet printre mese. Han o privi, cu un zâmbet radios pe buze.

– Soția dumitale este superbă, șopti Cristina.

– Da, încuviință Han pe un ton care o surprinse pe tânăra fată.

I se păru că îi citește pe chip o umbră de tristețe.

– Sora sa era și mai frumoasă, să știți, Cristina.

Tânăra fată nu îndrăzni să răspundă nimic; Han părea adâncit în amintiri îndepărtate.

Su-Lin se întorcea deja cu un cocteil. Cristina îl observă intrigată pe Han, dar acesta își regăsise zâmbetul obișnuit și-i dădu pe loc compoziția băuturii lăptoase.

– Este foarte dulce, cred că nu veți regreta dacă în această seară veți bea puțin alcool.

Apoi se scuză că nu-i putea ține companie.

– Vin rar aici la ora aceasta și am niște obligații...

Tânăra fată îl urmări cu privirea în timp ce se strecura cu abilitate printre mese, salutându-i pe unii, întinzându-le mâna altora, mereu cu acea amabilitate atentă pe care i-o cunoștea.

Oare ce voise să spună vorbind adineaori despre acea femeie mai frumoasă decât soția sa? Părea imposibil, atât

de perfectă era Su-Lin... și apoi, emoția pe care o simțise în evocarea sa, o uimise pe Cristina... s-o fi iubit înainte de a se căsători cu sora sa?

Pierdută în gândurile sale, tânăra fată uitase de cocteil... luă paharul cu gheață, îl duse la buze și gustă încet băutura delicioasă.

Dozată cu pricepere, era perfectă... Căldura alcoolului, amestecată cu ambianța liniștită a sălii și cu murmurul conversațiilor, o adânci pe Cristina într-o dulce euforie. „Ah, dacă era Ashley aici", începu să ofteze...

O pereche din apropiere, mână în mână, o făcu să-și regrete singurătatea.

Han, care părea că-i ghicise gândurile, reveni lângă ea.

– Mulțumită, domnișoară Cristina?

– Foarte. Atmosfera din restaurantul dumitale este extraordinară!

Îi aduse felul de mâncare pe care-l alesese la sfaturile lui judicioase. Era o suculentă mâncare vietnameză, prezentată cu toată arta acestei țări rafinate.

În timp ce mânca primele îmbucături, Cristina încerca să prindă din zbor frânturi de conversație... fără a reuși să se intereseze cu adevărat. Doar Ashley îi ocupa gândurile.

Mai târziu, Su-Lin veni la rândul său pentru a-i aduce desertul. Fructe exotice răcoritoare, în culori strălucitoare. Când termină, Han reveni cu soția sa să se așeze la masă.

– Înainte de a pleca, domnișoară Cristina, permiteți-mi să vă ofer o tărie din țara mea.

– Oh mulțumesc, Han! Dar cocteilul a fost suficient. N-aș suporta niciodată...

– Haideți, nu vă împotriviți. Vă voi conduce cu mașina și când ajungeți, vă veți putea culca.

Han era convingător și tânăra fată acceptă. Sub privirea amuzată a prietenilor săi, bău cu înghițituri mici acea băutură amețitoare, bună la digestie, care o aduse într-o stare de semiinconștiență foarte plăcută.

Cristina îi găsea fermecători. Se degaja din acest cuplu simpatic o fericire domoală, care liniștea. Han găsise probabil soția ideală și tânăra fată se bucura pentru el. Îl iubea sincer. Se arătase atât de amabil de la sosirea sa!

În timp ce Han și soția sa stăteau de vorbă cu ea, sala restaurantului se golise treptat de numeroșii clienți. Cristina își spuse că trebuia să fie foarte târziu și se ridică încet. O dulce amețeală îi întunecă mintea și gazdele sale înțeleseră că dorea să plece.

Su-Lin, care-și pierduse treptat rezerva, îi adresă un scurt salut asiatic, cu multă grație și Han, luând-o de cot, o conduse printre mesele părăsite, până la ușă. Noaptea era călduță și aerul marin o răcori pe tânăra fată care se instală cu plăcere pe pernele confortabile ale mașinii. Demară în trombă, făcând să zboare pietrișul. Cristina închise ochii și Han conduse în tăcere.

Capitolul 9

După întoarcerea de la restaurant, Cristina căzu imediat într-un somn profund. Se trezise pe la ora zece, foarte agitată la ideea de a-l revedea pe Ashley. Acea zi departe de el i se păruse interminabilă. Nici un zgomot nu venea să tulbure liniștea din apartament. Se întrebă dacă era singură.

Sări din pat și se repezi în baie. Oglinda îi reflecta imaginea ciufulită și amintirea seratei de la unchiul Edmond îi veni în minte. Uitase. Cristina nu-și dorea deloc să meargă la coafor și, în plus, nu avea nimic de îmbrăcat.

În sfârșit, va vedea mai târziu. Acum, singura dorință era să-l revadă pe Ashley.

Traversă apartamentul în pas ușor. Era pustiu. Inima i se strânse brusc. Și dacă Ashley rămăsese la Brisbane? Dar nu, era ridicol. Se întorsese foarte târziu și probabil dormea încă.

Lumina strălucitoare a acestei dimineți minunate o atrase pe terasă. Zări în depărtare dunele de nisip galben și plaja unde în curând se va înghesui mulțimea în weekend. Brusc, o voce ajunse până la ea. Cu siguranță, era cineva în bibliotecă. Cristina se apropie încet și-l zări pe Han. Era la telefon.

– Îmi pare rău, domnule Blythe, exclamă, dar nu vă pot spune nimic altceva.

Din receptor, vocea unchiului Edmond ajunse până la tânăra fată. Părea foarte iritat.

– I-am transmis mesajul dumneavoastră când a sunat de la Brisbane ieri, continuă Han, dar nu vă pot spune unde este acum.

Pentru Cristina, soarele se întunecă brusc. Așadar, teama sa se concretizase. Ashley nu se întorsese.

– Nu vă neliniștiți, domnule Blythe. Diseară va fi acolo.

La celălalt capăt al firului, vocea deveni mai distinctă.

– Da, trebuie să vină cu domnișoara Cristina. Bine, domnule Blythe. La revedere, o zi bună.

Han închisese și în acea clipă o zări pe Cristina. I se alătură pe terasă.

– Bună ziua, domnișoară, ați dormit bine?

Cu un zâmbet larg... Cristina încuviință.

– Iartă-mă... dar am auzit conversația dumitale și...

– Da? întrebă Han.

– Crezi că domnul Blythe va fi contrariat dacă îi însoțesc nepotul diseară?

– În nici un caz, exclamă vietnamezul. Oricum, dacă asta îi face plăcere domului Ashley, va fi încântat. Veniți să beți un ceai.

La acea oră înaintată a dimineții, bucătăria era invadată de razele unui soare deja torid. În timp ce-și mânca pâinea prăjită, Cristina îi ceru sfatul lui Han.

– Aș vrea să merg la coafor pentru diseară, îi explică. Ai putea oare să-mi indici un salon bun?

Han o privi cu un aer uimit.

– Să știți că nu este chiar domeniul meu, dar...

Părea că se gândește.

– Da, este un salon la colțul dintre Sandy Lane și bulevardul de pe malul mării. De altfel, este cel al doamnei Hythe.

În timp ce vorbea, strângea masa și Cristina îl observa. Observă că ezita să continue.

– Pot să vă împrumut...

– Mulțumesc, Han, îl întrerupse repede. Ești foarte amabil, dar ieri mi-am încasat primul salariu.

Han plecă să telefoneze pentru a-i fixa o programare și Cristina rămase singură câteva clipe. Pentru că va merge la serată, trebuia să-i facă cinste lui Ashley.

– Ora două și treizeci de minute, vă convine?

– Este perfect, Han, îi mulțumi tânăra fată. Asta îmi va lăsa timp să fac o baie și să mă gândesc cu ce mă voi îmbrăca diseară pentru a fi frumoasă, adăugă zâmbind.

Acest ultim cuvânt îi aminti de Su-Lin, încântătoarea soție a lui Han.

– Lasă-mă să-ți spun, îi mărturisi, că ești cel mai fericit dintre bărbați.

Vietnamezul o întrebă din privire.

– N-am întâlnit niciodată o femeie atât de frumoasă ca soția dumitale. Nu-mi vine să cred că sora sa poate fi și mai frumoasă.

O umbră de tristețe trecu prin ochii de culoare închisă ai lui Han și Cristina și-o reproșă.

– Era, domnișoară, șopti, cu un suspin în voce.

– De ce „era"? nu se putu Cristina împiedica să întrebe.

– Pentru că a murit.

Stupefiată, tânăra fată îl privi îndepărtându-se și părăsind bucătăria. Își reproșa atât de mult că răscolise acele amintiri penibile și că-l făcuse să sufere. Se ridică la rândul său și se duse în cameră.

În timp ce aranja câteva lucruri, se bătu la ușă. Bătăile inimii i se accelerară. Poate era Ashley! Tânăra fată alergă la ușă și, în grabă, răsturnă un scaun. Probabil decepția i se citi pe față când deschise ușa, deoarece un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui Han. Acesta căra un pachet voluminos.

– Este din partea domnului Ashley, îi explică întinzându-i-l. Tocmai a trecut ca vântul.

Surprinsă, Cristina îi luă pachetul din mâini. Han, care se îndepărtase, se întoarse brusc.

– Ah, uitasem! Domnului Ashley i-ar plăcea să fiți gata la ora șase. Ar vrea să aibă timp să vă prezinte mătușii sale, înainte de sosirea celorlalți invitați.

În timp ce el dispărea, tânăra fată închise ușa cu piciorul. Oare ce putea conține acel pachet? Rupse cu nerăbdare hârtia care-l învelea și scoase un strigăt de surpriză.

– O rochie! exclamă zărind sclipirea unui material scump.

O despături și rămase mută de admirație. Era cel mai minunat cadou care i se făcuse vreodată. Era de un roz delicat și cu un decolteu adânc. Un cordon lat înconjura talia, de unde pornea în corolă o jupă lungă. Cristina nu-și credea ochilor. Era o adevărată rochie de prințesă. Neîncrezătoare, o mângâie ușor cu degetul și se înfioră la atingerea mătăsii.

Tânăra fată se lăsă pradă bucuriei și începu să danseze în fața oglinzii. Un râs cristalin îi scăpă de pe buze... Fusese ridicolă să-și facă atâtea griji pentru acea seară! Ashley va fi foarte mândru de partenera sa. Va face totul pentru a fi cea mai frumoasă.

Han tocmai intrase și Cristina nu auzise nimic. Cu o tavă în mână, o privea și-i adresă un zâmbet sincer când se întoarse.

– Vedeți, nu era cazul să vă neliniștiți, comentă cu o voce amuzată.

– Oh, sunt sigură că ai fost în complicitate cu el, îl tachină Cristina.

De data aceasta, Han râse din toată inima.

– Nu, este adevărat, era de preferat să-mi lași surpriza, merita osteneala, sfârși ea prin a recunoaște.

– Haideți, domnișoară Cristina, începu Han, fără să înceteze să zâmbească, mâncați puțin, v-am pregătit câteva sandvișuri.

Lăsă tava și părăsi camera, lăsând-o doar cu fericirea sa. Acum era nerăbdătoare să se facă seară. Trebuia să fie cea mai încântătoare, pentru Ashley. O răsfățase atât de mult.

Cu o foame de lup, se năpusti asupra tăvii așezate pe pat și devoră mâncarea pe care i-o pregătise Han cu atâta amabilitate. Soarele inunda camera și Cristina se întinse languros. O privire la ceas o hotărî să se ridice. Era deja ora unu.

În timp ce apa curgea, Cristina se dezbrăcă repede și privirea îi căzu asupra piciorului. Cicatricea dispăruse aproape total. Unguentele folosite de Han făcuseră o minune! „Este un doctor remarcabil“, se gândi râzând.

Cristina se strecură cu voluptate în spuma irizată și închise ochii de plăcere. Căldura îi cuprindea încet trupul. Cu un gest reflex și visător, făcu să se onduleze suprafața apei pe care o privea cu un aer absent. Oare ce-i rezerva viitorul?

O ușă se trânti în depărtare și o scoase brusc din visare. Împotriva voinței ei, ieși cu suplețe din cadă și luă un cearșaf de baie albastru regal. Când fu înfășurată în el, închise pleoapele, savurând acest moment de calm și seninătate.

Brusc, o strigă Han. „Dumnezeule, trebuie să fie deja ora două“, se gândi luând un prosop.

– Sosesc, strigă. Doar o clipă!

Îmbrăcă în grabă rochia pe care o purtase în ziua sosirii, ziua în care-l întâlnise pe Ashley... Nu era timp de visare. Va întârzia. Han o aștepta la ușa de intrare, cu cheile mașinii în mână.

Salonul de coafură, de un lux bătător la ochi, era situat într-un cartier rezidențial cu străzi lungi, mărginite de plante ornamentale cu flori roșii. Han o lăsă pe Cristina în fața ușilor mari transparente, cu geamuri ușor colorate.

– Trec să vă iau la ora cinci, exclamă. Dacă ieșiți mai devreme, nu ezitați să mă sunați.

Mașina demară în trombă și Cristina, descumpănită de acea plecare bruscă, rămase câteva clipe pe trotuar, înainte de a îndrăzni să pătrundă în salon. O femeie tânără, îmbrăcată elegant, veni imediat s-o întâmpine.

– Bună ziua domnișoară. Aveți programare? o întrebă cu amabilitate.

– Da, murmură Cristina, sunt domnișoara Seaton.

– Oh da, desigur. Doamna Grey vă așteaptă. Binevoiți să mă urmați.

Se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Cristina o urmă de-a lungul culoarului cu lumină filtrată și ajunse într-o încăpere spațioasă și luminoasă ale cărei ferestre se deschideau spre o grădină încântătoare. Plante splendide cu frunze înverzite adăugau o notă de culoare pereților tapisați cu material ocru. Tânăra femeie o așeză într-un fotoliu din piele cafeniu-închis, de o nuanță mai accentuată decât mocheta, și-i aduse un teanc de reviste.

– Doamna Grey nu va întârzia.

În aceeași clipă, o femeie pătrunse în încăpere. I se adresă Cristinei cu un zâmbet larg.

– Gloria vă va spăla părul, domnișoară, apoi mă voi ocupa eu de dumneavoastră.

Când reveni, doamna Grey îi întinse un catalog.

– Iată mai multe modele de tunsoare. Puteți să-l consultați, dacă doriți.

Tânăra fată răsfoi paginile și se opri brusc. Tunsoarea aceasta îi va veni de minune, era sigură. În orice caz, va fi întru totul adaptată stilului rochiei pe care o va purta diseară.

În timp ce o coafa, doamna Grey nu înceta să vorbească.

– Așadar, aveți norocul să mergeți la o serată la familia Blythe?

Cristina ridică surprinsă capul. De unde știa femeia aceasta...? Cu siguranță, îi spusese Han când îi făcuse programarea.

– Îi cunoașteți? o întrebă.

– Oh, doamna Blythe este o clientă fidelă. O vedem în fiecare săptămână.

Femeia tăcu o clipă, apoi reluă:

– Îl cunoaștem de asemenea și pe nepotul său, un anume... Ashley... Ashley Carlton.

La evocarea numelui său, Cristina simți străbătând-o un fior.

– Poate îl veți vedea diseară, adăugă doamna Grey. În tot cazul, continuă aceasta cu un zâmbet, dacă vine, puteți fi sigură că-l veți vedea la brațul unei creaturi de vis.

Inima Cristinei se strânse. Ashley trebuia să fi cunoscut atât de multe femei... și toate, unele mai frumoase decât altele. Cum oare se putea imagina luptându-se cu asemenea frumuseți? Dar când se văzu în oglindă, orice teamă dispăru definitiv. Pentru prima dată în viață, se găsea cu adevărat încântătoare. Noua coafură îi punea în valoare trăsăturile fine. Ridicat cu atenție la tâmple, părul său blond se revărsa după dorință în bucle necontrolate pe umeri.

– Sunteți superbă, domnișoară, exclamă doamna Grey. Cu siguranță, domnul Carlton nu va pierde ocazia să vă remarce!

Obrajii Cristinei se îmbujorară. Nu era încă destul de frumoasă pentru el.

– Aș putea să cumpăr câteva cosmetice?

Tocmai se gândise că nu avea nimic pentru a se machia, iar în această seară nu trebuia să neglijeze nici un amănunt.

Câteva clipe mai târziu, transformată, Cristina ieșea din salonul de coafură. Era aproape ora cinci și Han nu întârzie să apară la colțul străzii. Tânăra fată se strecură în grabă în interiorul cupeului când opri în dreptul ei și schiță un zâmbet de mulțumire: privirea lui Han era elocventă.

– Cred că domnul Ashley va fi foarte mândru să vă prezinte diseară...

Complimentul lui Han aprinse în ochii adânci ai Cristinei o licărire de fericire. Dacă ar putea spune adevărul!

***

La acea oră de după-amiază, călduroasă încă, rezidența era foarte liniștită. Doar vuietul oceanului pătrundea prin ferestrele întredeschise spre terasa însorită. Cristina se repezi în camera sa, lăsându-l pe Han la ușa de la intrare. Cu siguranță, Ashley nu va întârzia să se întoarcă și nu se punea problema s-o vadă acum îmbrăcată în rochița sa simplă, galbenă. Când va veni s-o ia, va fi complet gata pentru acea cină care devenise, timp de câteva ore, unica sa preocupare.

În acea seară, oglinda îi era complice. Cristina îi arăta chipul tânăr așa cum era și ea trebuia să-i reflecte imaginea

unei femei radioase. Ședința de machiaj fu mai mult un ritual, decât un gest obișnuit.

Își sublinie conturul buzelor cu o tușă de fard castaniu-auriu care se potrivea de minune cu culoarea ochilor. Privirea i se îndulcise. De-abia se recunoștea. Surprinsă, dar încântată, Cristina adresă oglinzii un zâmbet strengăresc, complice.

Dar transformarea nu se terminase. Rochia o aștepta, întinsă pe un scaun. Tânăra fată se strecură în ea cu încântare. În timp ce-și admira pentru ultima dată cascada de bucle blonde care-i acoperea umerii goi, fu cuprinsă brusc de o teamă: oare Ashley mai dorea s-o prezinte diseară?

Capitolul 10

Cristina intră tiptil în salonul scăldat deja în lumina apusului. Oare Ashley era acolo? O lampă aprinsă lângă canapea îi atrase atenția și-l zări, întins pe pernele mătăsoase, cu ochii închiși. Inima îi sări în piept și rămase nemișcată. Frumusețea și carisma sa o surprindeau mereu. Un smoching bleumarin îi punea minunat în evidență tenul arămiu și șuvițele de păr blond în dezordine, care-l făceau și mai seducător.

Brusc, Ashley deschise ochii și privirea îi căzu asupra tinerei fete. O licărire caldă i se aprinse în acea clipă în ochii incredibil de albaștri, albaștri ca oceanul.

– Ești splendidă, Cristina, murmură ridicându-se încet. Splendidă...

– Mulțumesc, Ashley, eu...

– Îți place rochia? o întrerupse vesel. Mi-a fost foarte greu s-o aleg.

– Oh, este minunată!

Ochii îi străluceau și toată fericirea din lume i se citea pe chip. Când se apropie și-i oferi brațul, Cristina tresări la atingerea sa, ca și când ar fi fost străbătută în întregime de un curent electric. Ashley își afundă privirea în adâncimea tulburătoare a decolteului, care lăsa să i se întrezărească pieptul tânăr. Roșie de jenă, tânăra fată bâigui:

– Dar decolteul este poate puțin... șocant?

În fața acestei mărturii timide, bărbatul izbucni în râs.

– Nu pentru bărbații care te vor vedea, frumoasa mea și mai ales nu pentru mine, ba dimpotrivă!

În timp ce vorbea, o conduse spre ușa de la intrare și, curând, se afla în superbul Jaguar strălucitor în soarele care apunea.

Prezența lui Ashley o făcea pe Cristina teribil de nervoasă. Ar fi vrut să-i vorbească, dar când se afla atât de aproape de ea, nu mai era în stare nici măcar să raționeze logic.

În timp ce traversară Paradisul surferilor, în apusul strălucitor sclipiră primele lumini. Arborii de pe malul apei se conturau ca niște umbre chinezești pe cerul cu vinișoare aurii. Părăsiră stațiunea în direcția nord. Încet, întunericul cuprinse mașina, adâncind pasagerii într-o penumbră plăcută și calmă. Cât de ridicolă fusese să se teamă de această seară!

Pierdută în gânduri, tânăra fată nu observă că Jaguarul se angajase pe o alee mărginită de ciclame. Farurile

străpungeau noaptea profundă și curând Ashley opri în fața unei somptuoase locuințe albe înconjurată de o colonadă impozantă. Luminile străluceau la fiecare fereastră și note muzicale se înălțau în noaptea înstelată.

– Iată-ne în vizuina leului, mărturisi Ashley cu o licărire de amuzament în privire.

Cristina rămase mută de admirație în fața acestui spectacol impresionant. Îmbrăcată în rochia de mătase care foșnea la fiecare mișcare, tânăra fată se lăsă condusă până la scara exterioară luminată ca în vis. Un majordom îi duse printr-un labirint de încăperi care dădea într-un salon drapat în draperii roșu-închis, unde se aflau deja circa douăzeci de persoane.

Covoare adânci și moi, în tonuri purpurii delicate, le atenua zgomotul pașilor. Bogăția locurilor nu era bătătoare la ochi și se simțea în cele mai mici amănunte gustul foarte sigur al proprietarilor. Mobilele și tablourile fuseseră alese cu artă. Lumina lustrelor de cristal aprindea reflexe irizate pe lemnul prețios al mobilierului de epocă.

Unchiul Edmond îi observă imediat și se apropie în pas sprinten, urmat de o femeie cu părul alb. Îmbrăcată într-o rochie gri-argintiu, care se armoniza cu părul, era foarte elegantă și degaja un farmec discret.

– Bună seara, dragul meu, i se adresă ea lui Ashley, sărutându-l cu afecțiune. Sunt atât de fericită că ai venit!

În clipa următoare, o sărută pe Cristina cu aceeași căldură și tânăra fată nu știu cum să răspundă în fața acestei primiri atât de prietenoase.

– Nu-i da atenție mătușii Beth, murmură Ashley, este foarte...

Cristina nu avu timp să audă urmarea. Mătușa Beth o conducea deja spre ceilalți invitați, cărora le-o prezentă pe rând. Era absolut adorabilă.

În timp ce împărțea zâmbete spre toate acele fețe noi, Cristina simți o umbră trecând deasupra ei. O fată tânără superbă, tocmai pătrunsese în încăpere, atrăgând toate privirile bărbaților și în special a lui Ashley.

O rochie ca smaraldul i se mula pe trupul sculptural, punând în evidență formele provocatoare. Părul brunet, bogat, ridicat pe tâmple de doi piepteni împodobiți cu diamante, îi cădea în cascadă pe umerii goi și arămii. Doar un colier de aur îi sublinia decolteul îndrăzneț. Era frumoasă... și atât de sigură de farmecul său evident!

Cristina era incapabilă să ia parte la conversația care începuse în jurul ei și când tânăra fată se apropie de Ashley cu un zâmbet triumfător, crezu că leșină. „Trebuie să mă duc lângă ei... imediat!“ se gândi, înnebunită. Scuzându-se față de invitații care o înconjurau, Cristina străbătu salonul cu viteza fulgerului.

– Știi foarte bine că doar prezența ta mă mulțumește, Ashley.

Tânăra fată brunetă vorbise cu o voce plină de siguranță, fără să-l scape pe Ashley din ochii mai verzi decât apa unui lac și, o clipă, Cristina își simți inima descumpănită. Dar își reveni imediat și, aruncându-i rivalei sale o privire încărcată de ură, își trecu tandru brațul pe sub al lui Ashley.

– Dacă mi-ai oferi un aperitiv? îi șopti strângându-se lângă el, cu un zâmbet seducător.

Trebuia să-l îndepărteze cu orice preț de această creatură! Tânăra fată păli ușor când Ashley, fără să răspundă măcar avansurilor sale, o conduse pe Cristina, triumfătoare, spre bar.

Trebuiră să-și croiască drum printre invitații acum foarte numeroși. Cristina credea că visează. Toată ființa îi vibra îndată ce Ashley vorbea, sau făcea vreun gest spre ea. Părea o vrajă și o încântare. Problemele îi dispăruseră subit, pentru a nu lăsa loc decât unei beții extrem de plăcute.

Curând, ceilalți invitați făcură cerc în jurul lor, complimentându-l pe Ashley pentru încântătoarea sa parteneră. Cristina nu fusese niciodată atât de adulată. Însoțitorul său nu o părăsi nici o clipă, nici măcar pentru a se alătura tinerei frumuseți de care se temuse atât de mult, doar cu puțin timp în urmă. Când orchestra se așeză pe estrada înălțată în colțul imensului salon, lângă un bufet încărcat cu mâncăruri rafinate, Cristina era în culmea fericirii, radioasă.

Muzica izbucni brusc și perechile îmbrățișate invadară pista de dans amenajată de-a lungul ferestrelor care se deschideau spre răcoarea unui parc ce se întindea în întuneric.

Cristina se simți dusă de niște brațe puternice și se află cuibărită lângă omul pe care-l iubea. Îndrăgostită! Tânăra fată suci și răsuci în minte acest cuvânt magic. Era îndrăgostită, cu pasiune și pentru prima dată! Ashley o ținea captivă, fermecată, și Cristina își dori ca vraja să nu înceteze niciodată.

– Dansezi divin, îi șopti acesta strângând-o lângă trupul său cald și suplu.

Ar fi dansat cu el toată noaptea. Cât era de ușor să se învârtească în brațele sale! Se dovedi cel mai distins dintre cavaleri, cel mai atent. În timp ce se învârteau, Cristina zări imaginea lor în oglinda imensă care ocupa unul dintre pereții salonului. Cu greu îi veni să creadă că ea era acea tânăra fată încântătoare, îmbrățișată de cel mai seducător bărbat de la serată.

Într-un elan de tandrețe, Cristina își puse capul frumos pe umărul lui Ashley și își afundă fața lângă gâtul său, de unde se degaja parfumul de mosc.

Când Ashley o conduse brusc spre unchiul Edmond și mătușa Beth, Cristina fu mirată să vadă că cea mai mare parte a invitaților dispăruse.

– Dragii mei, exclamă mătușa Beth întinzând brațele spre ei, sunteți adorabili! Sunt atât de fericită că te-am cunoscut, Cristina, continuă ea cu amabilitate.

O luă pe tânăra fată de talie și o trase într-o parte.

– Cred că pot spune fără să mă înșel că ai petrecut o seară excelentă, îi murmură zâmbindu-i cu subînțeles. Să vii foarte repede să ne vezi din nou... și veghează asupra „micuțului“ meu!

Cu degetul întins spre Ashley, bătrâna doamnă vorbise cu voce mai puternică.

– Nu te teme, mătușă, nu mai sunt un copil, zâmbi acesta, sărutându-i mâna. Și încă o dată, mii de mulțumiri pentru serată.

Câteva clipe mai târziu, Cristina se afla în parcul liniștit. Toate mașinile plecaseră și doar Jaguarul metalizat lucea în lumina lunii. Nici un zgomot, nici o lumină nu tulbura această tihnă. Cântecul greierilor se ridica vesel în noaptea pură, iar briza răcoroasă venită dinspre oceanul foarte apropiat, agita frunzișul des al arborilor care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Ashley îi deschise galant portiera și o ajută să se așeze pe scaunul din piele, adânc și confortabil. În timp ce mașina demara încet și se îndepărta de proprietate, scoase o casetă din cutia pentru mănuși și o muzică languroasă se auzi brusc în difuzoarele ascunse între geam și bancheta din spate.

O penumbră plăcută și senzuală îi învălui și tânăra fată înțelese că, în acea seară, va fi incapabilă să lupte împotriva tumultului de senzații pe care Ashley le trezise în ea. Rulară mult timp în tăcere, lăsându-se legănați de sunetele calde și suave care-i emoționau.

Cristina nu-și putea desprinde privirea de la însoțitorul său și își dorea enorm să se cuibărească lângă el. Cum ar fi putut rămâne insensibilă la farmecul său irezistibil? Dar toate acestea i se păreau ireale. Poate ar trebui să-și revină. Nu-și putea alunga din minte ideea că acest bărbat era inaccesibil pentru ea. Și totuși, de-a lungul acestei seri minunate, nu-i dăduse oare dovezi de dragoste?

Cristina era pierdută în gândurile sale când Jaguarul dispăru în parcaj. Cu inima palpitând și trupul încordat de o dorință de nestăpânit care o copleșea, tânăra fată îl urmă pe Ashley în ascensorul care îi ducea încet spre apartament. Acesta rupse brusc tăcerea apăsătoare, care se instalase treptat între ei.

– Cristina, mâine...

În voce i se percepea nehotărârea.

– Trebuie să lipsesc toată ziua, reluă repede.

Fericirea complet nouă se umbri subit. O va lăsa singură toată seara aceasta de neuitat... De ce?

– Cu siguranță, nu mă voi întoarce la cină, continuă pe un ton impersonal care se adăugă la durerea tinerei fete. Nu te preocupa de mine.

Cristina știa că nu avea rost să protesteze. Dar oare ce căuta el? De ce se juca într-un mod atât de crud cu ea? Cu cât treceau mai multe zile, cu atât reușea să-i înțeleagă mai puțin intențiile. Ashley apărea din ce în ce mai mult o ființă care nu putea fi prinsă și nu mai putea suporta asta. Și se arătase atât de tandru... Fusese gata să se abandoneze complet, iar el părea că o evită încă o dată.

Hotărâtă să nu-și arate dezamăgirea profundă, încuviință încet și, imediat ce deschise ușa apartamentului, se îndreptă spre camera sa. Ashley nu făcu nici un efort pentru a o reține. Totuși, își dorise asta atât de mult! Dar acum, hotărârea sa era luată. Pentru că se distra cu ea de parcă era o jucărie, îl va lăsa chiar mâine cu jocul său derutant.

Îi veni să plângă, și tânăra fată încercă să-și scoată rochia care-i dăduse atâtea speranțe și care nu mai însemna nimic. „Ce monstru", se gândi în timp ce izbucni în lacrimi. Mânia amestecată cu durerea o făcu teribil de nervoasă și se înverșună în zadar asupra fermoarului recalcitrant.

Curând, Cristina trebui să cedeze în fața evidenței. Singură, nu va fi în stare să-i vină de hac și îi era imposibil să rămână așa. Dar oare ce va crede Ashley dacă îi va cere ajutorul? Se va gândi la un șiretlic din partea sa? Lacrimile i se înmulțiră și, umilită, se hotărî să meargă să-i bată la ușă.

Urmă o lungă tăcere. Și dacă refuza să-i deschidă? Tânăra fată insistă. Acum, nu mai putea da înapoi. Zgomot de pași nesiguri ajunse până la ea și curând apăru Ashley. În fața aerului său furios, se retrase.

– Ce faci aici la o asemenea oră? vociferă acesta.

– Îmi pare într-adevăr rău... bâigui tânăra fată.

Era stacojie și își regreta deja gestul. Ashley o privea atent, cu intensitate.

– Nu voiam să te deranjez, dar... nu-mi pot scoate rochia, continuă Cristina în șoaptă, în timp ce se întorcea spre el pentru a-i demonstra buna sa credință.

„Dacă măcar aș putea dispărea“, se gândi cu pumnii strânși. O copleșise rușinea și rămase nemișcată și mută, abandonată bunăvoinței lui Ashley.

Acesta izbucni în râs, dar o licărire pe care Cristina o percepu în privirea sa ironică, o făcu să roșească și mai mult. Lăsă capul în jos pentru a scăpa de sarcasmul lui.

– Trebuie să văd, șuieră el, pe un ton ironic.

În timp ce se îndepărta pentru a o lăsa să intre, Cristina se strecură în cameră cu ochii ațintiți în pământ. Cu siguranță, Ashley îi bănui stânjeneala, deoarece expresia feței i se schimbă subit, lăsând loc unui zâmbet încurajator. Treptat, tânăra fată se calmă și se abandonă degetelor pricepute ale însoțitorului său.

Camera care i se oferea privirii, reflecta personalitatea lui Ashley. Sobră, elegantă, nu conținea nici un amănunt inutil, care ar fi marcat prezența unei femei. Pereții tapisați cu mătase ecru, dădeau impresia de spațiu și doar câteva gravuri de bun-gust veneau să rupă monotonia decorului. Un pat mare din mahon ocupa centrul încăperii și două lămpi așezate pe noptiere, de fiecare parte a lui, îl aureolau cu o lumină plăcută. Fără petele intense a câtorva covoare aruncate pe mochetă, camera ar fi părut austeră.

Brusc, în timp ce Cristina privea în jur, Ashley scoase un strigăt de victorie și rochia alunecă pe jos fără ca ea s-o poată reține. Încremenită, cu răsuflarea tăiată, tânăra fată aștepta.

Bustiera din mătase de culoarea fildeșului, asortată chilotului scurt, de-abia ascundea formele încântătoare. Situația devenea ridicolă dacă Ashley nu făcea nici un gest. Cristina își simți inima bătând cu putere în piept. Rămase nemișcată în așteptarea unei vorbe, a unui gest, întoarsă cu spatele la acel bărbat a cărei simplă prezență îi făcea trupul să vibreze și-i tulbura mintea.

Brusc, mâini puternice îi cuprinseră talia și o clipă după aceea, buzele calde ale lui Ashley puneau stăpânire pe ale sale. Pentru Cristina nu mai exista nimic în afara lui și se lăsă în căușul brațelor. Încet, bărbatul o trase spre pat și tânăra fată închise ochii când o așeză pe cearșafurile mătăsoase. Niciodată nu simțise o asemenea emoție. Tremurând, știu că nu se va mai putea smulge voluptății senzațiilor pe care el făcea să se nască în ea.

Cu vârful degetelor, Ashley desenă ovalul delicat al chipului său și urmări conturul buzelor întredeschise. Brusc, sărutările lor deveniră mai pasionate, asemenea unui foc ce devora ființele lor abandonate și Cristina se lăsă condusă până la porțile unui paradis minunat, care se ivea strălucitor.

Cu cea mai admirabilă candoare, se simți devenind femeie sub mângâierile febrile ale mâinilor pricepute ale lui Ashley. Acum, nimic nu va mai putea să-l oprească. Clipa pe care o visase și o dorise cu atâta putere, depășise tot ceea ce-și putuse imagina. Trupul i se încorda de dorință, se oferea acestui bărbat care-l aprinsese.

Mângâierile lui Ashley deveniră mai insistente. O acoperi cu sărutări pasionate și o beție voluptuoasă o cuprinse când degetele lui îi desfăcură încet bustiera ușoară, descoperindu-i pieptul rotund și ferm, palpitând de o dorință nestăvilită. Gemând de plăcere, Cristina se simți gata de orice în timp ce Ashley o strângea, murmurându-i cuvinte tandre și pasionate.

Nu mai avea decât o dorință: să i se dăruiască, să aparțină în întregime primei sale iubiri, chiar dacă ar trebui să fie doar pentru o singură dată. N-avea importanță viitorul. Conta numai clipa prezentă. Cu acest bărbat voia să cunoască extazul suprem. Trupul tremurând îl chema și când Ashley își așeză fața pe sânii plini de plăcere, Cristina se abandonă într-un oftat de voluptate.

Dar sărutările pasionate încetară și tânăra fată simți că îmbrățișarea lor slăbea ușor. Incapabilă să gândească, vru să-l rețină afundându-și degetele în părul său mătăsos, pentru a-l atrage lângă corpul ei arcuit. Înțelese foarte repede că porțile paradisului tocmai se închiseseră în fața dorinței sale palpitante. Oare ce se întâmplase?

Cu un nod în gât, scoase un strigăt răgușit de disperare. Vru să se elibereze și să fugă, dar Ashley o reținu cu o mână fermă.

– Iartă-mă, Cristina, se lamentă oftând. Te doresc la nebunie.

– Lasă-mă să plec, strigă aceasta, respingându-l.

De data aceasta, Ashley nu făcu nici un gest pentru a o împiedica. Se așeză trist pe marginea patului și își afundă fața în mâini.

– Iartă-mă, te implor...

Cristina, care-și îmbrăca rochia în grabă, rămase cu spatele rezemat de perete, stăpânindu-și un strigăt de durere.

– Este încă prea curând, reluă el ridicându-se.

Cu toată tandrețea din lume în privire, se apropie de tânăra fată și când o prinse de umeri pentru a o obliga să-l privească, aceasta se simți din nou descumpănită.

– Ai răbdare, șopti Ashley, lasă-mi puțin timp să uit un trecut încă viu, o rană necicatrizată. Să nu te înșeli Cristina. Îmi placi enorm dar nu mă simt în drept de a te lega prea mult de mine. Oricum, vom mai vorbi despre asta...

Fraza o făcu pe tânăra fată să înțeleagă că, în acea seară, nu mai avea nimic de așteptat de la Ashley. Vraja se destrămase. Dezamăgită, se îndepărtă și alergă spre camera sa. Emoțiile serii o înnebuniseră și se prăbuși pe pat plângând.

Capitolul 11

Dimineața, Cristina se trezi devreme, când soarele pătrunse timid printre perdelele moarate. Oarecum dezorientată, se luptă cu cearșaful înfășurat în jurul gleznelor. Dormise prost, somnul ocolind-o până foarte târziu. Ceea ce se întâmplase în camera lui Ashley o sâcâise fără încetare.

Începea o nouă zi, iar tânăra fată se întreba ce-i va rezerva. Doar mâine îl va revedea pe Ashley care, poate, îi va da explicația așteptată. Acum, totuși, îi venea greu să-l înțeleagă.

Dar astăzi va trebui să-și ocupe timpul care prevedea a fi lung. Trebuia să-și alunge cu orice preț din minte gândurile posomorâte care o asaltau fără încetare, să trăiască puțin detașată de Ashley.

În timp ce ieșea din baie, unde un duș rece îi pusese ordine în gânduri, Cristina luă hotărârea să-i scrie lui Sally.

„Este atât de mult timp de când nu am văzut-o“, se gândi. Sally era cea mai bună prietenă a sa. Fuseseră la liceu împreună și Cristina îi încredințase întotdeauna secretele. Viața le despărțise. Într-adevăr, Sally trebuise să părăsească orașul când erau încă adolescente, dar nu întrerupseseră niciodată legătura.

Tânăra fată începu să-l caute pe Han și-l găsi în biblioteca inundată de soarele dimineții. Ștergea de praf prețioasele vaze chinezești. Rezemată de ușă, îi admira mișcările precise. Văzându-l în acțiune, fusese convinsă că nici un accident nu li se putea întâmpla acelor porțelanuri fine, atâta timp cât le avea în mâini.

– Iartă-mă, Han, îl întrerupse Cristina, cu voce înceată, unde aș putea găsi hârtie de scris, te rog?

– Oh, bună ziua domnișoară, nu v-am văzut! Veți găsi pe biroul domnului Ashley, îi răspunse prietenos.

De-abia își întrerupsese munca pentru a o informa și-l văzu așezând pe o etajeră vaza pe care o mânuia cu atâta precauție.

„Bărbatul ăsta are mâini fermecate“, gândi Cristina pătrunzând în bibliotecă. Era a doua oară când intra în această încăpere spațioasă, dar își amintea de ea în cele mai mici amănunte, așa de fidel îi înregistrase privirea tot ceea ce atingea viața lui Ashley.

În acea dimineață, razele soarelui mângâiau blând luxoasele legături ale cărților, făcând să lucească tonurile calde de piele. Cristina se apropie de un birou masiv de

culoare închisă, care trona în mijlocul încăperii, acoperit tot cu hârtii împrăștiate. Asta o făcu să zâmbească. „O adevărată dezordine bărbătească“, se gândi cu o ușoară strângere de inimă. Oare de ce nu era Ashley acolo, acum?

Oftând îndelung, începu să scotocească printre foi. Oare cum va putea să găsească hârtie de scris, în mijlocul acestei dezordini? Totuși, nu căută mult timp. Văzu un blocnotes și plicuri imediat ce deschise unul din sertarele biroului.

Hârtie de lux cu inițialele lui Ashley! Descoperirea îi aminti de bilețelul pe care i-l scrisese în grabă pe aceeași hârtie. Cristina îl păstra cu mare grijă în poșetă, nu se va despărți niciodată de el.

Tânăra fată se pregătea se pună blocnotesul și plicurile acolo unde le găsise, când zări pe fundul sertarului colțul unei rame de argint, ascunsă sub un carnețel.

Nu avea obiceiul să scotocească în lucrurile semenilor, dar de data aceasta, curiozitatea învinse bunele sale maniere. Încet, ridică rama. Era din argint cizelat, dar nu pentru asta îi atrăsese atenția. Fotografia încadrată de metal o făcu pe Cristina să tresară.

Su-Lin, deoarece ea era, părea că o privește pe tânăra fată. Un zâmbet radios îi lumina trăsăturile fine și chipul frumos, de porțelan, lucea sub o lumină plăcută ambrată. Portretul era însoțit de un mic mesaj înscris într-un colț. Era redactat într-o manieră copilărească, dar nu-i lăsă Cristinei nici o îndoială asupra sensului său.

„Pentru dragul meu Ashley
Pentru dragostea noastră
A ta... Lin adorată“.

O parte a numelui rămânea de necitit, dar nu exista nici o îndoială posibilă. Era chiar Su-Lin...

– Așadar, asta era, oftă Cristina.

Nu visa. Repeta în șoaptă mesajul care părea că vine de pe buzele îmbietoare ale tinerei vietnameze.

Dezorientată, tânăra fată puse rama la loc în sertar, apoi o reluă și o privi din nou. Nu reușea să-și desprindă ochii de la ea. În cele din urmă o așeză în sertar și ajunse în camera sa, ca în transă. Totul se petrecuse foarte repede și Han, care era întors cu spatele, nu observase cu siguranță nimic.

Când închise ușa, Cristina se rezemă de tocul ei și, cu privirea pierdută, reflectă la ceea ce tocmai descoperise.

Oare acesta era motivul pentru care Ashley nu voia să facă dragoste cu ea? Femeia aceasta atât de frumoasă se ridica între ei. Cu siguranță o iubise foarte mult și nu o putea uita. Fotografia păstrată cu grijă era dovada. Poate o mai iubea încă?

Dar, în acest caz, de ce nu se căsătoriseră? Și mai ales, de ce devenise soția lui Han? Poate nu-l iubea destul pe Ashley... Dar imediat ce o formulă, Cristina îndepărtă această ipoteză de necrezut. Un lucru o intriga totuși. Nu înțelegea de ce Ashley păstra fotografia lui Su-Lin într-o mobilă în care Han o putea descoperi în orice clipă, făcând curățenie. Ce-ar fi crezut acesta citind cuvintele care o însoțeau?

Tânăra fată se pierdu în supoziții. Toate acestea erau prea neașteptate și de necrezut. Oare ce va face acum, când descoperise această dragoste? Nu se va mai putea lăsa niciodată îmbrățișată de Ashley. Întotdeauna va exista între ei acea fotografie, găsită din întâmplare.

Știa totuși că la atingerea acelui bărbat pe care-l iubea, nimic nu o va putea reține. Ar fi incapabilă să-i reziste. Așa că, trebuia să ia o hotărâre imediat.

Cristina încercă să-și pună puțină ordine în gânduri. De bine de rău își reveni și, cu pași mai siguri, se îndreptă spre baie. O toaletă ușoară și o energică periere a părului des, îi calmară puțin nervii.

Se hotărî să-i scrie un bilet lui Ashley și să părăsească această casă în care petrecuse atâtea ore fericite. După ce rupse mai multe încercări, în cele din urmă se hotărî:

„Dragă Adhley,

Prefer să mă întorc acasă. Nimic nu mă mai reține aici. Gândindu-mă la viitorul nostru nesigur, am decis să pun capăt acestei aventuri.

Am apreciat amabilitatea și atenția ta față de mine în timpul sejurului aici... Iartă-mi caracterul agresiv...

Și mulțumesc pentru tot, Ashley. Îți urez toată fericirea posibilă".

Tremurând, Cristina își așternu semnătura și rămase mult timp rezemată de scaun. Lacrimile îi curgeau încet pe obraji și își stăpâni un suspin când închise micul plic alb.

Ziua trecu foarte încet și tânăra fată nu ieși din cameră decât când se înnoptă, pentru a mânca un sandviș.

A doua zi dimineață, la trezire, așeză biletul pe marginea oglinzii, la vedere, pentru ca Ashley sau Han să-l descopere rapid. Vrând să părăsească acest loc cât mai repede, își adună în grabă hainele. Avea atât de puține lucruri! Rochia de plajă și cele câteva lucruri pe care le cumpărase de la sosire, încăpeau cu ușurință în geanta sa mică.

Când o închise, ochii i se ațintiră asupra rochiei minunate pe care o purtase în ajun. Cristina preferase s-o lase, deoarece îi amintea prea mult de Ashley și de pasiunea nestăvilită pe care o trezea în ea. Acum, tânăra fată voia să uite, să șteargă pentru totdeauna din memorie aceste evenimente care-i tulburau viața.

În timp ce arunca o ultimă privire acestei camere deja pline de amintiri, Han bătu ușor la ușă.

– Sosesc, îi strigă Cristina, punând mâna pe geantă.

Și în acea dimineață, îi pregătise un mic dejun delicios. Dar astăzi, îi lipsea pofta de mâncare și tânăra fată privea fără foame sortimentul de pâine caldă și ouă cu bacon. Bău în tăcere un pahar cu suc de portocale și se strădui să mănânce ceva. Han nu trebuia să observe nimic.

Cristina făcea un mare efort pentru a lupta împotriva disperării care o cuprindea. În mașina care o ducea pentru ultima dată la fabrica de cherestea, simulă o mare oboseală și închise ochii, tristă.

Han nu rupse nici o clipă tăcerea. Mirosurile pătrunzătoare care năvăleau prin ferestrele întredeschise o ajutau pe tânăra fată să-și imagineze drumul forestier. Când pneurile scrâșniră pe pietriș, deschise în sfârșit ochii. Han o privea cu un aer ciudat. Cu un gest rapid, Cristina își luă geanta și se strecură grăbită afară din mașină, sperând astfel să evite orice întrebare. Dar Han o reținu de braț.

– Ce se întâmplă, domnișoară Cristina? Aveți probleme?

Incapabilă să răspundă, Cristina schiță un zâmbet trist și ieși repede.

– Pe diseară, Han, murmură încet.

Intrigat, acesta o privi îndepărtându-se și așteptă să iasă din raza lui de vedere, pentru a demara. Jenny și Julia erau deja la lucru. O salutară distrate pe tânăra fată care se așeză în spatele biroului său.

Cristinei îi fu foarte greu să se concentreze. Gândurile i se suprapuneau în mintea obosită... Aceste ultime zile fuseseră atât de bogate în evenimente! Pe la ora unsprezece, își spuse că era timpul să plece. Scuza îi era pregătită.

– Mă dor foarte rău dinții, domnișoară, i se adresă lui Jenny. Aș putea să merg la dentist la ora prânzului?

Secretara înălță capul și-și ațintи privirea pătrunzătoare asupra Cristinei, care roși ușor. Niciodată nu știuse să mintă. Jenny o observă o clipă înainte de a răspunde:

– Dacă vrei, exclamă laconic.

Vocea îi era plină de neîncredere.

Când cele două femei lipseau pentru prânz, tânăra fată chemă un taxi. Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre Paradisul surferilor, instalată comod în spatele unui Mercedes spațios.

Taxiul o conduse, nu la dentist, cum o făcuse pe secretară să înțeleagă, ci într-un loc ce-i era familiar, dar pe care-l părăsise de ceva timp. Rulară spre sud, de-a lungul unei coaste foarte sălbatice. Valurile veneau să se spargă de stâncile de culoare ocru, care lăsau să se ghicească pe docuri golfulețe izolate unde Cristinei îi plăcea să vină să se refugieze când se însera.

„Oare face bine"? se întrebă pierdută în contemplarea acelor locuri pe care le iubea atât de mult. Dacă rațiunea îi dictase comportamentul, inima o avertiza că nu-l va uita niciodată pe Ashley, cu toată prestanța sa, farmecul, modul de a vorbi și de a o îmbrățișa. Dar ce putea face?

Tocmai o copleșise disperarea, când taxiul se opri în fața unei clădiri mari, în stil colonial. După ce-i plăti șoferului, rămase un timp nemișcată, privind cu nostalgie casa copilăriei sale. Cristina urcă sprintenă treptele de la intrare și sună. Un clopoțel cristalin răsună și o femeie zâmbitoare, puțin plinuță, apăru în ușă. Era Marion.

– Oh, draga mea, exclamă aceasta, sunt atât de fericită să te revăd!

O sărută și o strânse în brațe cu multă tandrețe. Tânăra fată percepu parfumul delicat care plutea invariabil în jurul lui Marion.

– Intră, o invită cu un zâmbet călduros.

Cristina o urmă prin încăperile luminoase, care îi erau familiare. Ajunseră la bucătărie.

– Mi-am pregătit o masă copioasă, împarte-o cu mine, Elizabeth...

Tânăra fată tresări. Numele i se părea străin, îl auzise atât de puțin în aceste ultime zile. Marion o întrebă cu amabilitate:

– Ce este cu serviciul pe care l-ai găsit? Oare nu mai dorești să-ți continui studiile la liceu?

– Ba da! A fost doar o slujbă temporară, nimic important. De altfel, mă întorc la liceu chiar de mâine.

În timp ce răspundea întrebărilor cu care era asaltată, Cristina privea bucătăria copilăriei sale. Trăise atâtea ore plăcute în această încăpere! Privirea îi rătăcea peste ligheanul de dulceață în care își muiase pofticioasă degetele mici... farfuriile de faianță, decorate cu scene amuzante, în culori strălucitoare... seria de tigăi de aramă, care serviseră de oglindă fetiței cochete care fusese.

Câteva zile mai înainte, ar fi jurat că această încăpere rezuma copilăria sa și că nimic nu-i era mai drag. Dar acum, bucătăria lui Han se interpunea peste aceasta și-i ștergea contururile, nu din cauza perfecțiunii instalațiilor sale moderne, ci pentru că făcea parte dintr-un cadru nou, din cadrul în care trăia Ashley...

Cristina lăsă ochii în jos și ezită o clipă înainte de a vorbi cu o voce pe care o voia fermă și sigură.

– Marion...

– Da, draga mea? întrebă aceasta din urmă, zâmbindu-i tandru.

– Am hotărât să mă duc să locuiesc la niște prietene care împart un apartament mare lângă King's Road...

– Oh, dar de ce? o întrerupse cu tristețe mama vitregă, nu ești fericită aici cu noi? Martin va fi foarte decepționat!

Cristina schiță un zâmbet pe care Marion nu-l observă.

– Nu fi ridicolă, exclamă râzând, știi bine că ador această casă. Nu, cred doar că îmi va face bine să vă părăsesc puțin. Sunt mare, acum!

– Ai dreptate, draga mea, acceptă Marion. Oricum, dacă asta îți face plăcere, nu ezita.

Tânăra fată sări de gâtul mamei vitrege.

– Ești într-adevăr adorabilă! Mulțumesc... mulțumesc.

Marion se eliberă râzând de sărutările ei înfocate.

Când terminară masa, Cristina se duse în camera sa. Va pleca imediat, diseară. Nu se punea problema să-l revadă pe Martin. Ar fi fost prea penibil și Marion ar putea observa atitudinea sa ciudată față de el.

În timp ce deschidea dulapul de haine, care ocupa o parte dintr-un perete întreg, tânăra fată îl revăzu pe Ashley așa cum îi apăruse sâmbătă seara, strălucitor în smochingul de culoare închisă.

Amintirile îi năvăliră în minte și se prăbuși pe jos, scuturată de suspine. Oare va fi posibil să-l uite într-o zi pe

acest bărbat? Acum, Cristina nu putea crede asta. Îi marcase viața pentru totdeauna!

Rămase astfel, apatică, ore întregi. Marion părăsise casa. Cu siguranță, tocmai alerga prin magazie, după obiceiul său! Razele soarelui care apunea veniră s-o mângâie pe Cristina, care se ridică brusc. Nu trebuia să cedeze disperării. În definitiv, nu avea decât șaptesprezece ani! Ștergându-și lacrimile, tânăra fată luă o valiză din piele roșcată și aruncă una peste alta câteva haine scoase din dulap.

Trebuia să se grăbească înainte de întoarcerea lui Martin! Scrise în grabă un bilet adresat lui Marion. Va veni s-o vadă foarte des.

Prinse cu un ac plicul pe ușa camerei mamei vitrege și ieși repede. Ca în fiecare seară la apus, păsărelele invadaseră grădina și Cristina închise ochii pentru a-și întipări mai bine în minte cântecul lor vesel. Parfumul de eucalipt urca spre cerul roșiatic și o învălui pe tânăra fată care fugi foarte repede, pentru a nu ceda nostalgiei.

Iubea acest loc mai mult decât orice pe lume, dar astăzi trebuia să plece de acolo. Cristina minți-se, nu va merge la prietene. În seara aceea, va dormi la hotel. „Puțină singurătate, îmi va face cel mai mare bine“, se convinse, îndreptându-se spre cea mai apropiată stație de autobuz. Mâine, va vedea mai limpede. Cu siguranță, totul va fi mai bine, pentru că hotărâse să-l uite pe Ashley.

Capitolul 12

A doua zi, Cristina se afla la ieșirea liceului, printre celelalte fete de vârsta sa. Se gândea la munca ce o aștepta pentru a recupera toate acele zile de absență. Totuși, perspectiva nu-i displăcea, timpul petrecut la studiu, îi va abate atenția de la preocupările sale.

Liceul fusese mediul vieții sale de elevă în timpul ultimilor ani și fiecare detaliu i se părea familiar. Câteva ore petrecuse măsurând în lung și-n lat aleile nisipoase, râzând bucuroasă cu prietenele! Iar învățătura fusese rodnică, dar trebuia să se încheie curând. Fără îndoială cu succes, spera Cristina. Dar în acea dimineață nu se mai simțea atât de integrată în decor, nici atât de motivată de rezultatele școlare. Brusc, tresări.

Han era acolo, cu spatele rezemat de grilajul treptelor de la intrare. Privea cu atenție elevele care ieșeau și nu păru surprins zărind-o pe Cristina, oricum nu cât fu aceasta. Cât mai natural posibil, se apropie de ea.

– O după-amiază bună, domnișoară Belamy, mama dumneavoastră vitregă mi-a înmânat un pachet să vi-l dau. Este în mașină.

Cum tânăra fată rămase mută, o invită zâmbind.

– Veniți să-l luați!

Cristinei îi trebuiră câteva clipe să-și revină, uimită pe deasupra că Han îi spusese pe numele său. În sfârșit, se hotărî să-l urmeze, bâiguind niște cuvinte de scuză spre colegele intrigate.

– Pe mâine, le spuse cu un ușor semn din mână.

Brusc, i se părură toate foarte tinere. Poate recenta sa aventură era cea care o maturizase prematur!

Han conducea în tăcere, cu atenția concentrată asupra circulației. Tocmai făcea o manevră abilă pentru a se elibera din șirul de mașini parcate în apropierea liceului. Acum, urma marele bulevard care ducea la ocean. Brusc, se aplecă ușor spre tânăra fată.

– Mi-ar plăcea să vă vorbesc domnișoară Cristina, iertați-mă, domnișoară Belamy, se corectă imediat.

Aceasta nu înțelegea cum o putuse găsi atât de repede și nu știa ce comportament să adopte. Brusc, se hotărî:

– De unde știai că eram aici? îl întrebă cu o voce tăioasă.

Han zâmbi.

– Să știți că nu v-am pierdut din vedere nici o clipă! Domnul Ashley a angajat un detectiv chiar în dimineața în care ați sosit în casă.

Îi aruncă o privire scurtă și continuă calm:

– Știe totul despre familia dumneavoastră, despre mama vitregă, soțul său și asta încă de la accident.

Cristina scutură din cap, uluită. Era imposibil! Ashley nu putea fi la curent cu tot! Han rupse brusc tăcerea apăsătoare care se instalase între ei.

– De ce ați plecat, domnișoară Cristina?

Apoi, fără să-i lase măcar timp să răspundă, adăugă:

– Vă place domnul Ashley, în sfârșit, vreau să spun... sunteți îndrăgostită de el?

În mod spontan, fără să-și dea osteneala să se mai gândească, tinerei fete îi scăpă un da categoric. Apoi îl privi, uimită. Oare de ce îi punea o asemenea întrebare? Han oftă și trăsăturile i se destinseră.

– În acest caz, de ce ați fugit?

Cristina nu putu răspunde și ținu ochii plecați pentru a nu-i întâlni privirea. Han se întoarse spre ea.

– Dacă fuga are o legătură oarecare cu modul în care s-a comportat cu dumneavoastră, îi explică acesta, lăsați-mă să lămuresc anumite detalii din viața sa... Asta v-ar putea ajuta.

Intrigată, tânăra fată ridică ochii. Îi va vorbi oare despre trecutul lui Ashley? Îi aștepta vorbele cu nerăbdare.

– Trebuie să mergem în urmă, la perioada Vietnam...

La evocarea acestei țări, Cristina tresări. „Iată-ne aici", se gândi și imaginea lui Su-Lin îi apăru în memorie.

– Familia lui Su-Lin și a mea erau foarte legate, continuă Han. Am trăit fericiți până în ziua în care satul

nostru a fost atacat. Doar Su-Lin, sora sa mai mare, cei doi frați ai mei mai mici și cu mine am scăpat de moarte. Pur și simplu pentru că eram la câmp când s-a declanșat drama. Totul a fost ras, n-a mai rămas nimic...

Han tăcu o clipă, cu ochii înotând în lacrimi.

– Am plecat spre oraș și pe drum am întâlnit un convoi de australieni. Un sergent a propus să ne ia într-unul din camioanele lor. Îmi amintesc că au fost multe discuții, cu siguranță din cauza băieților și a lui Su-Lin.

Un zâmbet ironic lumină trăsăturile lui Han.

– Presupun că datorită lui Mai-Lin s-au hotărât până la urmă să ne ia.

– Mai-Lin? întrebă Cristina.

– Da, sora lui Su-Lin. Avea șaisprezece ani și era de o frumusețe surprinzătoare. Aceea a fost ziua când am făcut cunoștință cu domnul Carlton... Îi spuneam domnul Ashley, deoarece credeam că de fapt Carlton era poreclă. Dar n-am putut să-i spun niciodată pur și simplu Ashley, în ciuda insistențelor sale.

Rulau încet, deoarece circulația era foarte aglomerată la ora aceea. Cristina se așeză mai confortabil și, afundată în scaun, aștepta urmarea cu nerăbdare.

– El este cel care și-a asumat răspunderea noastră, continuă Han. Mi-a găsit foarte repede o slujbă într-un restaurant, ceea ce mi-a permis să ajut cu bani la modestele nevoi ale familiei. Apoi Mai-Lin a plecat să trăiască împreună cu un doctor american.

Han se întrerupse o clipă și Cristina își dădu brusc seama că fotografia din birou trebuia să fie a lui Mai-Lin și nu a surorii sale, cum crezuse. Dar nu-l întrebă pe Han, care părea să fie adâncit în gânduri.

Orice zâmbet dispăruse de pe fața de obicei atât de senină. Dincolo de imaginile colorate ale bulevardului, părea că vede alte imagini, îndepărtate, cunoscute doar de el. Totuși, această scurtă absență nu-i denaturase cu nimic reflexele de bun șofer. Își reluă povestea:

– Mai târziu, domnul Ashley mi-a cerut să-i găsesc un apartament liber la Saigon... „dacă pot“ a adăugat, ceea ce m-a făcut să râd. Cunoșteam orașul ca pe buzunarul meu și într-adevăr puteam îndeplini această misiune. Toate apartamentele cele mai frumoase erau în acel timp ocupate de americani bogați și a trebuit așadar să-i propun unul de vânzare. Dar asta nu l-a stânjenit deloc. Mi-a spus ridicând o sprânceană, așa cum are obiceiul să facă:

– Găsește-mi unul, Han și mă voi descurca eu cu banii! Situația rezolvată, părăsi spitalul unde își vindecase o rană ușoară. Când fu instalat, ne-a invitat foarte generos să venim să împărțim cu el noua locuință. A fost o perioadă minunată... Puțin mai târziu, Mai-Lin s-a întors să locuiască împreună cu noi.

În acea clipă, Cristina bănui urmarea poveștii.

– Ei bine, reluă Han cu o licărire de amuzament în privire, ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat! Mai-Lin s-a îndrăgostit de binefăcătorul nostru.

Involuntar, tânăra fată oftă ușurată.

– Îi cunoașteți farmecul... nici o femeie nu-i rezistă!

Cristina o știa prea bine.

– Au trăit împreună un an și domnul Ashley a învățat cu ea limba țării noastre. În acea perioadă, Mai-Lin i-a oferit o fotografie cu ramă de argint. Apoi s-a petrecut drama. Mai-Lin a vrut să iasă în momentul unui atac... și nu s-a mai întors niciodată. A fost omorâtă pe stradă, în bombardament.

În timp ce vira pentru a se angaja pe bulevardul de pe malul mării, Han reluă:

– Domnul Ashley era chinuit de remușcări. Era convins că trebuia s-o împiedice să iasă cu orice preț și să dejoace destinul. Dar asta este imposibil. Mai-Lin și l-a urmat pe al său și nimeni nu era răspunzător de asta. Am încercat să-l fac să accepte, dar nimic nu-l putea consola...

– Pentru că o iubea atât de mult, murmură Cristina.

– Era foarte îndrăgostit de ea, desigur, răspunse Han, dar cred că împrejurările morții sale au idealizat această dragoste.

O întrebare ardea pe buzele tinerei fete.

– Crezi... că o mai iubește?

– Oh nu, cu siguranță nu! Nu i-a rămas decât tristețea. Dar, continuă întorcându-se spre Cristina, toată această poveste ne duce la dumneavoastră, domnișoară Cristina.

Aceasta îl privi fără să înțeleagă.

– Domnul Ashley crede că micul dumneavoastră accident este o repetare a celui al lui Mai-Lin. Se simte răspunzător.

Cristina scutură din cap, neîncrezătoare.

– Este lipsit de sens, făcu ea.

– Știu, aprobă Han, am încercat să-l fac să asculte de rațiune, dar sub aspectul dezinvolt, este un bărbat foarte sensibil.

Brusc, tânăra fată simți privirea lui Han ațintindu-se asupra sa.

– Mi-a mărturisit că dorește să-i fiți soție, exclamă în șoaptă.

– Soție, eu? bâigui Cristina.

Asta i se părea atât de neverosimil, încât rămase mută.

– Da! izbucni în râs Han. Și nu sunteți la capătul surprizelor, draga mea copilă! A organizat nunta pentru sâmbătă și trebuie să vă ducă la mătușa sa până la ceremonie, pentru a nu ceda unei tentații... foarte ușor de înțeles.

Toate aceste noutăți erau prea neașteptate și Cristinei îi fu greu să le perceapă.

– Iată, știți totul. Acum cred că-mi datorați și dumneavoastră o explicație.

Tânăra fată dădu din cap. Era teribil de impresionată de aceste dezvăluiri.

– Îți voi mărturisi totul, spuse.

Își găsi cu greutate cuvintele.

– Am crezut că am recunoscut-o în fotografie pe Su-Lin. M-am gândit că Ashley era îndrăgostit de ea. Iartă-mă Han, dar numele era pe jumătate ascuns, continuă ațintindu-și asupra lui ochii înlăcrimați.

Han începu să râdă sincer și Cristina se simți jignită. Ce era oare atât de nostim?

– N-aveți de ce vă teme. Domnul Ashley o cunoaște foarte puțin pe Su-Lin și oricum, nu se gândește decât la dumneavoastră.

Aceste ultime cuvinte părură s-o electrizeze pe tânăra fată. Mașina tocmai se oprise în parcaj și deschise în grabă portiera. Han o reținu.

– Unde vă duceți, domnișoară Cristina?

– La Ashley, bineînțeles!

– Știți... ezită el, nu va fi ușor să-l abordați. Părea foarte iritat la citirea biletului dumneavoastră.

– Dar dacă îi spun... îi mărturisesc!

Tânăra fată devenea volubilă. Obrajii i se îmbujoraseră.

– Da, dacă îi povestesc istoria cu fotografia, va înțelege.

Han mai încercă s-o rețină cu blândețe.

– Dacă totuși catadicsește să vă asculte. Îmi închipui reacția sa! S-ar putea să fie furios și să vă trântească ușa în nas. Este atât de impulsiv!

Încăpățânată, Cristina se eliberă, hotărâtă să-și urmeze ideea. Se întoarse spre Han și-i ceru pe nepusă masă:

– Împrumută-mi batista dumitale, te rog.

Uimit, acesta i-o întinse. Tânăra fată făcu din ea o bandă cu care-și înfășură piciorul vătămat. Apoi, respirând adânc, se îndreptă spre apartament. Pasul hotărât se încetini și șovăi câteva clipe înainte de a ciocăni, când ieși din ascensor.

– Pleacă, Han, răspunse o voce.

Cristina nu ascultă de acest ordin, de altfel nu-i era adresat. Intră. Ashley se întoarse, fără să se ridice. Era așezat pe o canapea adâncă.

– Ce faci aici? exclamă cu o voce dură.

Tânăra fată făcu câțiva pași timizi, dar tonul îi era ferm când răspunse:

– Am venit să iau praful pentru a-mi trata piciorul.

La aceste cuvinte, Ashley se îndreptă, cu o sprânceană arcuită.

– Dacă ai nevoie de leacuri, du-te la un medic!

Tânăra fată era gata să replice, dar îi fu recunoscătoare că n-o alungase. Câștigase primul punct. Prinzând curaj, Cristina alese sinceritatea, deoarece minciunile nu foloseau la nimic.

– Acordă-mi cinci minute, te rog.

Ashley nu răspunse.

– Nu fi ridicol, reluă tânăra încet. Știu că... îți va fi ușor, cu farmecul tău, să-ți găsești o altă iubită. Dar eu, nu vreau nici un alt bărbat decât pe tine.

Chipul frumos era patetic. Oare Ashley îl văzuse? Acesta aruncă o privire la ceas și, pe un ton tăios, exclamă:

– Cele cinci minute vor fi trecut curând.

– Da, da, bâigui Cristina, dar așteaptă! Han mi-a spus că voiai să cunoști motivele fugii mele. Mi-a mărturist că ești furios, dar acum, știi care-mi sunt sentimentele! Tu hotărăști.

Cum Ashley rămânea tăcut, tânăra fată începu să vorbească repede, încercând să rămână coerentă. Trebuia să evite cu orice preț o tăcere stânjenitoare. În câteva fraze, Cristina reuși să explice totul. Fotografia, bănuielile, temerile sale....

Ashley o privea cu atenție. Ochii nu mai exprimau mânie. Tânăra fată prinse curaj.

– Să nu crezi în nici un caz că sunt geloasă pe trecutul tău. Am crezut pur și simplu că o mai iubeai încă pe această femeie și că ea intervenea între noi. Știu că m-ai dorit dar... n-ai făcut niciodată dragoste cu mine.

Spusese asta pe nerăsuflate, aproape fără să vrea, și acum nu îndrăznea să-l privească.

– Niciodată, asta este adevărat fu de acord Ashley, cu cea mai mare seriozitate. Poate vom putea remedia asta, continuă apropiindu-se de ea.

Când îi văzu privirea rece, lipsită de sentimente, tânăra fată se dădu înapoi.

– Așadar, nu mă vrei, Cristina, exclamă el cu o voce impersonală.

Aceasta începu să-l măsoare. Pielea îi era de o paloare înspăimântătoare, părul în dezordine, dar privirea i se schimbase.

– Totuși, nu pari beat, îi spuse calm. Încearcă să mă înțelegi, Ashley, te rog, continuă tânăra fată în șoaptă. Am venit să-ți spun cât îmi regret atitudinea. Chiar îmi pare rău. Ce altceva trebuie să fac?

În fața disperării sale, trăsăturile lui Ashley se îmblânziră.

– Ne-am înțeles, Cristina, te iert. Să nu mai vorbim despre asta.

O luă în brațe și o trase pe canapea. Rămaseră mult timp îmbrățișați, tăcuți, fericiți să se regăsească după toate aceste neînțelegeri. Când Ashley îi atinse gâtul și umerii cu buzele sale fierbinți, Cristina se abandonă cu voluptate mângâierilor sale. În acea clipă, nu mai dorea decât un lucru: să se dăruiască total bărbatului pe care-l iubea. Ashley simți asta și știu să-și domine simțirile.

– Nu încă, dragostea mea, îi șopti. Oare nu ți-a împărtășit Han planurile mele?

Gâfâind, ea murmură:

– Ashley, nu fi crud.

Fără să răspundă, acesta o mângâie cu vârful degetelor, urmând curba plăcută a sânilor. Un lung fior o străbătu pe Cristina.

– Răspunde-mi, iubito, ce ți-a spus Han?

– Că dorești să mă iei de soție, șopti aceasta. Dar nu căsătoria este scopul meu, Ashley. Nu m-am gândit la asta înainte să te întâlnesc, iar acum nu mai mult. Te iubesc, atâta tot.

– Iau notă, Cristina, îi șopti la ureche.

Începu s-o sărute din nou, parcurgându-i tot trupul cu buzele sale calde.

– Este liniștitor, continuă el. Am mână liberă și tu ești cea mare mi-a dat-o!

Mâinile îi însoțeau cuvintele. Tânăra fată se înfioră sub atingerea delicată a degetelor. Totuși, gesturile îi rămăseseră șovăitoare.

– Ashley, te rog!

Cristina gemu. Se îndepărtă încet de el.

– N-am respins niciodată ideea căsătoriei, Ashley. Nu m-am gândit la ea, atâta tot. Dar mă înnebunești și nu vreau să-ți refuz nimic, încheie încet, cu vocea întreruptă de emoție.

O ridică tandru și o trase pe umărul său.

– Draga mea, totul se va aranja. Vei avea o ceremonie demnă de tine și de tinerețea ta. Și când vei fi soția mea...

Primi direct privirea arzătoare și elocventă. Cristina înțelese tot efortul pe care tocmai îl făcuse pentru a se desprinde de ea. Îi oferea cel mai frumos cadou pe care un bărbat îndrăgostit îl putea face unei femei... așteptarea. Cât de proastă și de ingrată se simțea! Își puse repede ordine în coafură.

– Ce vei face cu mine? întrebă timidă.

– Vei merge la mătușa Beth în așteptarea nunții. Dacă rămâi lângă mine, nu răspund de nimic, murmură Ashley adâncindu-și ochii albaștri ca marea în ai săi. Cinci zile fără să te ating și cinci nopți fără să dorm lângă tine! Nu voi putea niciodată...

Treptat, Cristina își veni în fire și tresări la numele mătușii Beth.

– Nici vorbă, Ashley, exclamă aceasta. De ce nu te-ai duce tu însuți?

Tonul era categoric. În acea clipă, o strânse lângă el și murmură:

– Nici pentru mine nu poate fi vorba...

O sărută din nou și tânăra fată se abandonă, lăsându-se să alunece ușor spre țărmurile plăcerii, cu toată ființa în așteptare. Încă o dată, Ashley puse capăt acestui joc crud, smulgându-se din brațele sale. Privirea confirma ceea ce Cristina ghicise deja.

– Înțelegi, dragostea mea, nu-i așa? o imploră. În nici un caz nu aș putea rezista până sâmbătă.

Cristina încuviință, împotriva voinței sale.

– În acest caz, du-mă înapoi la hotelul unde am rezervat deja o cameră. Probabil știi, exclamă ea cu ironie.

– Desigur, întări Ashley. Și detectivul meu locuiește acolo. Este cel care mi-a comunicat plecările și venirile tale de când ai fugit.

– Oh, exclamă Cristina, când mă gândesc că ai pus să fiu urmărită zi și noapte, ca o vinovată!

Mânia îi reveni, în timp ce Ashley își regăsise buna dispoziție.

– Dar iubito, era singurul mijloc ca să nu-mi scapi.

Tânăra fată se prefăcu că fuge, dar fu reținută de o mână fermă.

– Să fim serioși, Cristina! Vei rămâne aici în camera ta și vom aștepta cuminți ziua cea mare.

Apoi, brusc, adăugă într-un hohot de râs:

– Mor de foame, tu nu?

Tânăra fată oftă. Era într-adevăr incredibil! Dar o undă de tandrețe o copleși când îl privi.

– Te iubesc, Ashley, murmură.

– Știu, răspunse acesta cu un zâmbet încrezut.

Cristina ar fi dorit să-l pălmuiască. Cât de odios putea să fie uneori! Totuși, când o duse spre bucătărie, cedă supusă, îndrăgostită.

Capitolul 13

Cinci zile trecură foarte repede, în ciuda stării de profundă agitație în care se afla Cristina. Trebui să-și anunțe câțiva prieteni și să alerge prin magazine în compania lui Marion. Ashley hotărâse ca aceasta din urmă să se ocupe de trusorul fiicei sale vitrege. Lui își rezervase oferirea rochiei de mireasă.

O voia superbă și Cristina trebui să cedeze alegerii sale. Totuși, tânăra fată refuză ca Ashley să asiste la probe. Voia să fie o surpriză când va veni ziua. Trebuia de asemenea descoperită acea mulțime de mici nimicuri care se numesc accesorii, dar care, în realitate, sunt de mare importanță pentru o femeie.

În timp ce ardea de nerăbdare să-i parțină lui Ashley, Cristina își dorea să prelungească timpul minunat al acestei logodne scurte, pe care îl trăia ca în vis. Avea sentimentul că această așteptare era unul din momentele privilegiate ale tinerei sale existențe.

Ashley lipsise deseori, absorbit de munca sa. Dar se regăseau în fiecare zi pentru o cină între patru ochi. Într-o seară, în timp ce-l aștepta pe terasă, mângâiată de ultimele raze ale soarelui, acesta o surprinse apărând în spatele ei. O prinse ușor de umeri și, în timp ce-i săruta cu tandrețe gâtul delicat, îi strecură în buzunarul rochiei un obiect.

Fără să se desprindă din îmbrățișare, tânăra fată puse imediat mâna pe el. Era o cutiuță din piele, o cutiuță pentru bijuterii. Făcându-și de lucru, în grabă, cu încheietoarea, degetele îi tremurară. Scoase un strigăt când văzu pe catifeaua de culoare închisă strălucirea unor pietre prețioase. În cutie sclipea un superb smarald într-o montură de diamante.

– Mulțumită, dragostea mea? murmură Ashley.

Emoția o împiedică pe Cristina să vorbească și-i aduse lacrimi pe marginile genelor lungi.

– Este prea mult, reuși să articuleze.

– Nu, vei învăța că nimic nu este prea frumos pentru soția mea.

Așa era el, seducător, tandru dar și sarcastic, și tânăra fată începuse să-i înțeleagă mai bine firea generoasă și pasionată.

***

În sfârșit, ziua cea mare sosi. La cererea lui Ashley, Sally venise anume de la Sydney și Cristina se bucura s-o aibă alături. Era atât de mult timp de când nu se văzuseră!

Temătoare, tânăra fată își întreba prietena din privire, în timp ce aceasta făcea un ultim retuș voalului de mireasă.

– Crezi că va fi bine? o întrebă pentru a treia oară.

– Dacă îmi mai pui încă o dată întrebarea, plec imediat înapoi la Sydney, glumi Sally.

Se apropie de Cristina.

– Ești încântătoare, îi șopti. Privește-te în oglindă, ți-o va spune mai bine decât mine.

Tânăra fată acceptă distrată. Nu avea decât un singur gând: va fi oare demnă de Ashley? Această întrebare îi frământa mintea. Alungă imaginea radioasă a lui Mai-Lin și o privi pe a sa în oglindă. În spatele umărului său, zări silueta înaltă a bărbatului pe care-l iubea.

Stătea în cadrul ușii pe care o întredeschisese și o observa. Mai bine decât în oglindă, se văzu în ochii săi și nu mai avu nici o îndoială. Ashley înaintă încet fără s-o scape din ochi și Cristina îi recepționă expresia de nesfârșită tandrețe.

– Ce frumoasă ești, iubito!

– Într-adevăr, îți plac? îndrăzni aceasta timid.

Fără să răspundă, îi luă mâna și i-o sărută cu pasiune. Cristinei i se tăie respirația de fericire. Ashley era prea frumos... oare cum o putuse alege?

Un costum gri îi punea în valoare trupul înalt, musculos, și o cămașă imaculată îi evidenția tenul bronzat. Cât despre pieptănătură, era mai cuminte, dar păstra totuși o neglijență seducătoare. Tânăra fată avu o ușoară strângere de inimă. „Toate femeile sunt probabil îndrăgostite de el“, se gândi, și imediat ochii i se îndreptară spre Sally. Privirea prietenei sale era admirativă. Dar Cristina nu știa că tânăra femeie îi asocia în admirația sa pe amândoi.

Ce pereche frumoasă formau! Mireasa era superbă. Jupa largă a rochiei se lăsa ca o corolă suplă dintr-un corsaj strâns pe talie. Materialul mătăsos de culoarea fildeșului avea reflexe de perlă. Pielea delicată a Cristinei părea de culoarea ambrei. Pentru a încheia ansamblul, Sally prinsese cu îndemânare voalul ușor la tâmplele tinerei fete cu ajutorul a doi piepteni fini. Tulul cădea în cute suple peste umeri.

Ashley o măsură ca un cunoscător pe cea care îi va deveni soție. Brusc, urmări delicat cu degetul linia tulburătoare a decolteului său.

– Iubito, îi murmură, nu crezi că lipsește ceva aici?

În timp ce Cristina îl întreba din privire, îi prinse un colier de perle în jurul gâtului delicat.

– Bravo pentru retușul final, exclamă Sally. Ai un gust desăvârșit, Ashley!

Acesta se întoarse spre ea, cu un zâmbet larg.

– N-am dovedit-o oare alegându-ți prietena?

Sally se pregătea să se îndepărteze pentru a-i lăsa pe tineri în admirația lor reciprocă, dar Han anunță primii invitați:

– Vino, Cristina, să ne consacrăm invitaților noștri, îi șopti Ashley luându-i mâna.

O conduse până în salon, unde se îngrămădea deja un număr mare de persoane.

Ceea ce urmă, va rămâne întipărit pentru totdeauna în memoria tinerei fete și totuși, crezu că trăiește un vis. După ceremonia civilă, căsătoria religioasă o emoționă până la lacrimi. Intră în biserică la brațul unchiului lui Ashley, care o conduse la altar în sunetele unei orgi mari. Două scăunele pentru rugăciune, înconjurate de nenumărate flori, îi aștepta pe cei doi soți. Erau buchete peste tot!

Un preot, prieten cu Ashley, rosti un discurs laudativ plin de tact, în care sublinia calitățile mirelui, asociindu-le cu cele ale Cristinei.

Apoi se schimbară verighetele... moment minunat în care se legară pe viață. Cu ochii în lacrimi, Cristina tremura de fericire când Ashley îi luă mâna pentru a-i pune pe deget o superbă verighetă din aur cizelat.

– Bună ziua, doamnă Carlton, îi șopti păstrând câteva clipe mâna micuță în a sa.

Se terminase, Elizabeth Belamy nu mai exista! Radioasă, tânăra fată ieși din biserică la brațul unui soț victorios.

Ashley prevăzuse totul în cele mai mici amănunte. Masa, servită în grădinile unui hotel care dădeau spre ocean, fu excelentă și păruse să-i mulțumească pe invitați. Cea mai mare parte erau prieteni ai lui Ashley, deoarece Cristina adunase foarte puțini. Doar cele mai bune colege de la liceu și... Marion.

Mama sa vitregă părea încântată și nu se oprea din laude la adresa „acestei mirese atât de strălucitoare!“ Îl scuzase pe Martin, dând un motiv întemeiat absenței sale.

– Regretă foarte mult că nu este printre noi, draga mea, îi explicase încă de la sosire.

Cristina se prefăcuse că o crede, dar cunoștea adevăratul motiv al acestei absențe și era încântată.

Când soarele care apunea lumină cu razle sale aurii peluzele imense, mirii deschiseră balul. Cristina adora să danseze. Se învârtea în brațele lui Ashley, amețită de ritmul unui vals care-i făcea rochia să se rotească în jurul său, vrăjită de parfumul său bărbătesc.

În timp ce invitații îi imitară, Ashley o conduse direct spre Jaguar. Mașina îi aștepta în fața restaurantului și tânăra fată, obosită de această zi plină de emoții, aprecie confortul scaunelor pe care se ghemui, înfășurată în cutele rochiei.

„Oare unde mă duce?“ se întreba în timp ce Ashley demara în tăcere. Nu îndrăznise să pună nici o întrebare referitoare la acest subiect.

Jaguarul rula fără zgomot pe asfalt și depășiră curând orașul, pornind pe bulevardul lat de pe țărm. Cu ochii pe jumătate închiși, tânăra fată se lăsă condusă, adâncită într-o dulce toropeală. Cristina înțelese foarte repede unde o ducea Ashley și când opri mașina la locuința luxoasă, nu fu mirată.

– Am ajuns, doamnă Carlton, murmură acesta cu voce tandră în timp ce-i deschidea portiera.

Poate era o oprire pentru a-și schimba hainele și a se odihni puțin înainte de a pleca din nou, se gândi tânăra fată. Dar nu avu timp să se gândească mai mult. Când pătrunseră în apartament, Ashley o trase spre el.

– Nu-mi doresc deloc să mergem mai departe... Ne vom simți foarte bine aici, la noi acasă. Ce crezi, iubito?

Cristina îi zâmbi.

– Este adevărat Ashley, rămânem aici? Ce fericită sunt! De altfel, n-am decât o dorință, să-mi schimb rochia și să mă așez.

– Este singura ta dorință?

Vorbise cu o voce tandră și ironică în același timp. Tânăra fată își simți fața îmbujorându-se.

– Bine, continuă Ashley, fugi și te schimbă și nu uita să îmbraci acea superbă cămașă de noapte pe care ți-a dăruit-o Marion.

Cristina roși ceva mai mult la evocarea încântătorului neglijeu. Închisă în camera sa, se dezbrăcă și-l îmbrăcă.

Satinul de culoarea caisei îi lumina pielea aurie. În timp ce se învârtea în fața oglinzii, Cristina se găsi foarte seducătoare și adresă un zâmbet complice aceleia care-i devenise cea mai bună confidentă.

Ashley o aștepta în bucătăria mare, în fața unui platou garnisit cu sandvișuri.

– Mi-e o foame de lupt, mărturisi. N-am mâncat nimic la serată! Vino repede....

Nici tânăra fată nu se atinsese mai mult decât Ashley de mâncărurile suculente, dar acum știa că ar fi fost incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură.

Refuzând scaunul pe care i-l oferea, Cristina îl privi cu intensitate. Așa că se apropie de ea și o prinse de talie.

– Ai dreptate, avem ceva mai bun de făcut... murmură conducând-o încet spre camera sa.

O cuprinse brusc teama și se cabră când o duse spre patul mare.

– Ashley, bâigui, eu... te iubesc, dar nu știu...

Acesta râse ironic.

– Haide, Cristina, ești oare o tânără fată timidă care-și păstrează virginitatea pentru noaptea nunții și se scuză pentru asta?

Ea dori să-l pălmuiască! Dar, schimbând tonul, Ashley o așeză pe pernă, ținând-o lângă el.

– Să nu-ți fie teamă, dragostea mea, totul va fi bine.

O așeză tandru pe pat. Cristina rămase nemișcată, încordată, într-o febrilă așteptare. Încet, cu gesturi precise, Ashley o dezbrăcă în timp ce stinse luminile pentru a-i menaja pudoarea.

Acum, rochia lungă albă zăcea pe covor, pată palidă în semiîntunericul încăperii. Noaptea era calmă, liniștea încurajatoare aproape apăsătoare și Cristina îi putea auzi bătăile repezi ale inimii. În patul mare, se înfioră sub cearșafurile ușoare care de-abia îi acopereau goliciunea.

Ashley se dezbrăcă la rândul său pentru a se strecura lângă ea. În acea clipă, atingerea trupului cald trezi brusc în tânăra fată simțurile adormite.

– Ashley, murmură aceasta îmbrățișându-l strâns.

Acesta o acoperi cu sărutări pasionate, descoperindu-i treptat trupul. Delicat, degetele pricepute se jucară cu vârfurile sânilor încordați de dorință, se plimbară de-a lungul curbelor pline ale șoldurilor. Pierdută în brațele lui Ashley, Cristina vibra din toată ființa sa. Nu-și imaginase niciodată o asemenea fericire. Emoția era prea puternică!

Ashley îi șoptea la ureche cuvinte tandre, de dragoste, pe care ea le percepea, dar al căror sens nu-l înțelegea... dar ce importanță aveau cuvintele? Tânăra fată se lăsă dusă spre încântări nesfârșite, de ființa pe care o iubea cel mai mult pe lume. Și Ashley, cu multă delicatețe, întârzia propria plăcere, pentru a o aduce încet pe a sa la culme.

Acordul trupurilor fu perfect și același strigăt de plăcere scăpă de pe buzele unite, în aceeași clipă. Ashley tocmai deschisese pentru Cristina porțile unui nou paradis.

***

Zorii îi găsiră dormind, strâns îmbrățișați. Părul tinerei femei răspândit pe pernă, ascundea în parte fața lui Ashley. Cântecul unei păsări, poate mai vibrant decât al altora, o trezi pe Cristina. Nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu-și alunge visurile, dar realitatea era acolo, lângă ea.

– Iubitule, șopti radioasă, sunt atât de fericită!

Ashley, care nu mai dormea deja de un timp, dădu la o parte părul mătăsos și o privi în ochi.

– Acesta nu este decât preludiul unei lungi fericiri, dragostea mea.

Era tot ceea ce-și dorea să audă, și Cristina se lăsă purtată în brațele soțului său, spre cele mai minunate călătorii.

Sfârșit